FRENK LARAMI

DOK HOLIDEJ

BROJ 491 · CENA 60,00 DIN

DOŠAO JE TIHO I UŠAO U LEGENDU

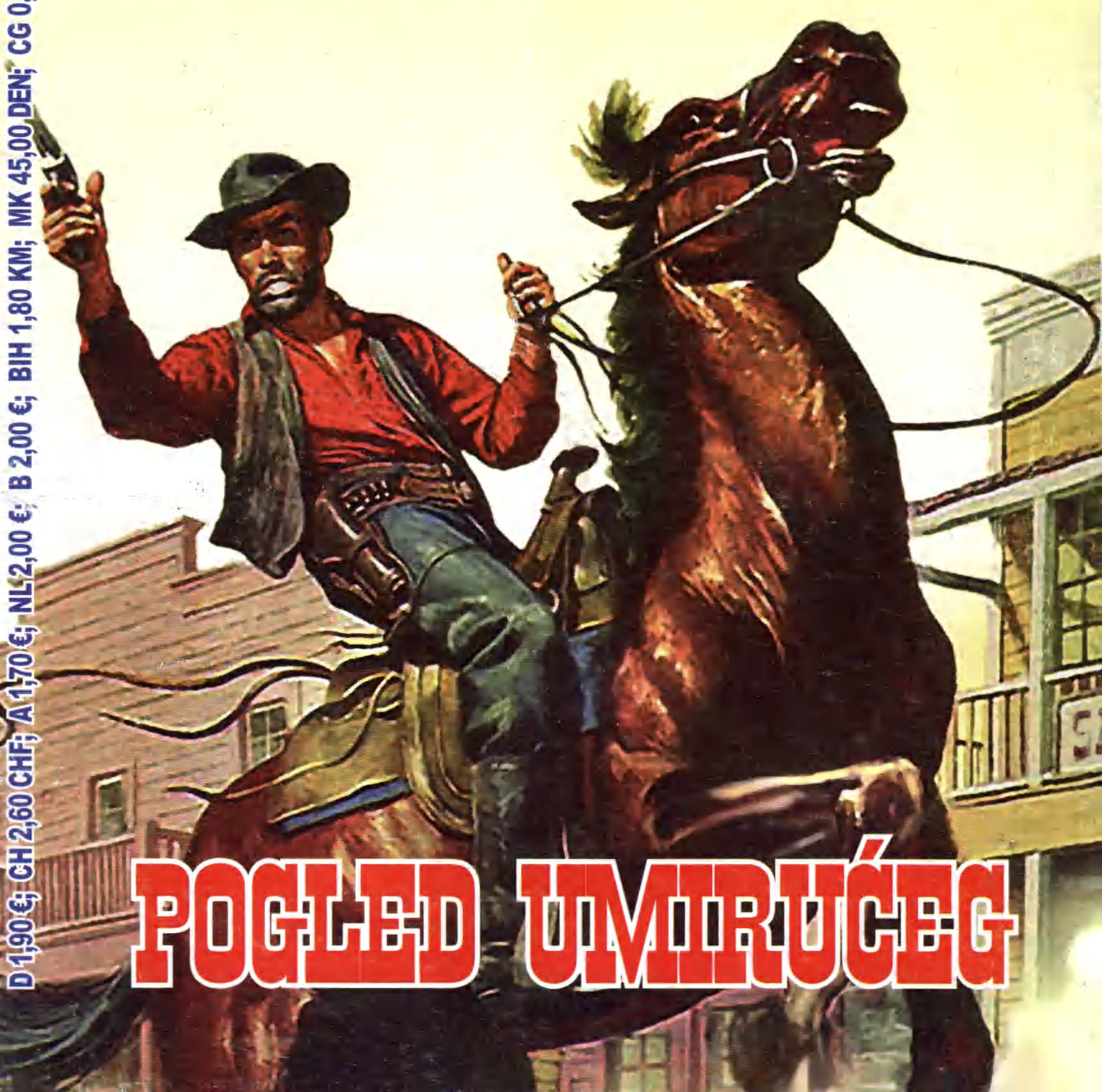

POGLED UMIRUĆEG

D 1,90 €; CH 2,60 CHF; A 1,70 €; NL 2,00 €; B 2,00 €; BIH 1,80 KM; MK 45,00 DEN; CG 0,75 €; HR 10 KN; SLO 1,80 €

★DOK HOLIDEJ★

491

Frenk Larami

POGLED UMIRUĆEG

MARKETPRINT

EDICIJA VESTERN ROMANA
Dok Holidej
Broj 491

Direktor
Vladimir Novaković

Odgovorni urednik
Viktorija Draginčić

Naslov originala
Frank Laramy
THE LOOK OF THE DYING MAN

Recenzija i adaptacija
MAP

Likovna obrada naslovne strane
Branislav Kerac

Tehnički urednik
Franjo Varga

Štampa: 22. IV 2015.
Tržište: 1. V 2015.

CIP–Каталогизација у публикацији
Библиотека Матице српске, Нови Сад

82–31 (5)

DOK Holidej / odgovorni urednik Viktorija Draginčić. – 1972, br. 1 –. – Novi Sad: Marketprint, 1972–, –21 cm. (Edicija vestern romana)

Mesečno.
ISSN 0353–0000

COBISS. SR–ID 61129986

Izdaje: MARKETPRINT (Novi Sad, 21102 p. fah 20)
Štampa: DOO MAGYAR SZÓ – Kft. OJ Štamparija FORUM, Novi Sad, Vojvode Mišića 1.
Generalni distributer: GLOBAL PRESS d.o.o. Beograd
Direktor: Vladimir Novaković. Odgovorni urednik: Viktorija Draginčić
Naslov originala: Frank Laramy – THE LOOK OF THE DYING MAN
Copyright: MAP. Recenzija i adaptacija: MAP
Sva prava se zadržavaju, uključujući i pravo na reprodukovanje ove knjige u celini ili delimično ili na bilo koji način.

Proslava dana osnivanja grada Hjustona, to jest, dana kada je naselje od nekoliko kuća dobilo prvu gradsku upravu se poklopilo sa završetkom gradnje hotela „Usamljena zvezda".

U južnom delu grada je tom prilikom trebalo da se održi centralno slavlje, a u velikoj sali hotela skup odabranih gostiju iz Teksasa, ali i iz drugih saveznih država. Reporteri mnogih listova od kojih su neki bili čak iz Njujorka, doputovali su ovamo kako bi na licu mesta prikupili materijal za svoje članke.

Sama „Usamljena zvezda" bila je dovoljno velika da primi svu silu gostiju i radoznalaca koji su želeli da budu viđeni na istom mestu sa brojnim poznatim i uticajnim osobama. Hotel je bio izgrađen od cigle, drveta i kamena i predstavljao je zaista originalnu i, moglo bi se reći, raskošnu građevinu. „Zvezda" je delovala impozantno, a njeni sjajno beli balkoni sa ogradama od kovanog gvožđa blistali su na svetlosti mnogobrojnih svetiljki. Osim toga, mesto na kome se nalazila zgrada bilo je gotovo idealno: bila je tu železnička, ali i velika teretna stanica do koje su se slivala krda goveda. Hotel nije bio udaljen od puta, a do centra grada se stizalo za nekoliko minuta. Osim toga, zgrada je bila zamišljena tako da udovolji svim poslovnim ljudima, odnosno pravim gostima, ali i slučajnim prolaznicima koji bi se za neko vreme našli u Hjustonu.

Oko zgrade se već tiskala masa sveta, pošto je bilo objavljeno da će se točiti piće i služiti besplatna hrana. Gradski oci su uz pomoć železničke kompanije, nekoliko banaka, udruženja stočara i izvesnog broja poslovnih ljudi smogli dovoljno sredstava da naprave veliko slavlje sa bogatom zakuskom koja će ovo večernje slavlje produžiti do duboko u noć.

To je bio program koji su zamislili organizatori kao i vlasnik hotela koji je posebnom večerom za dve stotine zvanica želeo da doprinese svečanoj atmosferi. Ali, čovek sa nadimkom Bodljaš poremetio je sve te planove i to baš u trenutku kada su kineski doseljenici izvodili svoj ritualni program sa raskošnom povorkom, uz velikog papirnog zmaja, mnoštvo petardi, žabica i raketa. Zatim je sledio pravi vatromet što je simbolizovalo teranje zlih duhova iz grada.

No, mnogobrojni pucnji i gruvanje petardi nenamerno su poslužili u jednom drugom cilju: da prikriju vešto doziranu eksploziju dinamita kojom je razbijena kasa u Železničkoj banci. U prvom trenutku niko nije ništa zapazio, pošto je, prigušena nabacanim tepisima, eksplozija zvučala slično jačoj pe-

tardi. Ali, iskusnom Prestonu Klensiju taj prigušeni tresak izgledao je čudan; imao je drugačiju intonaciju i dolazio je sa druge strane, iz pravca Teksaške železničke banke.

Neprimećen od ostalih gostiju, pa čak i od svoje mlade žene koju je ostavio da ćaska sa gradskim damama, on je brzo sišao sa balkona na prvom spratu i krupnim koracima se uputio kroz gomilu.

Za tren se okrenuo oko sebe i uzdahnuo. Bila je to jedinstvena prilika, najbolji mogući trenutak za pljačku banke. Jer, pažnja svih bila je usredsređena na povorku, igrače i zmaja, a opšti metež i šarenilo pružali su maksimalnu zaštitu svakome ko je planirao da uradi nešto nečasno. Tako su banditi bez problema mogli da stignu do banke, polako uđu na stražnja vrata iz sporedne ulice, a onda obave ono što su planirali. Noćni čuvar u banci koji je kroz prozor gledao šta se dešava u glavnoj ulici ubijen je metkom iz pištolja pre nego što je stigao da se maši revolvera. I u ovom slučaju vreva i praskanje vatrometa okupirali su pažnju građana, tako da je pucanj ostao neprimećen.

Jedino je Preston Klensi nešto posumnjao i, na svoju nesreću, pošao u susret zloj sudbini.

Pošto je prilazio hotelu sa druge strane, Dok nije mogao da čuje eksploziju. Bio je zanet mislima o predstojećem susretu sa Klensijem kao i prizorom koji se odigravao pred njim. Krećući se prepunim trotoarom ka hotelu „Usamljena zvezda", Holidej je pokušavao da dočara sebi sliku čoveka sa kojim se nije video već nekoliko godina, tačnije, još od jedne velike otmice, kada su zajedno gonili bandite. Ne primećujući lica prolaznika koji su, poneseni opštom atmosferom slavlja, glasno govorili i mlatarali rukama, pitao se kako sada izgleda njegov prijatelj i drug iz mnogih zajedničkih avantura, nekadašnji šerif Fort Vorta, a sada federalni šerif Preston Klensi. Sa nestrpljenjem je očekivao da ga ponovo vidi i drugarski zagrli. Išao je lagano, sa rukama spuštenim pored tela i šakom desne ruke „osećao" dršku svoga kolta prekrivenu sakoom. Šarena povorka nije ga zaokupila, pošto je slične proslave viđao u Nju Orleansu. Ali, zato je odmah zapazio Klensija kako je izašao iz hotela i žurno krenuo uz ulicu, tačno prema zgradi banke. Nasmešio se, jer mu je prijatelj izgledao gotovo isti kao i pre četiri godine: visok, odlučnih crta lica, širokih ramena i energičnog koraka. Jedino mu je kosa bila više seda, što je bio razumljiv danak opasnom poslu kojim se bavio.

U jednom času je zaustio da ga glasno pozove, ali je u opštoj zbrci i galami to bilo sasvim nemoguće. Zato je uradio ono što je bilo moguće: pratio ga je pogledom, trudeći se da ga ne izgubi u gomili. Onda je primetio da se Klensi iznenada mašio revolvera i potrčao. U nekoliko skokova našao se na uglu sporedne ulice koja je vodila pored zgrade banke i nešto povikao, ali zbog velike buke Holidej nije mogao da razume šta. Zatim je digao revolver i opalio dva puta, a onda se trgao, uhvatio za grudi i pao nauznak.

Istoga trenutka nastao je pravi haos. Najpre u njegovoj neposrednoj blizini, a onda se panika prenela na sve unaokolo; ljudi i žene počeli su da jure, panično dozivajući decu koja su trčkarala unaokolo, saplićući se i padajući oko nogu odraslih. Holidej je odgurnuo u stranu nekoliko begunaca koji su naleteli na njega i sa koltom u ruci potrčao prema Klensiju. Krici straha zaglušili su još nekoliko pucnjeva koji su, na svu sreću, bili ispaljeni u vazduh. Kada je Dok stigao do Klensija, prostor na uglu ulice bio je čist, a ljudi i žene sa decom u naručju zbunjeno su trčali oko njega tražeći bilo kakvo bezbedno mesto.

Jedan pogled je Holideju bio dovoljan da shvati kako je Klensi veoma ozbiljno povređen. Iz rane na njegovim prsima navirala je krv, brzo natapajući košulju i prsnik. Dok hitro skinu sako i savivši ga u smotuljak, stavio ga povređenom Klensiju pod glavu. On je za trenutak otvorio oči i, prepoznavši ga, osmehnuo se bledim usnama.

– Nezgodan trenutak za susret, zar ne, stari moj? – rekao je slabim, jedva čujnim glasom.

– Jeste – potvrdio je Dok sa poluosmehom i rukom pozvao čoveka koji je čučao iza bureta za vodu. – Hej, druškane, trči po lekara! On je sigurno na slavlju u hotelu! Hajde, brzo! – dodao je, a zatim se okrenuo prema Klensiju. – Nezgodno, stari prijatelju – dodao je i pogledao oko sebe. – Što je najgore, izgleda da su prokletnici uspeli da pobegnu!

Jednim letimičnim pogledom, Dok je u trenutku shvatio šta se desilo, odnosno šta je navelo Klensija da potrči ka banci i pripuca iz revolvera; zadnja vrata bančine zgrade koja su vodila u unutrašnje prostorije bila su odškrinuta i očigledno pre toga nasilno otvorena. Iako je dvorište bilo neosvetljeno, do njega je doprla svetlost uličnih svetiljki i vatrometa oko hotela, pa se ipak moglo videti šta se tu odigravalo. Holidej je pretpostavio da je Klensi intervenisao kako bi sprečio pljačku banke ili pak onemogućio bekstvo bandita. Ozbiljna rana i pucanje bez oklevanja potvrđivale su njegove slutnje da je ovaj „posao" izvela neka veoma uigrana grupa.

Klensi je samo klimnuo glavom i očima pokazao na sporednu ulicu.

– Neko je provalio...

– Ćuti, stari, sada ćuti... – naredio mu je Dok blago. – Imaćeš vremena da podneseš izveštaj – dodao je i pogledao niz ulicu. Odahnuo je kada je video da im se iz pravca hotela približavaju dve osobe; muškarca sa crnom torbicom je poznavao kao doktora Gibsa, dok mu je mlada žena koja ga je pratila bila potpuno nepoznata. No, videvši Klensija na zemlji, ona je kriknula i hitro pritrčavši, kleknula na trotoar pored njega. Iako je bila znatno mlađa od njegovog prijatelja, Dok je zaključio da mu je supruga.

– Ne brinite se – kazao joj je umirujućim glasom – sve će biti u redu – Doktore Gibse, – dodao je još tiše, obraćajući se lekaru – pogođen je u grudi i dosta krvari.

Sedokosi doktor je samo klimnuo glavom i brzo raskopčao šerifov prsluk i košulju. Izmenjao je sa Holidejem

značajan pogled, a rendžera koji je u međuvremenu dotrčao hitno poslao po ambulantna kola. U međuvremenu je pokušao da zaustavi spoljno krvarenje nekim belim prahom, što mu je pošlo za rukom pre nego što su kola stigla. Za to vreme Holidej je sa koltom u ruci, preko glava znatiželjnika koji su se već okupili oko šerifa, posmatrao one koji su pokušali da se udalje. Iako su pljačkaši pobegli, postojala je mogućnost da se neki od saučesnika još uvek nalazi u gužvi što je vladala na ulici. Rendžerima koji su u međuvremenu prispeli doviknuo je da opkole gradsku četvrt i ščepaju svakoga ko pokušava da se izvuče iz obruča, a onda nekolicini dao uputstva kako da pretraže zgrade iza hotela. Začudo, rendžeri su odmah poslušali njegove naredbe, a bez pogovora su prihvatili savet da odmah formiraju grupu i krenu za onima koji su napustili grad, naravno, ako se utvrdi da je pljačka banke izvršena.

Kratak pregled unutrašnjosti banke govorio je sam za sebe: vrata kase zjapila su razvaljena, a na podu se nalazilo nešto prosutog novca. Pljaškaši su očigledno mnogo žurili. Pre nego što je izašao napolje, Dok je čuo kako uspla-hireni direktor govori da je opljačkano nešto više od sto hiljada dolara...

Nažalost, tu se više ništa nije moglo. Novac je odnet, a banditi su pobegli. Baš ta činjenica čudila je Holideja, jer nije bilo lako pobeći kroz tu gužvu i paniku. Dok su rendžeri uz pomoć lokalnog šerifa vršili pretres okolnih zgrada i spremali se za poteru, on priđe doktoru Gibsu i mladoj ženi koji su još uvek klečali pored onesvešćenog Klensija. Krvarenje je bilo zaustavljeno, ali je ranjenik bio voštano žut...

– Kako mu je? – zabrinuto je upitao.

Gibs nije ni podigao pogled sa ranjenika, dok je mlada žena bila suviše zauzeta brisanjem krvi sa tela ranjenika. Pružajući ruku da iz torbe uzme komad konca za šivenje rana, doktor je ipak progovorio.

– Bio je to dobar pogodak, mister. Za dlaku je promašio srce, ali je presekao nekoliko krvnih sudova koje sada zašivam. Vrh jednog plućnog krila je probijen, što prosuđujem po ovim kapljicama krvi na usnama, to znači da postoji unutrašnje krvarenje. No, nadam se da neće biti previše tragično. Sreća što nije prekinut neki veći krvni sud, jer mu u tom slučaju ne bi bilo pomoći.

– Znači, ima šansi da se izvuče? – upita Dok nestrpljivo.

– Naravno. Mlad je i jak, mada... rana je veoma ozbiljna. Izgubljena krv biće ponovo nadoknađena... uz pomoć ove mlade dame – dodao je i za tren pogleda lepu tamnokosu šerifovu suprugu. Kada je primetio Dokov začuđeni pogled, brzo je dodao – Gospođa Samanta ne pada u nesvest kada vidi krv i često mi pomaže oko ranjenika. Ona je prava kći Teksasa i dostojna supruga jednog federalnog šerifa.

– Ne sumnjam u to, doktore – odvrati Holidej i pogleda u mladu ženu koja nije dizala pogled sa svoga supruga. Hteo je još nešto da kaže, ali baš tada gomila se razmakla da propusti ambulantna kola.

Ugledavši ih, Dok se kiselo osmehnu: grad je tek juče dobio ambulantna kola za prevoz teških bolesnika i Klensi će biti prvi koji će se u njima voziti.

Uzdahnuo je i okrenuo se prema jednom visokom rendžeru koga je poznavao samo kao Hagena. Videlo se da je čovek prišao s namerom da ga nešto pita, ali se ustezao.

– Blokirali smo četvrt i zadržali sve one koji su se tu našli – kazao je brzo. – Mada... ne znam šta će na to reći kapetan Džeferson. U stvari, ne čini mi se da ćemo upecati one koje želimo. Većinom se radi o ljudima koji su se slučajno zatekli u blizini i počeli da beže. Uzgred, da li ste vi federalni šerif, mister?

Holidej se dvoumio sekund–dva.

– Nisam, ali sam blizak sa Klensijem i guvernerom. Ima li sumnjivih?

– Kao što rekoh, nema.

Dok klimnu glavom.

– Nastavite samo, Hagene. Građane pustite kućama, a zadržite one koji bi mogli nešto znati. Doći ću u vaš štab čim smestimo Klensija u ambulantu.

– U redu, mister, ali za to nema potrebe. Mi znamo svoj posao.

– Ne sumnjam, ali Klensi je moj prijatelji i želim da budem u toku. Ako bude potrebno, doneću ovlašćenje od guvernera. Imam utisak da istraga neće biti laka. Sve ukazuje na to da su pljačku izveli veoma perfidni zločinci.

– Naći ćemo mi te hulje, ne zvao se ja Hagen – dobacio je rendžer samouvereno i udaljio se.

Ali, Dok nije baš bio siguran u to. Kasnije, kada su se saznale i ostale činjenice, pokazalo se da su njegove sumnje imale dosta osnova. Banditi su za pljačku iskoristili najpogodniji momenat.

Sve je bilo vešto smišljeno i izvedeno, ali ono što je zbunjivalo Holideja bio je kasniji razvoj događaja. Sem Prestona Klensija, bandite niko nije primetio, niti je znao kuda su otišli. Nije bilo uobičajene jurnjave kroz ulice, niti pucnjave koja je gotovo uvek pratila bekstva pljačkaša. U tom periodu viđen je samo jedan konjanik kako napušta grad, ali on sa sobom nije nosio nikakav prtljag, torbu ili džak u koje može da stane sto hiljada dolara.

Dakle, taj drugi deo pljačke bio je krajnje zagonetan. No, bez obzira na sve tajanstvene okolnosti, Holidej je znao da mora pronaći i kazniti počinioce, a ako bude imao sreće, vratiti i opljačkani novac.

Naime, za tako nešto imao je bar tri veoma jaka razloga. Prvo, Preston Klensi bio mu je prijatelj, čovek sa kojim je dugo vremena delio dobro i zlo, pa su, stoga, oni koji su mu ovo učinili, morali biti kažnjeni. Drugo, on sam je u Teksaškoj banci imao svotu od oko pet hiljada dolara dobijenih na pokeru tokom poslednje dve noći i, treće, nagrada za vraćanje opljačkanog novca iznosila je deset posto celokupne sume. To je značilo da bi u slučaju uspeha mogao da dobije deset hiljada dolara i vrati svoj ulog što nije bilo za zanemarivanje. To je predstavljalo čitavo bogatstvo, novac kojim se na bilo kom mestu u svetu mogao početi nov život.

Sva tri razloga bila su veoma jaka i on se ni trenutka nije dvoumio šta mu je valjalo činiti.

* * *

Holidej je vrata snažno grunuo nogom, tako da se drvo oko brave raspalo u komade. Naravno, vrata su se sa treskom otvorila i lupila o zid. U istom trenutku, uskočio je u mračnu sobu držeći u ruci zapet revolver.

U suprotnom tamnom uglu zapazio je neko kretanje i bacio se na pod baš kada je revolver grmnuo i kratak blesak obasjao prostoriju otkrivši čoveka šćućurenog iza dugačkih zavesa. Hitro se bacio prema nepoznatom, iako je onako sakriven iza zavesa, još jednom zapucao: čuo je kako se kuršum zario u pod, munjevito se okrenuo, a onda pritisnuo obarač. Čovek u tami je zastenjao, a onda se u odaji začula lomljava drveta i Holidej se za tili čas našao ispod prevrnutog stola sa stolnjakom na glavi, preko kojeg se slivala voda iz razbijene vaze.

Proklinjući ovu glupu slučajnost, Dok se trudio da se što pre iskobelja ispod stolnjaka koji mu se lepio za lice. Grmnuo je i treći pucanj, a metak se zario u tablu stola koji je on u tom trenutku odbacio, a zatim opalio hitac uvis da bi zbunio napadača. Istovremeno je začuo lomljavu stakla ugledavši stolicu kako „prolazi" kroz zatvoren sobni prozor. Za stolicom je proletela i silueta nekog čoveka koji se glavačke bacio kroz otvor. Onda je Dok podigao revolver i po treći put opalio. Učinilo mu se da se silueta u letu zgrčila, a zatim je čuo kako je telo palo na uzanu nastrešnicu.

Naravno, brzo je prišao prozoru i ugledao begunca koji se grčevito trudio da ne sklizne sa nevelikog prostora nastrešnice. U ruci više nije imao kolt koji mu je u međuvremenu verovatno ispao. Baš kada je Holidej opkoračio prozor i izašao na krov, begunac je kriknuo, ispustio izbočinu za koju se držao i poput paketa se stropoštao na ulicu.

Dok je brzo prešao preko krova, zastao kod oluka i bacio pogled na čoveka koji je pokušavao da ustane oslanjajući se na jednu nogu i rukom pritiskajući desnu stranu grudi. Primetio je i nekolicinu ljudi koji su žurno prilazili želeći da vide šta se to na ulici događa.

Za to vreme Dok je odmerio rastojanje, za trenutak se zamislio, a onda ipak skočio sa krova. Pao je tačno na begunca koji je tog momenta dopola ustao, i svojom težinom ga srušio na zemlju. Uz to je dodao još jedan udarac u vilicu, mada tako nešto više i nije bilo potrebno; neznanac je već bio bez svesti.

Ne obazirući se na pitanja građana, ščepao je „svog" čoveka za grudi, malo se sagnuo i prebacio ga preko ramena. Iako pod teretom, pošao je niz ulicu prilično lakim korakom stežući u ruci kolt sa drškom od slonovače. Naravno, špalir okupljenih radoznalaca ćutke se otvarao da ga propusti. Posle tridesetak metara zaustavio se kod jednog pojila za vodu i bez ikakve samilosti gurnuo onesvešćenog čoveka u korito. Nakon toga ga je nekoliko puta zagnjurio u vodu, sve dok ovaj nije seo, zagušen neprestanim kašljem. Zatim ga je izvukao odatle i bez reči bacio na zemlju. Neznanac je nekoliko minuta ječao i stenjao, a onda se Dok okrete i dobro ga osmotri. Video je da mu rana

na ramenu krvari i lagano mu boji mokru košulju...

Zatim je nepoznatog gurnuo na bok; čovek je tiho jeknuo, odmeravajući ga očima punim bola. Ne obraćajući ni najmanju pažnju na gomilu koja se i ovde počela okupljati, Dok je čučnuo pored njega i prineo mu cev zapetog kolta na svega nekoliko santimetara od očiju.

– Imaš dva minuta da progovoriš, mister – kazao je hladno. – Ti dobro znaš šta želiš da znam. Ako ne čujem to što hoću, ti ćeš izgubiti jedno uvo. Zatim dolazi levo koleno. Onda sledi desno... Posle toga prelazim na tvoju desnu ruku i to prst po prst. Najozbiljnije ti kažem da ću ih razmrskati drškom revolvera. Jasno?

Smrtno uplašen, ranjenik ćutke klimnu glavom. Jezikom je prešao preko blatom umrljanih usana.

– Boo..dljaš... – izustio je s mukom. – Pljačka... izveo ju je čovek koji... zove se Bodljaš.

Holidej nabra obrve. Činilo mu se da je već čuo zato ime, ali se samo nejasno sećao kako i sa čim u vezi.

– Ko je taj? – odmah je upitao.

– Jedan... stari revolveraš... veoma stari, od pre mnogo vremena – promucao je čovek isprekidano, više se uopšte ne opirući Dokovom zahtevu. – Nekada je služio u konjici... Izgleda da je malo skrenuo kada je jedini preživeo indijanski masakr. U stvari... kada mu je nestalo municije, počeo je nožem da bode Indijance. Bio je skoro savladan kada se slučajno pojavila druga četa konjice i spasila ga od smrti. Posle toga je dobio nadimak Bodljaš i on mu je ostao i kada je napustio vojsku.

Dok je počeo da klima glavom i pre nego što je uhvaćeni završio. Sada se dobro sećao priče o Bodljašu. Taj čovek je bio strahovito brz na revolveru, ali se pričalo da je sulud, jer je njegova žeđ za ubijanjem bila neodoljiva. Samo, o tom tipu već duže nije ništa čuo. To je bilo sasvim logično, jer je važio za opasnog protivnika sa kojim niko nije hteo da ima posla. No, postojala je još jedna zanimljivost u vezi s njim koje se Holidej baš sada prisetio: taj čovek nije mogao da odoli priči da postoji neko ko tvrdi da je u potezanju bolji od njega.

– Bodljaš je samo oruđe, plaćeni izvršilac. Reci mi ko plaća račun, čoveče?

Ranjenik je lagano zavrteo glavom.

– Ne znam, mister, kunem se... Bodljaš mi je platio da čekam sa kolima na železničkoj stanici i da ih na određeni znak dovezem do zadnjeg ulaza u banku. Tu mi je u kola ubacio četiri puna manja džaka i naredio mi da kola lagano odvezem na Springhils Brenč, što sam i učinio. Tu mi je platio, uzeo džakove i nestao u noći. Ostali su se razišli pre toga. Ne poznajem više nijednog i ne znam ništa, kunem se!

Dok je hladno odmerio čoveka koji se previjao. Činilo se da govori istinu... Bio je to samo puki izvršilac, neko ko je u tom trenutku odgovarao Bodljašu. Podigao je pogled i ugledao Hagena koji mu je žurno prilazio u društvu još jednog rendžera.

Visoki Hagen je pogledao čoveka na zemlji i tiho zviznuo, da bi odmah zatim pomalo nevoljno dodao – Ne znam,

mister Holideje, ali mislim da ste ovoga puta malo preterali. Makar u pitanju bilo i pomaganje čuvarima zakona. Ovaj... izgleda da ste bili previše revnosni. Znate, naš kapetan vas ne gleda sa simpatijama, a s obzirom da je ovde bilo i upotrebe oružja...

– A mene je, opet, baš briga šta se kapetanu Džefersonu sviđa, a šta ne – prekinuo ga je Dok nervozno. – Uostalom, u pitanju je bila čista samoodbrana. Čim sam ušao u njegovu sobu, odmah je pripucao na mene i to niko ne može da porekne.

– Ali... on je provalio u moju sobu... – zastenjao je ranjenik – Pomislio sam da je neki pljačkaš i...

– Kušuj! – presekao ga je Hagen i „caknuo" ga čizmom. – Jeste li doznali sve što ste hteli?

– Skoro sve, sem jedne stvarčice – odvratio je Dok i pogledao čoveka koji je zgrčen sedeo na zemlji. – Kako izgleda taj Bodljaš?

Ovaj slegnu ramenima i, dodirnuvši ranu, napravi bolnu grimasu.

– Čini mi se da je srednje visine, ali... Imao je na sebi kišni ogrtač, pa nisam baš mogao dobro da ocenim. Imao je bradu i veoma dugačku kosu, samo... nisu mi izgledale kao prave. Imam utisak da nije želeo da bilo ko zna kako zaista izgleda.

I to je bilo sve što je Holidej u prvi mah uspeo da sazna. Setio se, takođe, da u toku svih godina lutanja po Divljem zapadu, nikada nije video poternicu sa Bodljaševim likom. Taj prepredenjak nikada nije bio uhvaćen na delu, tako da niko nije ni znao kako zaista izgleda. Za tren je pomislio kako bi bilo da pokuša u vojnim arhivama, ali odmah je odbacio tu pomisao: i ako bi je našao, pretpostavljao je da mu sada ta eventualna fotografija ne bi bila ni od kakve koristi. Kada god se kasnije pojavljivao, Bodljaš je uspevao da izgleda drugačije, tako da u dosijeima rendžera nije ni postojao njegov opis.

To ipak nije značilo da je u pitanju izuzetno inteligentan čovek, pomisli Dok; pre će biti da je tolike opasne godine preživeo isključivo zahvaljujući životinjskom lukavstvu koje je kod mnogih ljudi njegovog soja, u stvari, njihova druga priroda. Ako bi ga čovek video na ulici, verovatno ga ne bi mogao razlikovati od ostalih običnih ljudi. No, u njegovoj psihi postojala je i stalno živela bolesna strast za ubijanjem i nikada se nije znalo kada će i zbog čega ona planuti.

– Ovaj vam više neće biti od koristi – dobaci Hagen.

– U pravu si, drugar. Odvedite ga na previjanje, a onda ga strpajte u ćeliju.

Visoki rendžer dade znak svom pratiocu koji se sagnuo i povukao uhapšenika nagore. – Kako li ste ga samo pronašli? – upitao je.

– Jedna žena se prisetila da je videla laka kola sa pokrivenim zadnjim delom koja su se lagano kretala iz pravca banke – odvratio je Dok hodajući pored Hagena i usput puneći svoj kolt. – I eto... to „sasvim lagano" učinilo mi se pomalo neprirodno. Pomislio sam da je vozar namerno tako postupao kako ne bi privukao ničiju pažnju. A situacija je bila haotična, jer su svi negde jurili kao

pomahnitali. Raspitao sam se još kod nekolicine koji su se našli u blizini; i oni su se prisetili da su videli kola sa pokrivenim zadnjim delom. I tako, pošavši od nekog predosećaja, malo sam se raspitao u gradskoj štali i saznao da je kola iznajmio baš ovaj čova. Verovatno je mislio da je mnogo mudar što se drži mirno kada svi ostali beže, ali i on se uspaničio kada sam ga posetio u sobi. Hm... možda bi me i prevario da je ostao pribran, a ne ovako... počeo da puca kao lud.

– To znači da ste bili nepogrešivi, mister. Nego, jeste li čuli nešto o Klensiju?

Dok neraspoloženo zavrte glavom.

– Još uvek je u nesvesti i doktor Gibs nije siguran kako će se stvari razvijati.

– Kakve su mu šanse?

– Nije se izjašnjavao... Što se mene tiče, nameravam da uhvatim prokletnika koji je pucao na njega.

– Zar? Pa... ne znam šta će na to reći kapetan Džeferson... Možda je njegov stav da je sve ovo ometanje zvanične istrage?

Stigavši do gradske štale, na trenutak su zastali.

– To me uopšte ne interesuje – odbrusi Holidej hladno. – Uhvatiću tog prokletnika i niko me u tome neće sprečiti! Što se tiče vašeg kapetana, Hagene, slobodno mu recite da sam našao trag i da ću ga slediti. Ako saznam nešto što bi bilo interesantno, možda ću se javiti.

– Đavola, mister Holideje, kuda mislite? Pa ovaj čovek ne zna na koju stranu je Bodljaš otišao, niti ima pojma kako on izgleda!

Dok ga odmeri svojim ledenim, čeličnoplavim očima.

– Koliko znamo, ostavio je Bodljaša na Springhils Brenču. Otuda ima samo jedan put...

– To je tačno, ali taj put vodi kroz nekoliko gradova.

– Ja ću se u svakome od njih raspitati o čoveku koji je tuda mogao proći u određeno vreme. Nadam se da ću nešto saznati.

– Svaka čast, mister Holideje. Želim vam sreću.

* * *

Prvi grad na njegovom putu bio je Konro Svič, mesto koje je Holidej znao još od ranije. Tamošnji šerif takođe mu je bio poznanik i jedan od onih predstavnika zakona koji ga je simpatisao i uvažavao, možda još od onih dana obračuna kod OK korala. Hari Klejn mu je rekao da nijedan konjanik nije prispeo u grad u vreme koje bi njemu moglo biti interesantno.

– A ako se nije uputio ovamo, Holideje – zaključio je šerif Klejn – mogao je ponovo da se vrati u Hjuston ili pak nastavi ovim putem koji zavija na zapad preko Vedžvudsa, sve do sledećeg grada, a to je Vilis Siti.

No, ni u Vilisu se nije pojavio nikakav neznanac, mada je vlasnik štale rekao Doku da su baš u vreme za koje on pita trojica konjanika dojahala u grad.

– Zaista čudna grupa – dodao je čovek zamišljeno. – Jedan od njih izgledao mi je... kako da kažem... drugačiji od osta-

le dvojice. Videlo se... jednostavno se nije uklapao, mada su se sva trojica trudila da ostave utisak dobrih prijatelja.

Holidej se zainteresovao.

– Kako je izgledao taj „različiti"?

Debeljuškasti vlasnik štale se zamislio i smušeno počešao po čelu.

– Hm... znam da će vam to zvučati čudno, ali... zaista ne znam kako je izgledao. Stigli su posle zalaska sunca, a on je stalno stajao u senci. No, čini mi se da je bio visok i nekako... divlji. U svakom slučaju, ne bih voleo da se sukobim s njim.

– Da li je imao bradu?

– Ovaj, da! Mislim da jeste. I dugačku kosu, takođe. Ali, vidite, to su samo neki moji utisci. Nijednom nisam imao mogućnost da ga dobro zagledam.

– I ovako ste dosta videli. Hteo sam još da saznam...

– Tu vam ne mogu pomoći – prekide ga debeljko i slegnu ramenima. – Zaista ne znam kuda su se uputili niti kada su otišli, mister. U stvari, kada sam sledećeg jutra došao u štalu, njihovih konja nije bilo. Novac su mi ostavili na sanduku za zob.

– A kako stoji stvar sa noćnim čuvarom? Da li bi on nešto mogao da kaže?

Debeljko se namršti.

– Običan pijanac i ništarija i nije mi jasno zbog čega ga još uvek držim, mister! Već treću noć ga nalazim kako mrtav pijan spava u senu! Hm, kod takvog čoveka svako može da uđe u štalu i uzme šta mu se prohte!

Holidej se malo kasnije prošetao gradom i našao dvojicu ljudi koji su radili kao salunski čistači; oni su mu kazali da su te noći videli trojicu konjanika koji su napustili grad i odjahali prema severu. Ali, po tome kako su ljudi opisali jahače, odnosno, po načinu kako su jahali sredinom ulice i veoma lagano, Dok zaključi da su možda namerno želeli da budu viđeni kako odlaze prema severu. Naravno, čim su izašli iz grada, mogli su lako da okrenu na bilo koju drugu stranu,

Dok je seo i pogledao svoju mapu: gradovi su se nalazili na svim stranama,

ali samo kroz jedan je prolazila železnica, kroz gradić koji se zvao Nju Vejverli. Tako je pruga povezivala Nju Vejverli sa mnogim gradovima iz kojih su, opet, linije vodile širom celog Teksasa i dalje, do svih mesta u celoj državi.

Posle kraćeg razmišljanja, Holidej je konstatovao da je grad sa železnicom najprihvatljivije rešenje. Pošto je i od dvojice čistača uzeo kakav–takav opis tajanstvenih konjanika, snabdeo se sa nekoliko neophodnih sitnica i krenuo na put. Pre toga je pokušao da razgovara sa noćnim čuvarom štale, ali se pijanac malo čega sećao. No, ipak je rekao jednu stvar koja je Holideju kasnije pala na um. Naime, kazao je kako mu se činilo da je jedan od dvojice „pričljivih" bio Italijan, jer ga je nekoliko puta čuo kada je, obraćajući se svom kompanjonu, ponovio reč „Pjano" koja zvuči apsolutno francuski. Pomalo iznenađen, Dok mu je ipak zahvalio i krenuo na put.

Nije trebalo da stigne do Nju Vejverlija kako bi saznao da je napravio dobar izbor. Na otprilike desetak milja od gra-

da upao je u zasedu. U stvari, u jednoj jaruzi sa zupčastim ivicama dočekala su ga dvojica sa očiglednom namerom da ga uhvate u unakrsnu vatru. Iskusno Dokovo oko primetilo je da je jaruga idealno mesto za tako nešto, ali drugog puta nije bilo. Zato je ušao u nju veoma oprezno, neprestano motreći na vrhove ivica. Naravno, nije istovremeno mogao da osmatra obe strane: u trenutku kada je neko sumnjivo kretanje sa desne strane privuklo njegovu pažnju, hitac ispaljen tačno prema njemu došao je sa suprotnog, severnog zida.

Kuršum mu je probio obod šešira i digao mali oblak prašine sa zemlje. Kada je opalila puška sa suprotne, južne strane, on je već trčao cik–cak. No, put se naglo sužavao, a time i smanjivao mogućnost za manevrisanje. Zato, iako pod kuršumima, Dok naglo zaustavi konja, okrete ga i punom brzinom ga potera ka drugom kraju, onom kroz koji je malopre ušao u jarugu.

U prvom momentu napadači su bili iznenađeni, tako da su njihovi kuršumi praštali daleko od jahača. Stigavši do šireg dela, Holidej je naglo skrenuo na levu stranu i zadihanog konja povukao iza jedne grupe stena. Skoro tuce hitaca odbilo se o kameni zid, pošto su napadači sa litica osuli na begunca pravu paljbu. Meci su leteli okolo pošto je odgore pucano pod prilično nepovoljnim uglom. Ali, šćućurenom iza stene čiji su ga delići „prskali" po licu i vratu, Holidej se nije osećao nimalo prijatno. Zato se pomerio, uzeo pušku i naslonivši cev između dva kamena, nanišanio prema gornjoj ivici odakle su se videli oblačići barutnog dima. U magnovenju je ugledao napadača kako je iznenađeno odskočio i pretpostavio da ga je neki komadić stene dobro zakačio po licu.

No, spazivši da se napadač nije odmah vratio u zaklon, ispalio je još tri metka i video kako se čovek trgao, a zatim munjevito nestao sa vidika. Ovoga puta je bio siguran da ga je pogodio, samo nije znao da li je pogodak fatalan ili ne. Leđima okrenut prema steni, izvirivao je iz zaklona da bi osmotrio ivicu jaruge iznad sebe. A onda je pripucao onaj sa druge strane i on je bio primoran da se baci u zaklon. Rešen da okonča sukob i rizikujući da se otkrije onome kojeg je maločas pogodio, lagano je otišao oko stene, nadajući se da će napadač nastaviti da gađa na isto mesto.

Baš tako se i dogodilo, pa Holidej zaključi da je manevar bio uspešan. Položio je cev puške na stenu i šarajući pogledom po ivici jaruge pokušao da utvrdi gde se napadač nalazi. Gore je video oblačiće barutnog dima, ali duvao je vetar i po njima, nažalost, nije mogao bilo šta da zaključi.

Pretpostavio je da napadači nešto smeraju i zato zaključio da mora da ih nadmudri, odnosno, deluje brzo i efikasno. Pošto se napadač nije kretao onom stranom jaruge koju je on kontrolisao, to je značilo da postoji drugi put kojim se može ići, ili, što je takođe bilo moguće, značilo da i protivnik želi da promeni mesto i iznenadi ga. Zato je Dok napeto iščekivao, ne želeći da razmišlja o tome kako svakog trenutka može dobiti metak u leđa. Ivica jaruge poigravala je u jari, zamagljujući mu vi-

dokrug, dok su mušice zujale okolo, a kapljice znoja mu se sa čela slivale niz lice i vrat; cev i kundak puške bivali su sve topliji, a od ubice iz zasede ni traga ni glasa.

Odjednom, Holidej iza sebe začu slab šum i okrete se istog trenutka kada je puška planula, a metak digao oblačić prašine samo nekoliko santimetara daleko od njega. Munjevito je okrenuo pušku i zapucao prema čoveku koji se iznenada pojavio iza velike jajolike stene na suprotnoj strani. Napadač je opalio još jednom, ali Dok je već promenio mesto: iz njegove puške začula su se tri uzastopna pucnja od kojih je jedan zaparao stenu, dok su druga dva pogodila cilj. Čovek se zakašljao, ispustio pušku i teturajući se pošao prema Holideju. Ali, tek što je pružio drugi korak, noge su ga izdale i s treskom se srušio na zemlju.

Dok je ubacio metak u cev i u nekoliko koraka se našao pored čoveka na zemlji: vrhom čizme prevrnuo ga je na leđa i zagledao se u lice koje mu je bilo potpuno nepoznato. No, njegove crte odgovarale su opisu koji su mu dali salunski čistači iz Vilisa. Znači, taj poginuli bio je jedan iz „tajanstvene trojke" koja ga je interesovala. Izgleda da je bio na pravom putu.

Oprezno se uzverao na vrh jaruge i prebacivši se preko ivice, ugledao drugog napadača opruženog nedaleko od mesta gde je nestao sa vidika. Njegov metak ga je pogodio u glavu, tako da mu je sva kosa bila krvava. Dok spusti obarač puške i zabaci šešir na potiljak. Ovaj je baš odgovarao drugom opisu...

Prišao mu je bliže kada je čovek otvorio oči i pogledao ga. Iako je to viđao mnogo puta, ponovo se stresao: bio je to pogled umirućeg.

Nedaleko odatle, ugledao je konja vezanog za jedan žbun. Otišao je do tamo, uzeo čuturicu i pošto se vratio, kleknuo je pored ranjenika. Prineo je zatim grlić njegovim ispucalim usnama i čovek je počeo žudno da pije: nije se obazirao na to što mu voda curi niz bradu, natapa košulju i grudi.

Holidej pogleda ranu na glavi.

– Izgleda loše, čoveče – kazao mu je kada je otvorio oči.– Možda bih mogao da zaustavim krvarenje, ali... to je sve...

Čovek je samo klimnuo glavom, a očni kapci ponovo su počeli da mu se sklapaju. Dok ga je uhvatio za rame i pažljivo prodrmao.

– Onaj treći čovek koji je bio sa vama, onaj bradati... Da li je to bio Bodljaš?

Ranjenik je potvrdno klimnuo glavom.

– On vam je platio da mu se pridružite, zar ne? – dodade Holidej nestrpljivo. – Želeo je tako da prikrije svoje kretanje od Hjustona i Konro Sviča?

Opet potvrdan pokret glavom, mada je ovoga puta na njega trebalo čekati mnogo duže.

– Jasno mi je da vas je ostavio da se pobrinete za mene? No, znaš li možda kuda je otišao?

Posle izvesnog vremena čovekove oči su zatreptale i on je kao iz daljine pogledao u Holideja. Na usnama mu se pojavilo nešto kao slab osmeh. Zatim se zakašljao, a kroz kašalj se začula

jedna jedina reč koja je na Dokovom čelu urezala duboku boru.

– Pjano... – procedio je ranjenik, a onda okrenuo glavu u stranu i zaspao večnim snom.

* * *

Holidej nije oklevao, već je produžio ka Nju Vejverliju. Još nije izgubio nadu da će nekako doći do Bodljaša ili bar ostati na njegovom tragu.

Ali, onda se desilo nešto neočekivano. Naime, u Nju Vejverliju trag je potpuno nestao. U stvari, nevolja je bila u tome što je u dvodnevnom periodu za koji se Holidej interesovao, kroz grad prošlo mnogo vozova. Oni su otišli prema različitim mestima koja bi, uz pomoć rendžera i lokalnih šerifa još nekako mogla biti proverena, ali je osim velikih, na prugama bilo i mnogo „zvižduk – stanica" bez osoblja, tako da se jednostavno nije moglo kontrolisati koji su putnici gde sišli ili se popeli. Pored toga, nije posedovao ni tačan opis čoveka koga je tražio, tako da je to činilo zadatak nemogućim.

Jer, Dok nikako nije mogao da zna kako Bodljaš danas izgleda. Neke računice govorile su da bi mogao da ima oko četrdeset i pet, ali ni to nije bilo sigurno. Mogao je imati bradu i dugu kosu, ali je isto tako, bilo moguće i da je kratko podšišan i obrijan. Nezadovoljan celokupnim razvojem događaja, ljutito je zaključio da je Bodljaš bio najneodređenija osoba za kojom je ikada tragao. Naravno, to nije značilo da ne može ili neće biti nađen, ali je govorilo da će traganje biti teško.

Uporan kao što je i bio, pretresao je i sam Nju Vejverli, ali bez rezultata. Niko nije zapazio čoveka koga je tražio, ali verovatno samo zato što je opis koji je davao bio površan i nepotpun. Pored nekoliko telegrama koje je razaslao u okolna mesta, poslao je jedan i u Hjuston u kome se raspitivao za Klensijevo stanje.

Ubrzo je dobio odgovor koji ga nije nimalo umirio.

„Stanje se nije pogoršalo. Stop. Ali, nije se ni poboljšalo. Stop. Očekujemo vesti od vas. Pozdrav, Samanta".

Dovraga, još uvek isto, promrmljao je izustivši tihu kletvu. Bilo mu je krivo što se nalazi u ćorsokaku, što mu se baš nije često događalo u životu. Ubrzo posle toga dobio je i negativne odgovore iz nekoliko okolnih gradova; niko nije video čoveka koga je on tražio.

Iako ljut što mu je begunac nestao, Holidej je znao da mora nešto promeniti u svom pristupu. Posle pomnog razmišljanja i analiziranja situacije, zaključio je da je vreme da se krene iz početka.

Pošto je ustanovio identitet ljudi koji su ga napali u jaruzi, odlučio je da se vrati u Hjuston. Lokalni šerif u Nju Vejverliju znao je jednog od napadača i rekao mu da se zove Luk Grejdi. Drugi je bio skitnica koji je služio mnogim imenima i za koga se pričalo da je ucenjen zbog ubistva u Oregonu. Bio je od one vrste ljudi koji nisu pripadali nikakvoj organizaciji, već je radio za onoga ko mu najviše plati. Doku je on bio manje zanimljiv od Luka Grejdija koji je takođe radio za razne nalogodavce, ali je sa

njima i dalje održavao veze. Rendžeri u Hjustonu su naknadno utvrdili da je tamo viđen sa Makarnijem, čovekom koji je kolima izneo iz grada opljačkan novac i predao ga Bodljašu.

Kada se vratio u grad, uz pomoć rendžera Hagena ušao je u odeljenje sa specijalnim ćelijama i tamo zatekao Makarnija koji je sav u zavojima ležao na tvrdom zatvorskom ležaju i uzdisao. Kada je ugledao Holideja kako ulazi u ćeliju, sa strahom je raširio oči i uzmakao ka zidu. Ali, to mu nije ništa vredelo, jer je Dok u dva koraka bio pored njega, stavio je nogu na ležaj i laktom mu pritisnuo koleno. Druga ruka bila mu je na dršci kolta. Hladno je odmerio zatvorenika i rekao – Luk Grejdi?

Zapazio je kratak blesak u Makarnijevim očima, a onda je bandit jedva čujno uzdahnuo.

– Ne poznajem nikoga ko se tako zove – odvratio je neuverljivo.

– Zaista? – dobacio je Holidej. – A viđen je sa tobom pre pljačke banke... Ipak, da znaš: Grejdi je mrtav. Ubio sam i njega i njegovog ortaka iz Oregona u jednoj jaruzi južno od Vilisa, na putu za Nju Vejverli.

Makarni za tren preblede. Progutao je „knedlu", ali je smogao snage da pogleda u Doka i kaže – Ne znam ništa, kažem vam. Odvezao sam kola na određeno mesto, gde sam predao džakove Bodljašu.

Holidej se primače bliže i zažmiri.

– Otkuda poznaješ Grejdija?

– On... on je mene našao. Neko mu je dao moje ime.

– Ko?

– Neki čovek u Hjustonu.

– Kako se zove taj čovek?

Makarni poče da se vrpolji. Pogledao je preko Holidejevog ramena, ali kada je video da je hodnik iza vrata prazan, nije mogao da sakrije razočarenje.

Kao da pogađa njegove misli, Dok tiho reče – Ovde smo samo ja i ti, Makarni. Niko ne može da čuje tvoje reči ili pak tvoje jauke. To, naravno, zavisi od tebe.

Ovaj se namršti shvativši da je situacija više nego ozbiljna.

– Čovek u Hjustonu zove se Hanter, Majk Hanter, kunem se. Pre mnogo vremena radio sam za njega.

Holidejevo lice još uvek je bilo bezizražajno, mada mu je srce brže zakucalo.

Majk Hanter je bio poznati buntovnik, ne kriminalac od zanata, već čovek koji nije želeo da se pokori zakonima progresa. Setio se da mu je Vajat Erp pričao o Hanteru i njegovim sukobima sa železnicom. Naime, buntovni Majk je osnovao neko udruženje rančera koje se protivilo prolasku pruge preko njihovih imanja i stalno organizovao neke proteste. Na kraju se sukobio sa radnicima železnice, potegao pištolj i jednog ozbiljno ranio, za šta je dobio kaznu zatvora.

– Znači li to da Hanter više nije iza rešetaka?

Makarni klimnu glavom.

– Izašao je pre mesec dana.

– On je uvek bio nezgodan i tukao se sa svim i svakim, samo ako je to bilo upereno protiv banke i železnice. S kim je sada povezan?

Makarni liznu usne.

– Ne znam tačno. Mislim da je pominjao nekog Lindona.

Dok klimnu glavom. Mozaik je polako, ali sigurno počeo da se sklapa: izgleda da je Kris Lindon iz Nju Orleansa, čovek sumjivog bogatstva izraslog niotkuda, sada imao drugih ambicija. Hteo je da počne političku karijeru, želeo je moć i vlast. Dok je pretpostavio da dotični ima dovoljno novca kada je mogao da plati čoveka kao što je Bodljaš zajedno sa nizom drugih. Pomenuo je to Makarniju.

– Oni su izveli pljačku u Meksiku. Ukrali su neko zlato iz trezora, i od meksičke Vlade zatražili otkup. Čuo sam da su dobili milione pezosa...

To je za Holideja bila novost u koju uopšte nije sumnjao. Pored toga, razumeo je da se takve stvari drže u tajnosti, jer Meksikanci sigurno nisu hteli da se slučaj pročuje kako neko drugi ne bi pokušao nešto slično.

– U redu – rekao je mirno. – Čini mi se da sada imam nešto od čega mogu da počnem. Mada to nije mnogo, ali... Pretpostavio sam da će me razlog njegovog angažovanja dovesti do onoga ko je celu operaciju i smislio. Hm... Sa Hanterom i Lindonom čovek nikada nije siguran: možda igraju isključivo zbog novca, a može biti da je u pitanju nešto drugo.

Dok se spremio da pođe i Makarniju je vidno laknulo. Ipak, kada je za tren zastao kod vrata, zatvorenik se vidno trgao. To je pokolebalo Holideja. Da li ovaj mangup zna još nešto, upitao se...

– Onaj stradali čova iz Oregona... koristio je mnoga imena. No, niko ne zna koje je pravo. Da nije možda bio Italijan?

Makarni zbunjeno zatrepta. Kada se posle nekoliko trenutaka povratio, odvratio je kratko.

– Ne znam, Holideje, kunem se. A zašto?

– Čuli su kako je dva puta rekao „Pjano"... a to je italijanska reč. Ne znam tačno šta znači... Hm, zaboravi da sam ti rekao bilo šta, pošto vidim da ne znaš ništa o tome.

Tada se Makarni prevari i odahnu sa olakšanjem. Holidej koji je baš u tom trenutku podigao ruku da da stražarima odgovarajući znak, odmah zastade.

– Ili ipak znaš nešto o tome? – upitao je strogo.

Makarniju je trebalo nekoliko trenutaka da podigne glavu i osmeli se da ga pogleda u oči.

– Možda – kazao je tiho i nekako prkosno isturio bradu. – Nego, možemo li da napravimo jedan sporazum?

– Ne – odvrati Dok bez dvoumljenja.

– Možda bi bilo bolje da pokušamo. Mislim da bih mogao da kažem gde se Bodljaš sada nalazi.

Holidej se ukruti i pažljivo ga odmeri.

– Kakav sporazum imaš na umu?

– Pa, nešto što bi me izvuklo odavde.

– To je nemoguće, draškane. Nemam te moći, jer su te rendžeri preuzeli i čeka te suđenje. A i da imam, siguran sam da te ne bih pustio. Jedino... Možda bih uspeo da preko poznanika izdejstvujem lakšu presudu, samo za to treba da se steknu uslovi.

– Kakvi uslovi?

– Da mi daš važna obaveštenja. Zato bi bilo bolje da mi ispričaš sve što znaš. Isto tako bih mogao da ti pošaljem nekoliko specijalaca koji na poseban način obrađuju ljude kao što si ti. I tada ćeš morati da propevaš, samo... ne znam kako ćeš izgledati posle. Dakle, šta kažeš na to?

Zatvorenik glasno opsova.

– Biću zadovoljan sa sporazumom. Ali, morate mi dati reč pošto...

– Prvo da čujem šta imaš da kažeš – prekide ga Dok hladno. – I nemoj da sumnjaš u moju reč, jer je nikada nisam prekršio.

Makarni uzdahnu.

– I to je pošteno... Nego, šta biste kazali ako ona reč „Pjano" nije uopšte italijanska?

Holidej nabra obrve.

–I to je moguće, zašto da ne? Prvi put sam je čuo od jednog pijanog štalskog čuvara, a drugi put u onoj jaruzi. Da da... čovek je bio na samrti i govorio je nerazgovetno. Ipak, učinilo mi se da je rekao baš tako. Ako tvrdiš da nisam dobro čuo, šta mi je onda rekao taj tvoj poznanik?

Makarni se nekoliko trenutaka dvoumio, a onda tiho odvratio – Piano Lejk.

Dok nervozno skide šešir.

– Kako si rekao?

– Pjano Lejk – ponovi Makarni – Piano Lejk.

– Tako znači? Zaista je slično i može se pomešati... Prvi put mi se učinilo da si i ti rekao „Pjano". Dobro, ko ili šta je Piano Lejk?

Makarni je ponovo sačekao nekoliko trenutaka. Znao je da u sledećem potezu odigrava svoju „glavnu kartu" i da mu od tog zavisi dalja sudbina...

– Hteo sam još jednom da proverim hoćete li se držati dogovora – zamucao je. – Ako ne bude...

– Održaću reč – prekinuo ga je Dok – ako ta tvoja informacija zaista vredi.

– U redu, u redu... o vama se priča kao o čoveku u koga se može pouzdati. Nažalost, ja takvog još nikada nisam sreo. Možda ovo što ću reći i neće biti tačno, ali molim vas da uzmete u obzir da sam hteo da pomognem. Slažete li se?.

– U redu. A sada reci šta imaš!

– Dobro, dobro – promrmlja Makarni brzo, shvativši da je Holidejevo strpljenje na izmaku. – O kej: Piano Lejk je ime jedne doline u okrugu Voker. Majk Hanter mi je jednom rekao za nju da je pogodna, dobro sakrivena i udaljena kao i sva pribežišta. Dolina se nalazi blizu gradića Dodža.

Holidej nabra čelo. Nejasno se prisećao da je na mapi video ime grada, ali ne i ime doline... Hladno je odmerio Makarnija i dodao. – A zašto ti misliš da se Bodljaš uputio baš tamo?

– Mislim da je to jedan od načina da zametne trag; tamo se može pritajiti bez problema i ostati onoliko koliko želi. Drugo, Grejdi koga ste vi sredili, kazao mi je da Hanter priprema neko skrovište za njega i da ozbiljno radi na tome. Slučajno znam da je Hanter jedno vreme proveo u Dodžu i zato pretpostavljam.... pa, ako je sredio nešto za Bodljaša, onda to mora biti samo u dolini Piano Lejk.

Holidej je promrmljao nešto kao pozdrav i žurno napustio zgradu zatvora. Odmah je otišao u Katastarski biro i odatle uzeo poslednje, najnovije mape pokrajine.

I zaista, Dodž je na jednoj od karata bio označen kao grad sa guvernerom, sudom, sa izabranim šerifom i brojem stanovnika koji se stalno povećavao. Video je da oko grada ima dosta rančeva. a naročito u potezu prema dolini Piano Lejk koja je, uprkos sličnosti sa italijanskim „Pjano", ime dobila po jednom apačkom poglavici.

Dolina Piano Lejk bila je mesto krvavih sukoba u prošlosti, zaključi Dok razgledajući mapu. I po svemu sudeći, sukobi, samo između drugačijih neprijatelja, biće nastavljeni i u budućnosti.

* * *

Pre nego što je krenuo za dolinu Piano Lejk, Dok Holidej je morao da izvrši ozbiljne pripreme za koje mu je trebala pomoć Komande rendžera, ali i nekih državnih vlasti. Znajući da kapetan rendžera neće biti voljan da mu pomogne, obratio se upravi banke u Hjustonu. Ova je kontaktirala sa guvernerom koji je naredio nadobudnom komandantu da Doku pruži svu pomoć koja mu je potrebna.

Kao prvo, na Holidejev zahtev dat je nalog da se u državnoj štampariji odštampa veći broj poternica koje su poslate u sve krajeve države, a naročito u oblast Voker. Na poternici je bila utisnuta izbledela i mutna Holidejeva fotografija ispod koje je bilo odštampano ime „Skot Hibert". Iz kratkog teksta se moglo saznati da je on begunac pred zakonom zbog različitih dela kao što su pljačka, krađa konja, tuče... ali sve to u drugim državama. Naravno, tu se nalazio i naveden mali iznos za informaciju o njemu, jer bi bilo koja veća suma mogla postati iskušenje za raznorazne lovce na ucenjene glave. Glavni cilj cele ove akcije bio je da se u svesti ljudi o njemu stvori slika o čoveku koji beži pred zakonom, s tim što je naveden spisak njegovih „zločina" i dodato da je begunac vrlo brz na revolveru. Ovo poslednje je trebalo da posluži kao svojevrstan mamac za Bodljaša i Dok se nadao da će ovaj zagristi.

Kada su poternice bile gotove, Holidej je uz malu nagradu koju je lično isplatio, poslao dvojicu rendžera da u oblasti Voker prošire vest o Skotu Hibertu, sitnom kriminalcu, ali veštom na oružju i ispričaju nekoliko priča o njegovom munjevitom potezanju. Zadatak ove dvojice je bio da diskretno prikupe podatke o svim novajlijama koji su nedavno došli da žive u gradu ili na nekom od rančeva u dolini. Dok je sa njima ugovorio susret na jednom mestu van Dodža, nadajući se da će moći da mu pruže koliko–toliko korisne informacije.

Pošto je organizovao te dve najvažnije stvari, Holidej se dao na prikupljanje svega što se moglo saznati o Bodljašu. Doslovno je prekopao mnoge vojne i policijske arhive, ali i raspoložive članke iz novina. Zatim je otputovao u nekoliko obližnjih mesta gde je razgovarao sa ljudima koji su tvrdili da su revolveraša videli u akciji. I svi su, bez izuzet-

ka, govorili o njegovom hladnokrvnom ubilačkom nagonu, o tome kako nikada nije dopustio da mu protivnik ostane živ, čak i ako se radilo o lakoj rani. Iz svih tih priča izbijala je Bodljaševa nepomirljivost prema svakom saznanju da negde postoji čovek koji tvrdi da je brži na revolveru od njega. To mu nije davalo mira i nikada nije mogao da se skrasi pre nego što ode do tog čoveka, pronađe ga i sa njim se obračuna.

Činjenica da je posle toliko godina još uvek bio u životu, kazivala je da je taj prokletnik bio zaista brz na revolveru. No, o njemu se već dosta godina nije ništa čulo, a nedavna njegova pojava i cela pljačka govorile su da mu je više od svega bio potreban novac. Otuda je postojala mogućnost da se ponovo pojavi u javnosti, ali je trebalo nešto da ga privuče.

Pošto je proučio sve što je mogao, Dok je ipak stekao određenu sliku o tom čoveku: ona, naravno, nije bila takva da je mogao fizički da ga prepozna, već da ga donekle shvati kao ličnost i nauči na koji način taj čudak razmišlja i deluje. Mada je često menjao svoj fizički izgled i načine na koji je izvodio akcije, njegov karakter je ostao isti. Holidej se nadao da će biti dovoljno spretan da sve što je saznao iskoristi na pravi način i to baš onda kada Bodljaš bude izašao iz skrovišta u kome se nalazi.

U međuvremenu, Preston Klensi je stigao do kritične tačke; svest mu se vratila i sada se žestoko borio za život. Bio je u stanju da prepozna ljude i šapne poneku kratku reč. Naravno, Holidej ga je posetio samo na nekoliko minuta i bio zaista potresen, shvativši da je njegov prijatelj bio bukvalno na ivici smrti. Zato mu je rekao da će učiniti sve da uhvati ljude koji su ga napali i tada u Klensijevim očima prepoznao nadu i radost. Stisnuo je hladnu prijateljevu ruku, kazao mu da se čuva i izašao.

– Nadam se da će se izvući, mis Samanta – rekao je mladoj ženi koja se nije odvajala od svog supruga.

– I ja verujem u to, mister Holideje – odvrati mlada žena. – Doktor Gibs kaže da dosta toga zavisi i od njega: ako ima volju za životom, izvući će se, ali ako se preda...

– Klensi je hrabar i nikada se neće predati – reče on odlučno, želeći da na svaki način ohrabri mladu ženu. – Izdržite još nekoliko nedelja, dajte mu snage i... preživeće. Dotle ću se ja vratiti sa čovekom koji ga je ranio i vešću da je banda pohvatana. Mislim da bi mu to značilo.

Samanta se umorno osmehnu i pruži mu ruku.

– Nadam se da ste u pravu, mister Holideje. Hvala vam za sve i... čuvajte se.

– Doviđenja, mis Klensi – odvratio je Dok, dodirnuo rukom obod šešira i lagano se udaljio.

Pola sata kasnije otputovao je vozom iz Hjustona za Dodž i, uzevši privremeno ime revolveraša Skota Hiberta, ostavio za sobom Doka Holideja.

* * *

Tek kada je voz odmakao iz Panorama Vilidža, Holidej je prvi put zapazio čoveka sa konjskim licem. Bio je obučen kao običan kauboj i svoje otrcano

sedlo nosio prebačeno preko levog ramena. Tresnuo je sedlo na prazno sedište sa druge strane prolaza, a onda seo tačno naspram Holideja. On ga je video još dok se približavao, jer je kroz staklena vrata među vagonima mogao sasvim mirno da ga posmatra.

Video je da je u susednom kao i ovom vagonu u kome se nalazio bilo dosta praznih mesta. Uprkos tome, dugonja je izabrao da sedne baš preko puta njega. Bio je toliko ružan da Dok odmah zaključi kako u toku svih svojih lutanja Zapadom nije naišao na ružnijeg čoveka. Imao je buljave kestenjaste oči, dugačke žute zube, „konjsku glavu" i mršave, nekako nesrazmerne udove. Na nogama je nosio iznošene čizme, a opasač sa revolverom izgledao je sasvim obično.

No, u njemu je ipak bilo nečega što je Doku ulivalo nespokojstvo. Možda je to bila činjenica što je prošao kroz oba putnička vagona i najzad seo baš preko puta njega: ili je pak, podozrenje izazvalo to što su, uprkos odeći kauboja. Ruke „konjastog" bile bele i gotovo nežne. Jednom rečju, bile su to ruke čoveka koji nikada nije radio na ranču.

Čim je seo, dugonja se opružio na sedištu i namaknuvši šešir na oči, prepustio se dremežu. No, iskusni Holidej odmah je uočio da u njegovim udovima i celom telu nije došlo do dremljivog opuštanja. Zato je izvadio duvankesu i lagano zavio cigaru za šta mu je trebalo dosta vremena, s obzirom da je obično pušio gotove cigare. Pritom je stalno sedeo tako da je u svakom trenutku mogao da potegne revolver. Najzad je stavio zavijenu cigaretu između usana i mašio se za džep da izvadi palidrvce. No, onda se nagnuo preko prolaza i dodirnuo po nozi svoga suseda. Kada je ovaj najzad otvorio oči, mirno ga je upitao – Imate li vatre, mister?

Čovek sa „konjskim licem" je samo kratko odmahnuo glavom i ponovo spustio šešir. Holidej se u međuvremenu vratio na svoje sedište.

– U redu – odvratio je nehajno. – Zapaliću mojim – dodao je, izvadio palidrvce i kresnuvši ga drveni deo sedišta, prineo plamičak vrhu cigarete. Kroz dim je ugledao kako je njegov sused podigao šešir i namršteno nabrao obrve.

– Mislio sam da bi tako mogli da probijemo led i počnemo razgovor – dobaci mu Dok sa osmehom.

– A šta vas navodi na pomisao da želim da razgovaram sa vama, mister?

Holidej slegnu ramenima.

– Nije ni važno, može i obrnuto. Možda ja hoću da razgovaram sa vama.

Dugonja se ponovo namršti.

– Tako znači? – upita kezeći se. – A zašto biste vi želeli da razgovarate sa mnom?

– Pa... hteo bih da znam zašto ste prošli kroz oba poluprazna vagona i seli baš ovde? Onda... zašto se pretvarate da dremate? Zašto se predstavljate kao kauboj, kada su vam ruke tako nežne, a nokti čisti?

Čovek ga je nekoliko trenutaka mirno posmatrao, a onda se odjednom osmehnuo šireći nozdrve i otkrivajući svoje ogromne, žute zube. Zatim je spustio nogu na pod, ispravio se na sedištu i zabacio šešir na potiljak.

– Rekli su mi da ste vrlo oštrouman tip, Holideje.

Dok u trenu shvati da su njegove sumnje bile opravdane. Jer, odakle je ovaj dugonja znao kako se on zove kada je putovao pod lažnim imenom?

– Ponekad sam oštrouman – odvratio je ledenim glasom. – Ko te šalje? Bodljaš?

„Konjsko lice" se iskezi.

– Nije važno ko me šalje. Više bi trebalo da te brine zbog čega sam poslat.

Holidej ga odmeri.

– Da znaš da nisam zabrinut, amigo.

– Trebalo bi da budete, mister. Zbog toga što nećete živeti više od nekoliko minuta.

– Jedan od nas sigurno neće – složi se Dok.

Dugonja je ostao mirno da sedi, ali je podigao desnu ruku da bi se počešao po vratu. U istom trenu, Dok shvati zašto je kod dugonje opasač sa revolverom izgledao tako obično. On nije bio revolveraš, već je koristio nož. Istoga časa, njegova desna ruka pošla je naniže munjevitom brzinom vadeći iz specijalne futrole na leđima smrtonosni nož za bacanje.

Naravno, Dok nije imao vremena da izvuče kolt. Kada je sjajna oštrica poletela prema njemu, uspeo je samo da se baci ustranu. Vrh noža se tako zabio u naslon ostajući da podrhtava u drvetu, dok je Holidej pao na pod između dva niza sedišta. No, bacač noža ponovo se mašio prednjeg džepa na košulji i iz njega izvukao nešto blistavo: ponovo je u pitanju bio nož, ali ovoga puta sa kraćom, mada isto toliko smrtonosnom oštricom.

Odmah zatim, „konjsko lice" se bacilo na njega, ali uspeo je nekako da podigne noge i dočeka napadača tako što ga je „ritnuo" nogom u rame. Udarac nije bio jak, ali je okrenuo dugonju tek toliko da nož promaši cilj i zakači tapacirano sedište. Besan zbog promašaja, ubica ga je izvukao i ponovo zamahnuo, pa je Holidej jedva uspeo da skloni lice. Pošto još nije bio u poziciji da izvuče revolver, uhvatio je napadača za desnu ruku, istovremeno mu zadajući udarac u trbuh i isterao mu je vazduh.

Van sebe od besa, „konjsko lice" je pokušao da ga zagrebe po licu, ali Dok se brzo izmakao na drugu stranu, tako da su ga oštri nokti samo ogrebali po uvetu. Ljut kao ris, zamahnuo je laktom i pogodio protivnika u prsa. Držeći jednom rukom njegovu ruku s nožem, pokušao je da ga drugom dohvati za gušu, ali se „konjasti" iz sve snage odupirao. No, Holidej je uspeo da ga ščepa. Ubica se onda izmakao i svom težinom tela se bacio naniže, u nameri da zarije nož u žrtvu. Skupivši svu snagu, Dok stisnu pesnicu i zadade mu udarac tačno u ružno lice. Sledio je još jedan, a onda je osetio njegove oštre zube na prstima i hitro povukao ruku.

Sada se nekako izvio između sedišta uspevajući da savije kolena i uz napor podigne deo tereta koji je držao na sebi, još uvek ne ispuštajući ruku s nožem. U jednom trenutku dograbio ju je sa obe šake i udario njome o ugao sedišta. „Konjsko lice" je strašno opsovao i Holidej vide kako je ruku ponovo gurnuo

u unutrašnjost košulje. Instinktivno je odskočio i video da njegov protivnik u drugoj ruci ima još jedan nož kojim je već zamahnuo prema njemu. Oštrica ga je promašila za koji centimetar, ali mu je zaparala rukav sakoa. Odskočio je na sedište, a dugonja je pošao za njim. Pošto se malo bolje namestio, dočekao ga je obema čizmama, odbacio ga nazad na sedište i brzo izvukao nož zabijen u naslon.

Već sledećeg trenutka, Dok lakim pokretom hitnu nož prema napadaču koji je ponovo nasrtao. Video je kako je „konjsko lice" široko otvorio oči, a onda rukama pošao prema grudima. Još neko vreme se ljuljao tamo–amo u nekom čudnom polustavu, a onda se, pogođen tačno u srce, bez glasa nagnuo u stranu i presamitio preko poluotvorenog prozora.

Lica poput kamene maske, Dok je priskočio, dograbio ga za noge i jednostavno izbacio kroz prozor. Videlo se da je telo odskočilo od padine i skotrljalo se u mali potok preko koga je voz baš prelazio. Kada je podigao glavu, ugledao je jedno desetak ljudi koji su nasrnuli u vagon privučeni tučom. Pogledao ih je, ali nije rekao ništa... Izbacivši praznu čauru iz magacina kolta, vešto i brzo ga napunio novim metkom.

Zatim je ponovo seo i digao noge na sedište. Radoznali putnici su se samo zgledali, a onda se, jedan po jedan, vratili na svoja mesta ostavljajući tog neobičnog čoveka na miru.

No, mada je spolja izgledao miran i opušten, Dok je bio prilično zabrinut. Pitao se da li je njegova kamuflaža potpuno otkrivena ili ga je čovek „konjskog lica" pratio još od Hjustona... Ma kakav da je bio odgovor na to pitanje, instinktivno je slutio da će biti srećan ako iz ove avanture izađe živ; duž puta ga je sigurno čekalo još mnogo nepoznatih neprijatelja. No, to je ukazivalo i na činjenicu da je bio na pravom tragu.

* * *

Dodž je ležao kraj pruge sa zgradama izbledelim od sunca, kiše i vetra. Delovale su kao slučajno razbacane tu i tamo, ali ipak su u nekom čudnom redu, sačinjavale glavnu krivudavu ulicu ispresecanu sa nekoliko manjih. Bilo je sve veoma prašnjavo. Samo par malo viših fasada narušavale su jednolikost niskih zgrada. Dodž je nije imao pravu železničku stanicu. Kada bi se voz zaustavio, putnici su jednostavno izlazili na nasip od šljake pored šina. Mala koliba od dasaka služila je za prodaju karata i unutra je bio telegraf; nije postojala čekaonica, niti odeljenje za prtljag.

Dok gipkim korakom iskoči napolje, čvrsto stežući u ruci putnu torbu. Nije bio impresioniran onim što je video na prvi pogled i to mu se ogledalo na licu. Sem njega, iz voza se iskrcala još samo nekolicina putnika. Po njihovom izgledu videlo se da su to uglavnom ljudi iz doline koji su se vraćali kući posle posla obavljenog u nekom drugom mestu. Polako se osvrnuo i osmotrio dolinu nad kojom je podrhtavala jara, ali čak i tako mogle su se videti čudno obojene stene koje su je okruživale. Sve u

svemu, dolina mu je izgledala mnogo zanimljivija nego samo mesto.

Hodajući tako, gotovo nogu pred nogu, začuo je iza sebe jasan i odlučan muški glas – Čekajte malo, mister. Polako se okrenuo i ugledao visokog čoveka sa dugačkim opuštenim brkovima koji je upravo izašao iz obližnje zgrade i uputio se k njemu. Imao je nisko pripasan revolver, a vrh futrole dosezao mu je do iznad kolena. Oči su mu bile hladne i plave, kosa prošarana sedim vlasima, a na reveru izlizane jakne nosio je šerifsku zvezdu.

U skladu sa držanjem revolveraša koje je hteo posebno da naglasi, Holidej je spustio torbu i desnu ruku zadržao blizu drške kolta.

– Govorite li meni? – upitao je nadmeno.

– Nikom drugom nego vama, jer sve ostale dobro poznajem. Vi ste danas jedini stranac ovde, mister. Moj običaj je da porazgovaram sa svakom pridošlicom, posebno sa onima koji su došli da prave gužvu.

On se jedva primetno osmehnu.

– A šta vas navodi na pomisao da sam došao da pravim neprilike, šerife?

– Iskreno rečeno, vaš izgled. Zatim, tu je i način na koji nosite revolvere. Sem toga, dolazeći ovamo ubili ste u vozu jednog čoveka.

– Bila je to samoodbrana.

– To sam čuo. U svakom slučaju, šerif iz Klivlenda koji mi je poslao telegram kaže da je bio zadovoljan vašim odgovorima. Bilo je svedoka koji su videli događaj i oni su potvrdili vašu priču. Samo, pogrešili ste što ste telo izbacili kroz prozor.

Dok slegnu ramenima.

– Bio je to samo leš – kazao je kratko.

Na šerifovom licu pojavi se nešto što je ličilo na osmeh.

– U svakom slučaju, ovde sam da vam kažem da u mom gradu ne pokušavate ništa slično. Ako tako ne bude, imaćete posla sa mnom.

– Tako znači? A vi ste?

– Moje ime je Den Voren. Ovde održavam mir i ne želim nikakve neprilike sa vama i ljudima vašeg kova, mister. Vaše ime je Hibert, je li tako?

– Skot Hibert – kazao je Dok, a zatim klimnuo glavom. – U redu, Vorene, primio sam k znanju vaše upozorenje. No, nisam došao ovamo da bih pravio bilo kakve neprilike.

– Dobro... drago mi je. Ali, to nas sada dovodi do pitanja zbog čega ste došli ovamo, Hiberte?

– Pa, čuo sam da je Dodž prilično miran grad. Rekli su mi da čovek u okolini može pronaći komad slobodne zemlje i naseliti se, bez toga da ga neko uznemirava.

– Ne mogu reći da tako nešto nije tačno. No, čini mi se da sam pre nekoliko dana video neku poternicu za vama, Hiberte.

– Nisam tražen ni zbog čega što sam učinio u Teksasu – odvrati Holidej spremno. – To je i razlog što sam ovde.

Voren odlučno zavrte glavom.

– To nema nikakvog značaja. Ako vas vlasti traže u bilo kojoj državi, ja sam dužan da vas pritvorim.

– Čak i ako je to zbog čega me traže zastarelo?

– Pa... mislim da ništa ne može biti tako davno. Koliko vidim, imate tu oko trideset.

– Dobro zapažate, šerife, zaista dobro. Vidite... kada sam bio mladić, pravio sam razne gluposti i od tada se za mnom vuče nekoliko poternica. Sada mi je jasno da sam previše iskušavao sreću i poželeo sam da se skrasim.

Šerif ga odmeri sa nevericom.

– U poslednje vreme čuo sam nekoliko interesantnih priča o vama, mister.

Hm... radilo se o nekim obračunima iz kojih ste se izvukli nepovređeni. Pravo da vam kažem, to mi baš ne liči na čoveka koji bi želeo da se skrasi.

– Ali, šerife, kada imate određeni ugled i neko vas prepozna, glas o tome brzo stiže do ljudi koji smatraju da su „pametniji" od vas. Nije nužno da vi tražite obračun, zar ne? Uostalom, verujem da ste tako nešto videli stotinama puta, jer pretpostavljam da dosta dugo nosite tu značku.

– Duže nego što vi pamtite – odvrati šerif, rukom lagano gladeći brkove – Pa lepo, Hiberte, ja verujem u to da svakome treba pružiti šansu. Naravno, to zavisi od vas.

– Mnogo vam hvala, šerife.

– Samo, znajte da se, dok ste u Dodžu, morate držati zakona, mister. Ako tako ne bude, sukobićete se sa mnom. U slučaju da vam se ne sviđaju ova pravila, slobodno idite.

– Sasvim pošteno.

Voren ga je još jednom pažljivo odmerio, a onda se okrenuo i krivudavom stazom se uputio prema gradu. Holidej je lagano uzeo torbu i osvrnuo se oko sebe. Video je kako službenik u daščari pilji u njega kroz prozorčić, a onih nekoliko ljudi koji su se našli u blizini takođe ga odmerava sa nedvosmislenom radoznalošću. Prijateljski im je klimnuo glavom i lagano krenuo prema gradu.

U Dodžu je iznajmio sobu u jedinom salunu–hotelu, osvežio se, presvukao i ponovo sišao dole. Posle nekoliko čašica popijenih u samom salunu, otkrio je da je šanker prilično govorljiv čovek i to je zapamtio. Naravno, nije odmah nameravao da izvuče iz njega ono što zna, ali je to naznačio kao jedan od svojih prvih zadataka. Nešto kasnije se prošetao i ručao u malom restoranu preko puta prodavnice, ali nije bio zadovoljan ni hranom ni poslugom. Lagano je odšetao do gradske štale i tu kupio jednog snažnog mrkova sa belom zvezdom iznad uha. Sa gazdom je udesio da po konja može da dođe u svako doba dana i noći i za tu privilegiju mu posebno platio.

Razmišljajući o situaciji u kojoj se našao, zaključio je da mora biti pažljiv, ali oštar i beskompromisan. Jedino tako će pribaviti sebi ugled i posredno naterati ljude da mu pruže informacije koje bi mu mogle biti od koristi. Što se šerifa tiče, konstatovao je da je Den Voren prilično opasan čovek i pokušao da se seti da li je o njemu već nešto ranije čuo. Ubrzo je odustao od toga, pošto je pretpostavio da je Voren službovao ranije u nekoj drugoj državi ili pak, u mestu za koje nije ni čuo, a kamoli ga

posetio. Mada je bio oštar, postojala je mogućnost da govori istinu i da ne želi revolverske okršaje u gradu, iako je i sam nosio opasač kao pravi revolveraš.

Kasnije se opet vratio u salun, častio šankera sa dve šačice i dobro osetio trenutak kada se čoveku „razvezao" jezik. Prvo ga je, tobože nehotice, upitao za gradskog šerifa.

– Den Voren? – ponovio je čovek zamišljeno. – Pa... on je svega pet meseci u gradu, mister. No, mora se reći da je za to vreme prilično dobro održavao red.

– Da li je šerif stalno u gradu? Ili možda odlazi na kraća putovanja, pa se ponovo vraća?

– Hm... jedino što znam je da je pre tri nedelje ponovo bio na odmoru.

– Koliko dugo? – upita Dok nestrpljivo.

– Mislim nedelju dana ili tako nešto... Čuo sam da je imao nekog posla u Dalasu. Nego, nazdravlje – dobacio je brbljivko želeći da se kucne sa Holidejem. Bilo mu je drago što je neko od gostiju tako darežljiv i što ga iz čista mira časti pićem.

Nastavili su da pijuckaju i ćaskaju. Dok je neko vreme pričao o potpuno nevažnim stvarima, ne želeći da izazove čovekovu sumnju. Na kraju je, osim njega, u salunu ostala samo grupa igrača pokera okupljena za jednim stolom.

– Ima li mnogo naseljenika u gradu i okolini? – upita Holidej neobavezno. – Ili vam je već dosta onih koji su tu?

– Pa... ne znam ni sam. Pretpostavljam da ima nekoliko stotina stalnih stanovnika. Neki dosta putuju, a drugi se, opet, nigde ne miču. A što vas to interesuje? Oprostite... ako nemate ništa protiv što vas tako nešto pitam.

– Nastojim da dobijem pravu predstavu o ovom mestu i celoj pokrajini, drugar. Nego, šta si mislio kada si rekao da neki ljudi stalno putuju?

Čovek sa uživanjem otpi još jedan gutljaj.

– Pa... uzmite na primer majora Semija. On ima veliki ranč u gornjem delu doline i verovatno je jedan od najmoćnijih i najbogatijih ljudi u celoj oblasti. Samo, taj baš mnogo putuje, recimo jedanput u svakih pet nedelja. Ponekada je odsutan sedmicama, a ponekad samo pokoji dan. Naravno, niko ne može ni da pretpostavi gde on odlazi, ali ljudi nagađaju da je u pitanju nešto u vezi sa rančom.

– Rekao si major Semi... Radi se o bivšem vojniku, zar ne?

– Tako sam čuo. Drugi opet kažu da je u pitanju samo počasna titula.

– A kakve su šanse za došljake u Dodžu? Hoću da kažem da sam razmišljao da zauzmem nešto slobodne zemlje u dolini ili pak počnem neki posao u gradu. Vidim da vam nedostaju trgovine i saluni.

Čovek ga oštro pogleda i napući usne.

– Ja ne bih brinuo za nedostatak saluna. Mislim da je ovaj jedan sve što grad može sebi da priušti.

Holidej „uhvati" neku uvređenost u njegovom glasu.

– Šta bi to trebalo da znači? – upita brzo.

– Hoću lično da vam kažem kako sam tek nedavno preuzeo ovaj salun, mister – začu on glas iza sebe. – U vezi s tim postoje krupni planovi, ali oni ne uključuju konkurenciju.

Lagano se okrenuo i pored vrata uz drugi kraj šanka ugledao dvojicu ljudi. Jedan je nosio dugačak, taman sako, belu košulju i kravatu, štraftaste pantalone i nisko pripasan opasač sa revolverom. Imao je otprilike oko četrdeset i delovao veoma turobno. Drugi je bio u jednostavnom sivom odelu, sa istom takvom kravatom oko vrata. Nosio je dva revolvera sa dva ukrštena opasača za koje je nonšalantno zakačio palčeve. Bio je visok koliko i onaj u tamnom sakou, ali mnogo snažniji, tamnog tena, lica izbrazdanog posekotinama i ožiljcima i dugom crnom kosom koja mu je padala na ramena.

Šanker je odjednom postao nespokojan, jer mu je čovek u crnom sakou dao neki znak pokretom glave. Brzo se okrenuo i počeo da skuplja prljave čaše.

– Ja sam Morgan Tagert – rekao je hrapavim glasom, a onda rukom pokazao na dugokosog. – Ovo je moj telohranitelj i zove se Tejt. Nosim ovo samo kao dekoraciju – dodao je dodirujući rukom dršku svog oružja. – Dok je Tejt u blizinu, ne moram da razmišljam o tome.

– Skot Hibert – predstavio se Holidej.

– Nisam imao nameru da vam ovde pravim konkurenciju, gospodine. Samo smo razgovarali.

– To je pametno – odvrati Tagert zadovoljno, a onda pogledom potraži šankera. – Lari, ostavi te čaše i počasti gospodina Hiberta jednim pićem iz moje specijalne flaše.

Šanker je bez reči klimnuo glavom i posegao za flašom u posebnom pretincu.

– Dobro, ali samo po jednu čašicu. Posle toga zatvaram.

– A šta je sa igračima pokera? – upita Holidej.

– Privatna stvar – kazao je Tagert učtivo.

– Ja bih da im se pridružim u nekoliko deljenja.

– Rekao sam: privatna stvar.

Dok ispi čašu do dna.

– Odličan viski – kazao je ljubazno. – Nego, kako bi bilo da odem do tamo i zapitam ljude imaju li nešto protiv da uđem u igru?

Taman kada je koraknuo da pođe, Tejtova ruka našla se na njegovim grudima i prikovala ga za šank.

– Čuo si šta je gazda rekao – procedio je dugokosi Tejt fiksirajući Doka krupnim crnim očima.

Dok izdrža njegov pogled i jedva primetno se osmehnu.

– Ali, gazda ne igra. Mislim da bi bilo dobro da sami igrači kažu kako me ne primaju.

– Ne izazivaj previše, Hiberte – upozorio ga je Tagert. – Tejtu nije potrebno da ubeđuje ljude revolverom, da znaš: slušaju ga i bez toga.

Sada je Holidej morao otvoreno da se nasmeje.

– Zaista? A šta on to radi? Lupa ih po glavi svojim velikim nosem?

Bile su to izazovne reči, baš kao što je Dok i želeo da budu. Jer, bilo mu je potrebno nešto što će ga predstaviti kao veoma surovog čoveka; borba pesnicama mogla bi poslužiti u tu svrhu, ali samo da „meč", deluje dovoljno ubedljivo. S druge strane, znao je da bi sukob revolverima bio delotvorniji, pogotovo ako je želeo da privuče Bodljaša koji ne voli kada mu se u blizini pojavi neko „brze ruke". Ali, u takvim obračunima uvek se gubi neki život, a Dok tako nešto nije želeo, makar u pitanju bio i život lupeža kakav je bio Tagertov telo hranitelj Tejt.

Isto tako, ni dugokosi Tejt nije ni nameravao da se hvata revolvera. Pokrenuo se iznenađujuće brzo za tako gorostasnog čoveka i dobro „dokačio" Holideja, a već u sledećem trenutku ga prebacio preko šanka. Kada se Dok ispetljao iz čaša i flaša koje su popadale okolo i lagano se podigao, Tejt je još jednom zamahnuo. U poslednjem trenutku se izmakavši, Holidej zgrabi prvu flašu koju je mogao da dohvati i svom snagom tresnu snagatora po glavi. Pogođen, dugokosi telohranitelj je zastao, a onda se čudno zateturao... Tu „pauzu" iskoristio je Dok i preskočio šank, a onda je, čvrsto se odupirući rukama o glatku površinu, odgurnuo Tejta nogama, istovremeno ga snažno udarivši u grudi.

Ovaj je zastenjao mašući rukama kao da pokušava da poleti i rušeći stolove i stolice pred sobom, pao čak na drugi kraj saluna. Teško dišući, jedva se pridigao i očima punim mržnje odmerio Holideja.

– Svrši sa njim, Tejte! – povikao je Tagert koji je stajao naslonjen na zid, dok su mu se oči caklile od besa. – Svrši sa njim ili je sa tobom svršeno!

Tejt je samo otresao glavom nekoliko puta i, slušajući Tagerta, pošao prema protivniku namrštenog lica. U tom trenutku, Holideju je bilo jasno da mora što pre okončati tuču, s obzirom da neće još dugo moći da odoleva naletima ovog snagatora. Njegov prethodni zaključak da snažni Tejt nije dovoljno brz pokazao se pogrešnim i bilo mu je jasno da neće moći dugo da odoleva njegovim nasrtajima. Zato se zaleteo koliko god je jače mogao i zadao mu dva snažna udarca u pleksus.

Do tada se salun već napunio posmatračima, od kojih su neki zadovoljno uskliknuli u trenutku kada je Tejt pao na kolena. Holidej je priskočio, dograbio ga za kosu, a zatim mu podigao glavu i zadao mu udarac kolenom u bradu. Snagator je bespomoćno zakolutao očima i Dok mu je zadao udarac u potiljak. Njegovo ogromno telo se za trenutak ukočilo, a onda se srušilo na bok i ostalo nepomično da leži na podu.

Holidej je stajao mirno nekoliko sekundi, oborene glave i dišući punim plućima kako bi povratio dah. Sada je gomila posmatrača prišla još bliže, jer su svi želeli da vide Tejta kako leži na zemlji. Tagert je dobacio Holideju pogled pun mržnje i besno gužvajući cigaretu, izašao na zadnja vrata. Istovremeno, desetine ruku su se pružile da potapšu Doka po ramenima, dok mu je šanker Lari sa poluosmehom pružio ča-

šicu specijalnog viskija koju je on ispio nadušak.

Tek tada se Holideju razbistrila izmaglica koja mu je titrala pred očima i pred sobom je mogao jasno da vidi lice šerifa Larija Vorena.

– Čini mi se da ste rekli kako želite da se skrasite, Hiberte.

– Tačno to želim – zaustio je Dok još uvek ubrzano dišući. – Ali to je prilično teško pored hulja kao što je ovaj ovde – dodao je i pokazao rukom na onesveščenog Tejta.

Vorenov pogled bio je hladan, a lice bezizražajno.

– Znam dobro kakav je Tejt. Još odavno je neko trebao da ga izlupa, ali u ovom gradu nije postojao čovek sposoban za tako nešto. Sve do sada. Zbog toga ću pustiti da ovo prođe bez posledica. Ali nemojte ponovo da proigrate šansu. Ako još jednom prekoračite granicu, sukobićete se sa mnom.

Holidej ga je pogledao i lukavo se osmehnuo, ne obazirući se na bol od povređenih usana.

– Postajem radoznao da saznam koliko ste vi stvarno opasni, šerife. Otkako sam stigao u grad, ovo je već drugi ili treći put kako me opominjete. Pitam se samo koliko su ta upozorenja ozbiljna.

Šerif ga je posmatrao gotovo minut.

– Samo još jednom pređite granicu pa ćete verovatno i to saznati – kazao je, a onda se okrenuo i prošao kroz okupljenu gomilu koja se brzo razmakla i napravila mu prolaz.

Bila je to teška i naporna noć, ali noć koja se isplatila. Sada je znao da ima bar tri čoveka koja treba proveriti: rančer, odnosno takozvani major Semi; Tagert koji je deo opljačkanog novca mogao da iskoristi za kupovinu saluna, i Den Voren lično.

Takođe je pomislio na mogućnost da je Bodljaš u gradu ili dolini još mnogo ranije pripremio sve što mu je potrebno i posle pljačke se mirno vratio ranijem životu. Tako nešto bilo je lako moguće. U tom slučaju, biće mnogo teže utvrditi istinu i naći krivce, ali to je za Holideja bio izazov više.

Uostalom, znao je da zverku mora isterati na čistinu.

* * *

Sutradan ujutro Holidej je jedva uspeo da ustane iz kreveta. Sve kosti su ga bolele i činilo mu se kao da ga je konj zbacio iz sedla i posle toga vukao bar još milju po neravnom terenu. I bol u vilici bio je snažan, tako da je zaključio da bar nekoliko dana neće moći normalno da se hrani; jedno oko bilo mu je naduveno i modro, a svi udovi bolni kao polomljeni.

No, čim je pomislio na Tejta, odmah se osetio bolje; kako je tek njemu bilo! Ali, sada nije imao vremena da misli na to. Čekalo ga je još mnogo posla.

Za doručak je uzeo tri šolje kafe i malo kukuruznog hleba, što nije zahtevalo mnogo žvakanja. Posle toga, polako se spremio želeći da pojaše mrkova koga je kupio, odnosno ode do drugog kraja doline i poseti majora Semija.

Kada je stigao u štalu i pošao ka boksu u kome se nalazio njegov konj, bacio je pogled u drugu pregradu i tamo ugledao čoveka koji je stavljao sedlo na

krupnog zelenka sjajne dlake. Videlo se da mu je lice nabreklo od udaraca i natečeno. Tek kada je prišao malo bliže, prepoznao je Larija, šankera iz saluna.

– Šta vas je to snašlo? – upitao je iznenađeno.

Čovek se okrete i ošinu ga besnim pogledom.

– Vi ste me snašli, mister! Da, da, baš vi!

Dok nabra čelo.

– Hoćete da kažete da vas je Tagert „sredio" zato što ste prošle noći razgovarali sa mnom?

Lari klimnu glavom i zatrepta.

– To mi je učinio onaj pasji sin, Tejt. Naravno, po Tagertovoj naredbi. Posle toga me je glavni gazda otpustio.

– Sve zbog razgovora sa mnom? – pitao je Holidej dalje.

– Pretpostavljam da je tako.

Dok se zamisli. Izgleda da je Tagert skrivao nešto veliko, čim se tako zabrinuo zbog najobičnijeg raspitivanja.

Brzo je izvukao iz džepa dva srebrna petaka i pružio ih Lariju.

– Žao mi je što vam se to desilo zbog mene. Ovo će vam pomoći da stignete bar do sledećeg grada.

Lari je pogledao novac i nekoliko trenutaka se kolebao; onda je ipak uzeo petake i brzo ih strpao u džep.

– Hvala vam puno, Hiberte. Uzeo sam taj novac samo zato što me je Tagert išutirao ovako kako me vidite, bez plate za ceo mesec koju mi je dugovao. Prokletnik! – promrmljao je, a onda još jednom pažljivo odmerio Holideja. – Jeste li stvarno zainteresovani za tog tipa?

– Jesam... naravno, kao i za svakog drugog koji se ovde pojavio u poslednja dva meseca.

Lari se namršti i klimnu glavom.

– Pa evo, reći ću vam da ta hulja namerava da otvori veliku kockarnicu i proširi salun. Biće tu svega, od „jednorukog Džeka", pa do ruleta. Uz to će, naravno, ići i devojke. Pored toga, namerava da na spratu izgradi još soba i proširi zgradu prema dvorištu.

Holidej začuđeno izvi obrve.

– To znači da će se i grad proširiti, zar ne? Vest će se brzo raščuti, ljudi će početi da dolaze, ostavljaju novac i Tagert će napraviti bogatstvo. Samo, takav poduhvat dosta košta – primetio je.

– On ima novca, verujte.

– Šta na to kaže Den Voren?

– Pa... njih dvojica su u poslednje vreme često razgovarali u kancelariji iza šanka. Mislim da mu je šerif dao saglasnost... naravno uz procenat – dodao je, opipavajući pažljivo otekline na licu. – Nego, interesujete se i za druge ljude koji su se pojavili u poslednja dva meseca? Rekao sam vam za majora Semija, ali tu ima još jedan „čova" koji se pre nekih šest nedelja pojavio kao da je sa neba pao. Zatim je posle petnaestak dana otišao, da bi se ponovo pojavio prošle nedelje.

– Zvuči interesantno – prokomentarisao je Holidej. – Ko je taj?

– Zove se Džordan Paris. Njegova kći Endži već godinama vodi trgovinu mešovitom robom. Džordan tvrdi da ju je tražio deset godina i sada, kada je našao, namerava da se nastani u gradu.

– Koliko mu je godina?

Lari slegnu ramenima.

– Pa... približno je kao Voren, možda koju godinu stariji. Visok je i mršav, hoda nekako ukrućeno i... ne izgleda dobro.

Holidej pruži čoveku ruku.

– Mnogo vam hvala, Lari. Želim vam svaku sreću.

– I ja vama, Hiberte. Naravno, ako vam je to pravo ime.

Dok se trže.

– Zašto to kažete?

– Čuo sam kada je šerif rekao Tagertu da se možda tako ne zovete. Da, da... dodao je da ima osećaj da vas je već negde video, ali pod drugim imenom.

Holidej nije rekao ništa. A i šta bi mogao? Pomerio se korak dalje od pregrade da bi Lari lakše poterao zelenka u prolaz. Samo mu je klimnuo glavom; pričljivi šanker uzvratio mu je pozdrav, lagano zategao dizgine i izjahao na jutarnje sunce. Tek tada se u zadnjem delu pojavio vlasnik štale.

– Želite li da uzmete vašeg konja, mister? – doviknuo je.

– Ovaj... bolje ne. Predomislio sam se. Možda ću doći kasnije.

– Kako god hoćete.

Dok je izašao napolje zastavši pred vratima da zapali cigaretu i još jednom razmisli o onome što mu je Lari rekao. Pomislio je da bi pre odlaska u dolinu i posete majoru Semiju trebalo da upozna i tog Džordana Parisa.

Konačno je pripalio cigaretu, odbacio ugašeno palidrvce i uputio se glavnom ulicom. Sama zgrada u kojoj se nalazila trgovina mešovitom robom bila je nešto izdvojena od ostalih zgrada u Dodžu, te je glavna ulica malo zavijala prema njoj, pre nego što se „vratila" na pravu liniju i nastavljala dalje. Kada se približio, Dok je video da je zid oko izloga bio sveže obojen u belo, dok se okvir isticao crnom bojom. Na drvenom trotoaru bile su vidljive mrlje od kreča, pa je Holidej zaključio da je neko iz kuće vredno radio toga jutra.

Kada se uz stepenice popeo na trotoar, vrata trgovine su se otvorila i napolje je izašao neki čovek noseći kantu sa bojom i četku. Bio je u kasnim pedesetim godinama, visok, sede kose i dugih brkova, pomalo žućkastim na krajevima. Lice mu je bilo usko i nekako bezizražajno; kada je ugledao Doka, vidljivo se lecnuo i odmerio ga hladnim, neprijateljskim pogledom. Oružje nije nosio, ali na njegovim, bojom umrljanim pantalonama video se trag koji je otkrivao da je tu nekada ležao pojas sa revolverom, odnosno futrola koja je bila pripasana nisko na desnom bedru.

Holidej klimnu glavom.

– Dobar dan. Fino jutro ako čovek ne mora da radi nešto teško, zar ne?

„Dugajlija" ga je pogledao u oči i Doku se učini da se za trenutak opustio. Ipak, pogled mu je i dalje ostao hladan i sumnjičav.

– Da, prilično lep dan – promrmljao je.

Zatim je okrenuo leđa i, zaronivši četku u boju, počeo da farba zid. Dok je ćutao i mirno ga posmatrao kako radi. No, kada je došao otprilike do polovine, on se okrete i pomalo nervozno dobaci – Želite li nešto od mene, mister? – upitao je.

– Možda. Jeste li vi Džordan Paris?

– Šta ako jesam?

Dok se jedva primetno osmehnu. – Onda bih možda imao nekog posla sa vama. A možda i ne. Hoćete li da porazgovaramo?

Paris je i dalje stajao, u nedoumici posmatrajući Holideja i pokušavajući da odgonetne o kome se radi. Izgledalo je da odmerava svaku sitnicu na njegovoj figuri i odelu, ništa ne ostavljajući slučaju.

– Nemam šta da kažem na to. Ne poznajem vas.

– Naravno, mi se ne poznajemo, ali to ne znači da ne možemo da porazgovaramo.

– Ja sam zauzet poslom, mister – odvratio je Paris napokon, a zatim se okrenuo i nastavio da boji zid.

Dok je završio cigaretu, a onda „otpiknuo" opušak na ulicu. Baš kada je zaustio da progovori, vrata su se otvorila i iz trgovine je izašla jedna devojka i oštro ga odmerila. U rukama je držala kratku dvocevku, sačmaru.

Bila je to nova otvorena dvocevka marke „Griner", pošto ju je devojka nekako iskrenula, Dok je jasno mogao da vidi dva patrona u cevima. Pažljivo ga posmatrajući, „škljocnula" je cevima i zatvorila pušku, ali je i dalje zadržala prst na obaraču.

Holidej je kao i uvek ostao hladnokrvan. I on je otvoreno posmatrao devojku, zaključivši posle nekoliko trenutaka da je zaista vredna posmatranja: imala je oko dvadeset i pet godina, skladnu figuru, pomalo uzano, ali lepo i ljupko lice na kome su se isticale tamnomodre oči. Plava kosa imala je boju meda, a nestašne kovrdže su joj stalno padale na čelo. Crte lica bile su joj kao Parisove i Dok zaključi da je u pitanju njegova kćerka Endži, vlasnica trgovine. Pored toga, primetio je da je kratka dvocevka bila nehajno okrenuta u njegovom pravcu.

– Izvini što smetam, tata – kazala je tiho, još uvek ne odvajajući oči od Holideja. – Ovo je nova „Griner" dvocevka koju je naručio mister Dreksler i želela bih da budem sigurna da je sa njom sve u redu. Da li bi hteo da je isprobaš iza kuće i proveriš kako nosi? Znaš, pa već sam ti objasnila kakvo je on džangrizalo.

Džordan Paris se jedva primetno nasmeši i vrati četku u kanticu.

– Vidiš, to je zaista dobar predlog. Uostalom, moramo voditi računa da nam mušterije budu zadovoljne.

Lagano je spustio kanticu sa bojom i obrisao ruke, a onda polako uzeo pušku iz devojčinih ruku. Holideju nije bilo prijatno zbog saznanja da je metak u cevi.

– Bolje pripazite na taj obarač, misis, da me ne bi razneli duž ulice – dobacio je mirno.

– Da li vas to zabrinjava? – upitala je ona ironično.

– Ne previše, ali nisam ni oduševljen što ste dvocevku uperili prema meni. – priznao je Dok i bacio kratak pogled na Parisa. – Pretpostavljam da to znači odbijanje razgovora?

– Tačno to.

Holidej zapazi da je devojka uznemirena i da sa nestrpljenjem čeka njego-

vu reakciju. Paris je u međuvremenu palcem zapeo obarač puške, tako da je Dok podigao ruke kako bi pokazao da nema „zadnjih" namera.

– Hteo sam samo prijateljski razgovor – rekao je, pokušavajući još jednom. – U vezi sa Hjustonom i... tim stvarima uopšte.

I devojka i njen otac izgledali su veoma zbunjeno.

– Čini mi se da sam vas pre nekoliko nedelja video u Hjustonu – nastavio je Holidej. – Bilo je to prilikom proslave dana grada i otvaranja hotela „Usamljena zvezda". Da, da... u isto vreme kada je opljačkana i tamošnja banka.

Parisovo lice postalo je kao maska, dok je devojka nabrala obrve i oštrim pogledom odmerila oca.

– Nisam bio u Hjustonu čitavu večnost – kazao je kratko.

Dok slegnu ramenima.

– Onda mora da je greška. Pomislio sam da ste vi čovek na koga sam naleteo kada mi se zaprega otela iz ruku. Hteo sam da vidim mogu li na neki način da vam pomognem i sve to popravim...

– Zbilja ste pogrešili – kazao je Paris učtivo.

– A čak i da niste pogrešili – dobaci devojka – nije li malo kasno za izvinjenje, mister...?

– Hibert, misis, Skot Hibert – odvrati Dok i rukom dodirnu obod šešira. Pritom je neprimetno klimnuo glavom, a onda se okrenuo i lagano udaljio.

Oboje su ga ispratili pogledom, a devojka priđe ocu i stavi mu ruku na rame.

– Ko je on, tata?

Paris slegnu ramenima.

– Ne poznajem ga, dušo, zaista ga... Iako ga nikada nisam video, mogu ti reći da mi se nimalo ne dopada. Ma ko da je u pitanju, mislim da se radi o veoma opasnom čoveku.

– Tata, zašto si slagao da nisi bio u Hjustonu?

On naglo okrenu glavu i vidno se namršti. Zatim dobaci sa uzdahom – Biće bolje da nastavim sa bojenjem, inače ga neću završiti – kazao je pružajući kćerci pušku. Zatim je jednom rukom uzeo kanticu sa bojom, a drugom dohvatio četku i bez oklevanja nastavio da radi.

Endži se namrštila i zaustila nešto da kaže, ali se u poslednjem trenutku predomislila. Podigla je glavu, još jednom pogledala elegantnog neznanca koji je odmicao ulicom i zamišljenog lica se vratila u radnju.

Holidej je pred sobom imao kratku listu sumnjivih, mada, u stvari, nije imao nikakve garancije da je čovek koga traži baš na toj listi. Još uvek se samo radilo o pretpostavkama i najrazličitijim mogućnostima: dok je on bio u ovoj zabačenoj dolini, Bodljaš se možda nalazio sasvim na drugoj strani. Šta ako je stigao da pređe reku Triniti i na vreme se dokopa bezbedne teritorije Livingstona u okrugu Polk? Ali, ipak... znao je da ta hulja više nigde neće biti sigurna. Ma gde bio, on ga mora naći i uraditi ono što je obećao.

Iz misli ga je trgao tutanj kopita, taman da na vreme podigne glavu i ugleda jahača koji je jurio pravo na njega. Već sledećeg trenutka, hitro se bacio

u stranu tako da ga konj nije dokačio, ali ga je konjanik ipak udario nogom u rame i gurnuo u prašinu. Ustao je što je mogao brže, posmatrajući jahača kako se brzo okreće i grubo zariva mamuze u konjske slabine. Malo se propevši, vranac je njisnuo i pojurio nazad, dok je Holidej sada odskočio u stranu; no, ovoga puta je dograbio jahača za ruku i oborio ga iz sedla.

Odmah zatim, obojica su pali u prašinu kao uskomešana lopta tela, ruku i nogu. Tek što su se razdvojili, nepoznati je škrgućući zubima ponovo nasrnuo na Holideja i iz sve snage zamahnuo pesnicom. Izvivši se, Dok je izbegao udarac, a onda dograbio napadača za ruku i pravim rvačkim zahvatom ga oborio na tlo. Nepoznati je tresnuo o zemlju svom težinom, malo se otkotrljao, a onda poskočio i nekako zguren, spreman za napad, očima punim mržnje pogledao u svog protivnika.

Naravno, Holidej ga je tek sada prepoznao. Naime, čovek koji je stajao preko puta njega zvao se Henderson i znao je da ga mrzi iz dna duše. Prvi put su došli u sukob dosta davno kada je, igrajući obeleženim kartama, Henderson svoju podvalu hteo da pripiše Holideju. Naravno, prevara je otkrivena, a prevarant ismejan... Otada je Henderson padao sve niže i niže, pa je jednom prilikom, posle partije pokera teško ranio čoveka koji ga je raskrinkao. Zbog toga je odležao u zatvoru tri godine, ali je po izlasku nastavio po starom. Sreća mu nikako nije bila naklonjena, a sam je uobrazio da mu je od susreta sa Holidejem sve pošlo naopako. Zato se zakleo da će se osvetiti Doku ako ga bilo gde sretne.

To, međutim, nije mnogo brinulo Holideja, jer ga se nimalo nije plašio. No, njega je zabrinjavala činjenica što taj prevarant zna njegov pravi identitet i što pred ljudima koji su se okupljali može da ga otkrije i tako stavi tačku na sve što je planirao da uradi u samom gradu i dolini.

– Kada sam te video kako ideš ulicom, nisam mogao da poverujem u svoju sreću – izustio je Henderson kao bez daha.

– Ja to ne bih nazvao srećom – promrmlja on jedva čujno.

Hendersonove usne izviše se u ružnu grimasu.

– Ne, za tebe sigurno nije, Hol...

– Šta ti uostalom radiš ovde? – preseče ga Dok kako ne bi izgovorio njegovo ime. – Poslednji put kada sam čuo nešto o tebi, još si tucao kamen u državnom zatvoru.

– Da, a ti si bio taj...

– Naravno da sam te poslao tamo, druškane. Tebe i gomilu drugih kukavnih lupeža koji su zaslužili da vise na konopcu.

Henderson je zaustio nešto da kaže, ali je zastao i iznenađeno ga pogledao. Nije mogao da dokuči zašto ga Holidej tako otvoreno izaziva i prosto „priziva" obračun. U svakom slučaju, on je taj obračun i priželjkivao, jer je Holideja toliko mrzeo da je bio ubeđen kako se njihovi računi mogu izravnati samo metkom. Ali, to izazivanje nije odgovaralo Holidejevoj prirodi. On je znao da čovek poput Doka nikada nikoga nije

izazvao i uvek se, kada god je to bilo moguće, trudio da izbegne obračun. Zato ga je ovo sada brinulo...

No, Holidej nije imao nameru da mu bilo šta olakša; morao je da ućutka Hendersona pre nego što ovaj izbrblja sve što zna, a to je mogao samo ako ga, što je moguće pre, pošalje na onaj svet.

– Mi smo se sastali kasno, Hendersone – izustio je hladno, lagano spuštajući desnu ruku prema svom koltu sa drškom od slonovače. Iako je još uvek sumnjao, Henderson nije mogao da suzbije mržnju koja ga je zaslepila i ne odgovori na ovako jasan izazov. Zato je počeo da vređa Doka govoreći mu kojekakve pogrde.

No, ovaj se samo osmehnuo.

– Dobro, dobro, možeš da prekineš, jer je time naš sukob zapečaćen. Sada mogu da odluče samo revolveri.

– Meni to odgovara! – prosiktao je Henderson ljutito. – Ukoliko ti je jasno šta te čeka, Hol...

– Zaveži i potegni, kučkin sine! – presekao ga je Dok energično. – Naravno, to je bilo i više nego dovoljno. Hendersonova ruka hitro je krenula ka revolveru i posmatrajući ga, Dok zaključi da je prokletnik mnogo brži nego pre.

Iz crnih otvora revolverskih cevi suknuo je plamen i dim, a pucnji kao da su se slili u jedan. Ipak, Holidejev kolt oglasio se delić sekunde ranije i njegov hitac je pogodio Hendersona tačno u grudi i to onog istog momenta kada je ovaj pritisnuo okidač. Udar kuršuma zaneo je Holidejevog protivnika, skrenuo mu cev revolvera tako da je njegov hitac proleteo visoko i razbio okno negde iznad Dokove glave.

Već sledećeg trenutka, Henderson je pao na leđa, blago se trznuo nekoliko puta, a onda mu se telo sasvim opustilo i umirilo.

Dok je stajao na ulici izložen pogledima radoznale gomile, Holidej je ugledao šerifa Dena Vorena koji je dolazio niz ulicu držeći revolver u ruci. Neko vreme se dvoumio šta da uradi, a onda sasvim polako vratio kolt u futrolu. Sav zadihan, šerif se zaustavio tik pored njega, pogledao beživotno telo na zemlji, a zatim ga besno odmerio.

– Upozorio sam vas, Hiberte.

– Bio sam prinuđen – otvoreno slaga Dok, znajući da mu ne preostaje ništa drugo.

Šerif promrmlja nešto sebi u bradu, a onda se okrete i obrati se prisutnima.

– Ko je video obračun? – upitao je glasno.

– Većina nas je videla – odvratio je jedan bradonja. – To jest, videli smo kada je ovaj čovek oborio Hendersona iz sedla, a onda... Malo su se dohvatili i ovaj kicoš ga je izazvao.

Pošto su ostali potvrdili to isto, šerif se ljutito okrete.

– Izgleda da ste vi počeli, Hiberte.

Holidej odlučno odmahnu glavom.

– Ne, Henderson je bio taj koji je počeo, šerife. Mirno sam išao ulicom kada je namerno naleteo na mene i pokušao da me zgazi. I tako dva puta... Zato sam ga povukao sa konja. Uostalom, u pitanju su bili stari, neraščišćeni računi i ne bih mogao da ga izbegnem i da sam

hteo. Henderson je hteo da zauvek razrešimo sve nesporazume.

Voren je pošao napred nekoliko koraka i pogledao prema Džordanu Parisu koji je još uvek držao kantu i četku za bojenje u rukama.

– Hej, Džordane! – doviknuo je glasno. – Jesi li video šta se desilo?

Paris je lagano prišao.

– Video i čuo – rekao je, okrznuvši Holideja hladnim, nezainteresovanim pogledom. – Henderson je umalo zgazio ovog stranca, a onda ga je on skinuo sa sedla. No, nije pokušavao da izbegne obračun; izazvao je Hendersona da potegne, a ovaj ga je nazvao raznim pogrdnim imenima.

Holidej je pogledao Parisa koji se pravio da ništa ne primećuje.

– Izgleda da većina tvrdi suprotno, Hiberte – dobacio je šerif. – Iako sam vas upozorio da izbegavate bilo kakvu gužvu, ipak ste izazvali revolveraški obračun, mister.

– Ja nisam tražio kavgu, šerife – ponovio je Holidej mirno. – Henderson se pojavio kao da je pao s neba i hteo da izravna sa mnom stare račune.

Den Voren se ironično osmehnu.

– Nije pao s neba. Radio je kao revolveraš kod majora Semija. U ovom kraju je uživao glas spretnog i izuzetno brzog. Pretpostavljam da je došao u grad nekim poslom i da vas je primetio.

Holidej je slušao s pažnjom konstatujući da su informacije koje je upravo saznao prilično interesantne. Zapitao se nije li možda Semi saznao da je on u gradu i poslao Hendersona da ga sredi...

– Dakle, šta nameravate da učinite, šerife? – upitao je bez okolišenja.

– Vidim da niste previše zadovoljni sa mnom.

Voren podiže glavu i pogledi im se sretoše.

– Imate rok do zalaska sunca – odvratio je kratko – A onda ćete otići odavde, mister.

Dok se jedva primetno nasmeši.

– Videćemo... kada zađe sunce.

Šerif ga hladno odmeri i spusti ruku bliže revolveru.

– Do zalaska sunca, mister.

Ovoga puta Dok mu nije odgovorio.

Još nekoliko trenutaka je vladala tišina, a zatim se Voren okrenuo prema ljudima i naredio da Hendersonovo telo odnesu u mrtvačnicu. Pogledao je ka trotoaru ispred trgovine, gde je stajao Džordan Paris sa Endži. Onda se dugajlija okrenuo i rekao nešto devojci; ona je samo klimnula glavom, za trenutak pogledala Holideja, a onda su oboje brzo ušli u prodavnicu.

Dok se zamisli. Shvatio je da je Paris uradio sve što je mogao kako bi ga šerifu predstavio u što lošijem svetlu, verovatno se nadajući da će ga čuvar zakona proterati iz grada ili strpati iza rešetaka.

Lista sumnjivih bila je mala, ali veoma interesantna.

* * *

Kada je Holidej na mrkovu izlazio iz grada, video je kako ga Voren pomno posmatra stojeći na pragu. No, on je bio potpuno miran. Od vlasnika štale saznao je kako da stigne do Semijevog

ranča i računao je da je obračun sa njegovim revolverašem najpogodniji momenat da upozna toga čoveka.

Den Voren je pogledom ispratio elegantnog jahača sve do predgrađa, a onda odbacio opušak cigarete na ulicu i vratio se u svoju kancelariju. Nije baš poverovao da je čovek koga je posmatrao zauvek otišao iz grada, ali je pomislio da bi bilo dobro ako je tako. Odlazak tog čudnog stranca uštedeo bi mnogima prilične glavobolje.

Tek negde posle podne, Holidej je stigao do Semijevog ranča. Naravno, odmah mu je bilo jasno kako je taj čovek zadobio ugled u Dodžu i celoj dolini Piano Lejk. Ranč je bio ogroman i zauzimao skoro ceo jedan kraj doline. Svuda su bile postavljene ograde, ogromna ulazna kapija videla se sa velike udaljenosti, a rasna goveda pasla su na bogatim, zelenim pašnjacima. U jednom trenutku je sjahao pored dela ograde i pogledao žig utisnut na govečetu. U prvi mah je ličio na slovo,, X", ali su linije bile malo izvijene i na donjoj strani bile završene nekim zadebljanjem. Na prvi pogled, pomenuti žig ga je podsetio na ukrštene noževe. To je možda nešto značilo, a možda i nije.

Centralna kuća na ranču okružena mnoštvom manjih zgrada bila je veliko zdanje od drveta i kamena, pokrivena crepom i okružena drvećem.

Dok se zamisli; dopremanje tog građevinskog materijala u ove krajeve mora da je koštalo čitavo bogatstvo. Znači, major Semi bio je bogat čovek: činjenica prilično neuobičajena za bivše oficire, pošto su penzije bile male. No, pored stočarstva, Semi mora da je dobijao novac i sa neke druge strane. Holidej je čuo priču da je često odlazio za Dalas i zadržavao se po nekoliko dana, mada niko nije znao ništa bliže. Ako je on bio Bodljaš, mogao je iznajmiti svoj revolver bilo kome, obaviti posao za koji je plaćen i posle toga se vratiti nazad i nastaviti sasvim drugačiji život, odnosno, uživati u ulozi poštovanog i bogatog rančera.

Da bi stigao do majora, morao je da prođe pored vratara koji ga je prijavio sekretaru. Tamo je čekao jedno petnaestak minuta, a onda je dobio dozvolu da uđe u domaćinovu kancelariju. Inače, hodnici kuće bili su ukrašeni starim konjičkim zastavama, karabinima, retkim sabljama, bodežima i slikama iz vojničkih dana. U sekretarovoj kancaleriji je video dva starinska koplja i stare, izbledele naredbe uramljene na zidovima. Sedeći i gledajući kroz prozor, spazio je da na popločanom dvorištu stoje dva brižljivo održavana bakrom ukrašena topa.

Major Semi bio je čovek sede kose, suvonjavog lica i malo dužeg nosa, uzanih ramena i pomalo krutog, čisto vojničkog držanja. Po svojim godinama, ali i po vojnoj karijeri, Semi je tačno odgovarao opisu Bodljaša. Činjenica da se on tako otvoreno predstavljao mogla je da znači da je Bodljaš vrlo lukav ili da jednostavno, Semi nije bio čovek koga je Holidej tražio.

Čim je ušao unutra, major mu je prišao i srdačno mu pružio ruku. Odmah je pokazao Doku da sedne, a onda ga

ponudio brendijem i upitao za razlog dolaska.

– Mislio sam da bi vam možda bio potreban „čovek od pištolja", majore – odvratio je ovaj pijuckajući.

– Već imam jednog i stoga mislim da ste se nepotrebno izlagali dugom jahanju, mister Hiberte.

– Pa... možda i nisam. Odmah da vam kažem da u jednoj stvari grešite, majore. Naime, više nemate svog revolveraša. Bar ne živog.

Semi se trže i zastade sa čašom upola prinetom usnama. Nabrao je obrve i upitno pogledao svoga gosta.

– Hoćete li da mi kažete kako je Henderson mrtav?

– Pogodili ste. Osim toga, želim da vam kažem da sam ga ja ubio. Naravno, u pitanju je bio fer obračun. Nego, hteo sam da znam da li ste ga vi poslali da me potraži, majore?

Na čovekovom licu ogledalo se iskreno iznenađenje.

– Ne znam o čemu vi to, mister Hiberte. Henderson je otišao u grad svojim poslom. Danas mu je slobodan dan i on ga obično provodi u Dodžu, uz piće, žene i kocku. Kao pravi kauboj, zar ne?

– Ili stari vojnik, majore.

– Da, da... to je i vojnički stil. Mislim da je u pitanju čista slučajnost. Ako se poznajete od ranije, možda je sudbina htela da vas isproba.

Dok se nakašlja.

– Niste naročito potreseni, majore.

Semi slegnu ramenima.

– Nisam ga baš dobro poznavao. Mada je dobro izvršavao moje naredbe, mogu da kažem da je bio strašno zatvoren. Video sam ga pre nego što sam ga angažovao i verovao da je strašno brz. Ali, pošto ste ga sredili, izgleda da ste vi mnogo brži.

– Želite da vidite koliko? – dobaci Dok trudeći se da izgleda arogantno.

Semi je nekoliko trenutaka razmišljao, a onda lagano povukao konopac za zvono i zatražio da mu sluga donese cigare. Kada je zapalio i žudno povukao dim, malo se nakašljao, a onda kratko odvratio – Dobro, mister Hiberte. Nemam ništa protiv da mi pokažete koliko, ste vešti. Ali, to još uvek ne znači da ću vas angažovati.

– To je u redu.

Semi ga je izveo u gornji deo popločanog dvorišta i Holidej je tada prvi put izbliza video topove. Major je odmah pozvao slugu i naredio da se donese sanduk praznih flaša od vina i viskija. Dok je zatim poređao nekoliko flaša na naslon baštenske klupe i udaljio se na drugi kraj dvorišta. Za to vreme, major je stajao naslonjen na stablo drveta i ćutke posmatrao šta se dešava.

Holidej ga je za tren okrznuo pogledom, a onda desnom potegao kolt i opalio. Flaše na klupi su se za tili čas rasprsle u bezbroj komada i parčići stakla su poleteli svud po dvorištu. Pre nego što je odjek pucnjave zamro, Holidej je već izbacio prazne čaure. Brzo ih je zamenio novim mecima i poređao novih pet flaša u isti položaj.

– Brzo, mister Hiberte – dobacio je major. – Brzo i tačno. No, flaše su prilično krupna meta.

Dok se jedva primetno osmehnuo. Onda se iznenada okrenuo i već sledećeg sekunda, njegov kolt je počeo da bljuje vatru: u pravilnim razmacima je odjeknulo pet hitaca, a onda se sve utišalo. Videlo se da su se boce rastresle, ali se staklo nije raspršilo. Kada se barutni dim razišao, flaše su još uvek stajale na naslonu, ali... svaka je bila bez grlića.

Rančer je bio impresioniran.

– Svaka čast, Hiberte, ovo je zaista nesvakidašnje. No, ja o vama ništa ne znam, zar ne? Hendersona sam uzeo, jer mi je u to vreme trebao baš takav čovek. Sada mi revolveraš nije neophodan... – dodao je neodlučno, jasno dajući do znanja da se koleba.

Holidej se osmehnu.

– Možete da razmišljate do zalaska sunca. Ne, ne ucenjujem vas, majore – dodao je uhvativši začuđen Semijev pogled. – To je samo rok do koga, po šerifovoj naredbi, moram napustiti Dodž. On smatra da sam ovde nepoželjan.

– Pa, ne možete ga osuđivati zbog toga – odvratio je rančer. – Ucenjeni ste u drugim državama, zar ne? Osim toga, ubili ste čoveka dolazeći ovamo, u salunu ste pretukli Tejta, a onda ste nasred ulice ubili Hendersona. Hm, zaista se ne uklapate u ulogu mirnog građanina, mister.

– Možda je tako – odvrati Dok nonšalantno. – A vi ste izgleda dobro obavešteni o meni, majore?

Ovaj potvrdno klimnu glavom.

– Ja imam običaj da tražim izveštaj o svakom čoveku koji dođe u dolinu.

– Zaista? Da li vas neko progoni?

Semijevo lice bilo je potpuno bezizražajno.

– To je moja stvar, mister Hiberte. Nego, daću vam jednu cedulju koju ćete pokazati šerifu Vorenu. Hm... više nije potrebno da mislite o roku koji ste pomenuli.

Dok iznenađeno podiže obrve.

– Zar će vas šerif zaista poslušati i dopustiti da ostanem u gradu? Iskreno rečeno, čovek mora da bude veoma moćan da bi sproveo tako nešto. Ili da šerif bude podmićen...

Rančer ga odmeri.

– Da, mister Hiberte, ja sam moćan čovek, bar ovde u dolini Piano Lejk. Što se tiče šerifovog poštenja, predlažem da o tome pitate njega lično.

– Možda i hoću – odvrati Dok uz poluosmeh. – Ako sam vas dobro razumeo, majore, vi ćete me možda i angažovati, ali ne pre nego što se raspitate za moju prošlost. Da li je tako?

Ovaj klimnu glavom.

– Tako nekako. Još uvek želite da radite za mene?

Holidej slegnu ramenima.

– Došao sam u ovu dolinu da se negde skrasim, ali čini mi se da čovek kao što sam ja nigde ne može da ima mira. Zato sam pomislio da možda mogu da iskoristim svoj talenat. To me dovodi do pitanja koliko biste vi to platili, majore?

– O tome ćemo kasnije – odvrati rančer odmahujući glavom. – Dođite u kuću, dok napišem pisamce za Vorena.

I dok je Semi sedeo za velikim izrezbarenim stolom i pisao, Dok je pušio i razmišljao. Pošto je odbio nekoliko di-

mova, tobože uzgred je upitao – Čujem da ste nedavno bili u Dalasu?

Semi se trže.

– Ko vam je to rekao? – upitao je pomalo grubo. – I šta vas se to uopšte tiče, mister?

– Oh, zbog čega se uzrujavate... – odvrati Holidej bez trunke uzbuđenja. – Neko iz grada mi je kazao da vi redovno odlazite u Dalas.

– Ako i odlazim, to je moja privatna stvar. Sigurno neću tražiti da me vi pratite... ukoliko vas angažujem.

Dok slegnu ramenima trudeći se da izgleda ravnodušno, mada je bilo očigledno da je „dirnuo" u osetljivo mesto.

– Što se mene tiče, to je sasvim u redu.

Semi je nervozno naškrabao ostatak pisma i pružio ga preko stola.

– Evo, dajte to Vorenu.

– U redu – odvratio je Holidej zadovoljno, pitajući se kako će reagovati šerif kada pročita ovo pisamce.

* * *

Sada je jahao putem kroz ravnicu okruženu pitomim brežuljcima. Bilo je kasno poslepodne, ali je računao da će u grad ipak stići pre zalaska sunca. Biće to pogodno vreme da čuvaru zakona uruči pismo bogatog rančera, majora Semija.

Onda je začuo oštar prasak puške i odmah zatim karakterstičan fijuk kuršuma koji mu je proleteo neposredno pored lica. Zategao je vodice i okrenuo konja na levu stranu, goneći ga ka zaklonu iza najbližih stena. Pre nego što je uspeo da se skloni, puška na brdu ponovo je odjeknula i metak mu je ovoga puta okrznuo obod šešira.

Stigao je do zaklona u trenutku kada se treći metak odbio od stene desetak santimetara daleko od njegove glave. Brzo je skočio iz sedla, zgrabio pušku i šćućurio se iza najbliže kamene gromade. Mrkov je otrčao nekoliko metara dalje, no sada za njega nije imao vremena.

Skoro istovremeno, metak mu je sasuo sitne komade kamena i kamene prašine u lice i on brzo okrete glavu. Prineo je pušku obrazu i opalio, a zatim potrčao pored stena nastojeći da stigne do mesta sa kog je vodio put uzbrdo. Za to vreme, strelac sa vrha ispalio je još nekoliko hitaca, ali ovoga puta nijedan nije bio ni blizu cilja.

Čučao je i napeto iščekivao, ali paljba je prestala. Pretpostavio je da je strelac ponovo napunio pušku i sada iščekuje njegov pucanj, ne bi li mu tako otkrio položaj na kome se nalazi. No, odmah zatim, nepoznati je ponovo pripucao i Dok u jednom trenutku spazi njegovu plavu košulju skroz gore na uzvišici.

Naravno, nije oklevao, nego ga je brzo uzeo na nišan i opalio. Pucanj je grmnuo i nepoznati se odjednom trgao, okrenuo i odskočio od kamenog grudobrana. Dok je pretpostavio da ga je dobro zakačio, istovremeno sumnjajući da bi zbog velike udaljenosti metak mogao da bude smrtonosan. Ipak, najvažnije mu je bilo da je nepoznati iz zasede ipak pogođen.

Brzo je ubacio nov metak u cev i uperio pušku gore prema brdu. Čekao je,

ali je svuda okolo vladala tišina. Kada je prošlo jedno desetak minuta, začuo je potmuo tutanj kopita koji se udaljavao. Uz tihu kletvu potrčao je do svog konja i poterao ga uz padinu, sve do mesta na kome se do malopre nalazio nepoznati strelac. Na kamenju pored busije videlo se nekoliko kapljica krvi, a dve–tri crvene mrlje uočio je i na mestu na kome mu je bio vezan konj. Nepoznati je, dakle, bio ranjen, ali ne i otpisan.

Dok se uputio nizbrdo njegovim tragom, ali ga je ubrzo izgubio, jer se jednostavno „ulio" u put koji je vodio za Dodž.

* * *

– Neka me vrag nosi! – progunđao je šerif Den Voren dižući pogled sa pisma koje mu je Holidej predao. – Major, dakle, računa da vas angažuje umesto Hendersona?.

– Rekao je da će razmisliti.

– Da, da, to je dosta logično. Čim ste smakli njegovog revolveraša, znači da ste mnogo brži, zar ne? Ali, on je oprezan čovek i pre nego što vas zaista zaposli, saznaće sve što može o vama.

Holidej tobože nezainteresovano slegnu ramenima.

– Možda ću i ja saznati sve o njemu pre nego što počnem da radim.

Voren ga oštro odmeri.

– Niko ne zna sve o majoru, mister.

– Neko mora.

– Koliko znam, u ovoj dolini niko. Hm... mislim, a nije uputno ni pokušavati.

Holidej iznenađeno izvi obrve. No, šerif to nije primetio, već mu je vratio pismo i prilično mrzovoljno dodao – Pa, možete ostati još neko vreme... – procedio je, očigledno nezadovoljan što je morao da popusti. – Ali, dobro se pazite, Hiberte. Vi ste još uvek čovek sa poternice.

Holidej nije bio načisto s tim šta je čuvar zakona hteo da kaže.

– Hoćete da kažete da posao revolveraša ne da je čoveku mogućnosti da se skrasi u miru i tišini?

– Tako nešto.

Dok se nasmeja. Razumeo je na šta lukavi Voren cilja i tiho dodao – Oh, mislim da sam shvatio. Koliko će iznositi da zaboravite da postoje poternice za mnom, Vorene?

Šerif nevoljno zažmiri, a brada mu jedva primetno zadrhta; bilo je očigledno da mu se tako otvoren razgovor uopšte ne dopada.

– Vi mnogo rizikujete?

– Kada mi se žuri, radije idem otvoreno nego zaobilazno i... to je sve.

– Kao što sam rekao, dosta rizikujete.

– Rizikovao ili ne, koliko, Vorene? Šerif ga nevoljno odmeri.

– Možda ću vam reći... da, da. A možda ću vas ipak izbaciti. Saznaćete kada odlučim, mister.

– U redu, samo vam moram kazati da ne mogu platiti koliko i Tagert.

Voren se trže i vidljivo preblede.

– Šta to treba da znači?

Holidej slegnu ramenima. – Ništa posebno. Samo... čuo sam da namerava da otvori kockarnicu i dovede devojke za zabavu. Da bi to mogao, jasno je da

je morao da se dogovori sa čuvarem zakona.

Vorenova ruka krete ka revolveru, ali se ipak na vreme zaustavi.

– Sto mu gromova, Hiberte, vi zaista mnogo rizikujete! – prosiktao je.

Dok se lukavo osmehnu, dodirnu rukom obod šešira i izađe u mrak. Sada je bio sasvim siguran da je našao šerifovu slabu tačku.

Popeo se do svoje sobe pošto je želeo da se presvuče i osveži se. I baš u trenutku kada je hteo da pritisne kvaku, u senci na kraju hodnika začuo je neki šum. Munjevito se okrenuo, izvukao kolt i zapeo obarač, sve u istom deliću sekunde. Onda je zastao, jer je jasnije razaznao figuru u senci.

No, iz tame je već koraknula Endži Paris, nadlanice prislonjene na usta, bledog lica i očiju širom otvorenih od straha. Holidej je pažljivo osmotrio sve uglove hodnika i tek kada se uverio da je devojka sama, vratio kolt u futrolu.

– Opasno je to što ste učinili, misis – rekao joj je tiho.

– Izgleda... da je tako – promucala je devojka drhteći. – Ja... ovaj, nisam... Nisam nameravala da vas uplašim. Samo... samo sam čekala da se vratite. Ovaj... mogu li da govorim sa vama, mister Hiberte?

Dok ju je još jednom pažljivo odmerio, a onda ćutke otvorio vrata i rukom je pozvao da uđe. Vrata je namerno ostavio poluotvorena, a zatim prišao da zapali lampu na noćnom stočiću.

– Hoćete li da za vreme razgovora vrata ostanu otvorena? – upitao je.

Ona je porumenela, oborila pogled i kratko odmahnula glavom.

– Ne... nije važno... – procedila je jedva čujno.

– Onda ćemo ih ostaviti otvorena.

– Ne! Više bih volela da... da ih zatvorite.

Nabravši obrve, Dok priđe vratima i zatvori ih. Pokretom ruke pokazao joj je da sedne na stolicu za ljuljanje, ali je odlučno odmahnula glavom još čvršće stisnuvši okruglastu torbicu od meke kože.

Dok je skinuo šešir i seo na ivicu kreveta. Kada je podigao glavu i ponovo je pogledao, odjednom se ukočio.

Endži Paris je iz svoje male torbe izvadila džepni „deringer" i sada ga držala uperenog u njega.

* * *

Naravno, iskusni Holidej se nije ni pomerio, niti je učinio bilo kakav iznenadan pokret. Ipak, bio je napet kao opruga i spreman da se baci u stranu, ako ona pritisne obarač. „Deringer" je bio malog kalibra, ali veoma ubojit na tom rastojanju. Video je da je devojka strašno nervozna i da joj treba sasvim malo da izgubi kontrolu i povuče obarač. Onda je za tren odahnuo, jer se setio nečega što mu je išlo u prilog; naime, okidač „deringera" trebalo je povući vrlo snažno, pošto mu je isti mehanizam podizao obarač i puštao ga da udari kapislu metka. Budući da je devojka bila nervozna, postojala je verovatnoća da će snažan pritisak na okidač pomeriti ugao cevi, tako da bi, ako

skoči u stranu, postojala velika šansa da ga metak promaši.

– Samo polako, misis – kazao je mirno, ostajući potpuno nepomičan i ne želeći da je preplaši. – Ja sedim ovde, ne mičem se niti bilo šta radim. Pustimo da stvari ostanu tako, pa da vidimo šta želite.

Plavokosa Endži je neko vreme ćutala, a Holidej nije želeo da je uznemirava, iz iskustva znajući da će se prvobitna odlučnost i hrabrost brzo istopiti. I zaista, posle nekoliko minuta zapazio je kako devojčine ruke podrhtavaju: sada je bio siguran da će, ukoliko uopšte bude pucala, sigurno promašiti.

– Pretpostavljam da do sada niste nikoga ubili, niti pak nešto slično pokušali – rekao je mirno. – Osim toga, u ovom slučaju niste baš izabrali neko smrtonosno oružje; čak i ako me pogodite, rana od tog pistoljčića nije tako strašna da posle toga ne bih mogao da vam uzvratim i učinim svašta.

Prvi put otkako je uperila pištolj u njega, prepoznao je u tim plavim očima iskru razuma.

– Ja... ja ne želim da vas ubijem, mister Hiberte – promucala je najzad. – Ali... znajte da sam spremna na tako nešto ako mome ocu učinite bilo šta nažao.

– A zašto bih ja želeo da naškodim vašem ocu, misis?

– Ne pravite se ludi! Mi dobro znamo zbog čega ste uopšte došli u grad!

– Zaista? Onda bi bilo lepo da mi to kažete.

– Ne igrajte se sa mnom, mister Hiberte! – prasnula je plavojka i još jače stegla dršku pištoljčića. – Ja ću... učiniću sve da budem sigurna da... da posle toliko vremena opet ne izgubim svoga oca...

Dok je držala revolver u rukama, Endži je rukom pritiskala torbicu koju je stavila ispod pazuha. No, torbica je počela da klizi i ona je instinktivno pokušala da je uhvati rukom. To je iskoristio Holidej, munjevito skočio i iz ruke joj oteo „pištoljčić". Uplašeno je kriknula kada ju je Dok odgurnuo i gotovo srušio na krevet, bacivši u istom trenutku „deringer" na obližnji stočić.

Uz uzdah olakšanja, Holidej je odmeri: iako se videlo da je preplašena, prkosno ga je gledala kao da želi da kaže da je spremna na sve što je čeka.

Dok je shvatio taj pogled i s neverico slegnuo ramenima.

– Vi ste vrlo hrabri kada ste posle svega što ste čuli o meni, došli čak ovamo misleći da me možete poplašiti revolverom koji liči na igračku. Uostalom, juče ste videli moj obračun sa Hendersonom... Morao sam da ga ubijem...

– Morali?! – prekide ga ona ljutito. – Hajdete, molim vas, zašto mi tako nešto pričate? Hm... zaista interesantan način da objasnite neke svoje postupke...

– Iskreno rečeno, vaš sud me uopšte ne uzbuđuje, misis Paris. Brine me razlog zbog koga ste smatrali da morate doći ovamo i pretiti mi smrću.

– Znate zašto! Došli ste ovamo da ubijete moga oca, nije li tako?

Holidej nabra obrve.

– Da ga ubijem? A zbog čega?

– I to znate! Nego, mogu li da ustanem, molim vas?

Klimnuo je glavom, a ona se lagano podigla. No, i dalje ga je posmatrala sa strepnjom. On se tada naslonio na zid i prekrstio ruke na prsima, dajući joj na znanje da ne misli da učini ništa loše.

– Moj otac... – počela je uporno popravljajući haljinu. – Kako da kažem... stalno se bojao da će poslati nekoga za njim, mada, se nadao da je dobro zametnuo trag.

Holidej nije mogao da sakrije iznenađenje.

– Zametnuo trag od koga?

Čvrsto je stisnula usne.

– Ne želim da igram ovu igru, mister Hiberte. Hoću samo da kažem kako sam bila bez oca skoro deset godina i ne nameravam da ga ponovo izgubim. Nemam mnogo da vam ponudim, ali... u torbici imam hiljadu dolara. Novac je vaš ako uhvatite sledeći voz i ostavite nas na miru.

Holidej je razmišljao. Nije znao o čemu devojka govori, ali je hteo da izvuče još koju informaciju.

No, ona nije mogla da čeka.

– Šta kažete na to, mister Hiberte? – upitala je nervozno.

Dok je izdržao njen pogled i posle nekoliko dugih trenutaka odgovorio – Ne želim vaš novac, misis Paris.

Dženi se vidno trže, a obraze joj obli rumenilo. Usne su joj podrhtavala kada je ponovo upitala – Šta... šta onda želite? – dodala je gotovo šapatom. – Mene?

Sada se Holidej trgao i raširio oči od iznenađenja. No, Endži je taj gest protumačila kao refleks željenog trijumfa. Oborila je glavu i glasom iz koga je izbijala rešenost, ponovila – Želite li mene?

– Ne – kazao je kratko.

Devojka je još više pocrvenela.

– Rekao sam vam da želim još neke informacije. Na primer, mogli biste da mi kažete kuda je vaš otac išao iz grada i zbog čega vas je tražio deset godina?

– Mogu vam reći zašto me je tražio deset godina. Moja majka ga je napustila, a mene povela sa sobom. Kasnije je umrla.

– To je dosta vremena, misis Paris.

– Ali je ipak istina! – odbrusila mu je resko.

– Dobro, našao vas je. A kuda je išao kada je nekoliko puta napuštao grad?

Ona se zamislila.

– To... ne znam. Kunem se. Nikada ga nisam pitala, a on sam mi nije rekao. Da li je to sve što ste želeli da znate?

– Želeo bih da saznam još mnogo šta, ali mi vi tu ne možete pomoći. Ipak... nisam siguran da ste mi sve rekli.

Ona odlučno odmahnu glavom.

– Rekla sam vam sve što sam znala! Dakle, hoćete li otići?

Holidej se zamislio. Trebalo je sada smoći snage i otkriti joj prave namere.

– Ne, neću otići. Moram da saznam još nešto.

– Ali, obećali ste...

– Pristao sam da vašeg oca ostavim na miru. To ostaje, ali ja imam i drugih obaveza.

Lice Endži Parisje bilo bledo, a oči sjajne i gnevne.

– Tako znači... izigrali ste me! Od početka niste mislili ozbiljno, zar ne? Onda... morate biti spremni da podne-

sete posledice, mister Hiberte – dobacila je ledeno i ljutito zgrabila svoju torbicu.

Prišavši vratima, zastala je držeći ruku na bravi.

– Zapamtite šta sam vam rekla, mister Hiberte.

Holidej joj nije odgovorio. Samo ju je ispratio pogledom i lagano zatvorio vrata. Mora biti da mnogo voli svoga oca, pomislio je. Biće zaista loše ako se ispostavi da je Paris u stvari Bodljaš.

Probudio ga je šum koji je dolazio iz pravca prozora. Ležeći na podu ispod kreveta i okrenut vratima, Dok začu jasan šum od prozora koji se nalazio tačno iza njega. Nije se pomerio, ali je otvorio oči i nastavio da osluškuje.

Sam prozor je bio zatvoren, ali do njega se lako dolazilo preko ispusta nadstrešnice koja se pružala na jedno metar ispod drvenog prozorskog okvira. Što se Holideja tiče, soba je bila isuviše mala da bi se krevet mogao pomeriti u mrtvi ugao; zbog toga je spavao na podu ostavljajući u postelji prekrivenu torbu i neke stvari kao mamac.

Sada je bilo jasno da se takva predostrožnost isplatila; ponovo je čuo jasno grebanje ispod prozora i bio siguran da je neko na ispustu. Zadovoljno je udahnuo, jer je nepoznati sigurno motrio „mirnog spavača" na krevetu, ubeđen da ga niko nije čuo.

Sada je iza sebe ponovo čuo jasan šum: ovoga puta nepoznati je lagano podizao prozor koji je uz tihu škripu klizio niz ležište.

Znao je da je došlo vreme da i on nešto preduzme. Počeo je lagano da se okreće prema prozoru, proklinjući u sebi šuškanje ćebeta na podu. No, malo po malo, sinhronizujući pokrete sa šumom otvaranja prozora, pogledao je u njega baš u trenutku kada je tiho škripanje prestalo.

Iz svoje pozicije mogao je dobro da vidi donju ivicu prozora i senku nekog čoveka. Pažljivo je osmatrao, ali se senka nije micala; izgledalo je kao da osluškuje i Dok se upita nije li ga uljez možda čuo kada se okretao...

No, onda se senka iznenada pokrenula, a on se žustro otkotrljao ispod kreveta i prošao na drugu stranu. Zatim je prasnula skraćena dvocevka i ispunila sobu grmljavinom, komadićima iverki, prašinom i odbijenim olovnim kuglicama. Od jačine udarca, krevet se razleteo u stotine komada, a Holidej je odbačen ka vratima.

Pomalo ošamućen od praska, priljubio se uz pod i kroz dim baruta ugledao ubicu koji je prema njemu okretao cev dvocevke. Tada je pritisnuo obarač na svojoj pušci i začula se strahovita grmljavina. Posle toga, njegovo oružje grmnulo je još jednom i bar jedan metak se zario u okvir prozora. Za trenutak je video, kako se figura nepoznatog zaljuljala i kliznula u levu stranu, a odmah zatim začuo je klizanje njegovog tela preko krovnih ploča.

Brzo se podigao i što je moguće pre, prišao prozoru i pogledao napolje. Istovremeno je neko počeo da lupa navrata pitajući šta se događa...

Dok je lagano izbacio prazne čaure, ponovo napunio pušku i gotovo nečujno prišao vratima. Nije se obazirao na pita-

nja radoznalaca iz susednih soba, nego je pojurio dole, na ulicu. Tamo je, tačno na sredini, ležao čovek koji je hteo da ga likvidira i koga je malopre pogodio. Naravno, radoznalci su se već počeli skupljati oko beživotnog tela. Holidej se probio kroz gomilu, uzeo svetiljku iz ruke jednog od posmatrača i prineo ga licu poginulog. No, ono mu je bilo potpuno strano.

– Da li ga neko poznaje?– zapitao je.

– Po imenu, niko! – dobacio je jedan glas iz gomile. – Ali, viđao sam ga da se muva po gradu. Hej, nije li mu ono zavoj ispod košulje?

Kada se malo bolje zagledao, i Dok je spazio komad grube, bele krpe koja je ubijenom virila ispod košulje. Setio se čoveka koji je pokušao da ga ustreli iz zasede pri povratku sa Semijevog ranča i odmah zaključio da je nesrećnik izgleda morao da završi započeti posao.

Naravno, više od svega ga je interesovalo ko ga je za tako nešto iznajmio. Polako se uspravio i ugledao šerifa koji se žustro probijao kroz gomilu. Video je tada da malo dalje od ostalih stoji i Endži Paris sa svojim ocem. Naravno, devojka je žurno oborila glavu i skrenula pogled, dok ga je, nasuprot njoj, stari Paris pažljivo odmeravao. Nije znao da li se vara, ali u prvi mah mu se učinilo da Paris deluje razočarano.

– Čini mi se da ćete morati da smislite neko objašnjenje za ovo – rekao je šerif, tobože nehajno okrećući cev puške prema njemu.

Nije odmah odgovorio, već je pokretom ruke pokazao na polomljene ostatke prozora iznad nastrešnice. Otuda su izvirivala lica ljudi koji su ušli u njegovu sobu, radoznali da vide šta se desilo.

– Popeo se gore do prozora i pokušao da me sredi dvocevkom.

– Da, evo je ovde, šerife – dobacio je jedan od građana pružajući čuvaru zakona pušku ubijenog. Bio je to kratež marke „Griner" i odmah se videlo da nije mnogo upotrebljavan.

Dok je pogledom potražio Endži Paris, ali ona se već izgubila. Na trotoaru je stajao samo njen otac, još uvek ga pažljivo fiksirajući.

– Vi, izgleda, nemate mnogo prijatelja, Hiberte – dobacio mu je Voren mirno.

– U ovim krajevima stvarno nemam.

– Koliko sam mogao da saznam, nemate ih nigde.

Dok iznenađeno izvi obrve.

– Šta, proveravali ste me?

– Nešto malo.

– Za svoj ili za majorov račun?

Čak i pri mutnoj svetlosti petrolejki, moglo je da se vidi kako je šerif pocrveneo. Zažmurio je očima, očigledno se suzdržavajući da ne prasne.

– Dovoljno vremena ste proveli u ovom gradu, Hiberte – kazao je hladno. – Biće najbolje da sutra ujutru odete.

– Zar ste zaboravili majora?

Šerif odmahnu glavom.

– Ništa ja nisam zaboravio, mister... ništa – promrmljao je,– Možete odjahati do njega i videti da li uopšte želi da vas angažuje. Ali, biće bolje da se više ne vraćate u Dodž.

Holidej ga ozbiljno odmeri.

– Kako bi bilo da bude podne, šerife?

Den klimnu glavom.

– U redu, ja sam razuman čovek. Ali, da ste otputovali u podne. To je poslednji rok i više neće biti nikakvih produžetaka. Ako ostanete u gradu posle tog roka, računajte da ste mrtav čovek.

Dok se osmehnu.

– Sada mi po prvi put otvoreno pretite, mister. Mogao bih to shvatiti i kao izazivanje.

– Shvatite to kako hoćete – promrmljao je čuvar zakona.

Bez obzira na ozbiljnost razgovora, Holidej se još uvek smešio. U jednom trenutku palo mu je na pamet da bi mogao malo da isprovocira nadmenog šerifa.

– Nikada vas nisam video u akciji, a vi mene jeste. Šta mislite, potežete li brže od mene?

Šerifovo lice se smračilo, a pogled postao pun mržnje.

– Možda ćemo saznati i to ako posle navedenog roka ostanete ovde.

– I to može da se desi – dobacio je Dok, mahnuo rukom u znak pozdrava i uputio se ka salunu kako bi uzeo drugu sobu i pokušao da se odmori.

Kada je to obavio i smestio se u novu, ovoga puta mnogo veću i uredniju sobu, seo je na krevet i zapalio cigaru. Razmišljajući o svemu što se noćas desilo, setio se pretnje koju je izrekla Džin Paris kada je odlazila...

Kratka dvocevka kojom je ubica nišanio sa prozora bila je sasvim nova...

i gotovo potpuno nalik na onu koju je držala devojka kada ju je prvi put ugledao pred radnjom. Štaviše, mogla bi to biti baš ista ona puška.

* * *

Pošto ga mesto jednostavno „nije držalo", Holidej je počeo da se šeta. Toliko napada za tako kratko vreme... razmišljao je. Tu zaista nešto nije bilo u redu. Postojala je mogućnost da je Bodljaš angažovao nekoga da ga likvidira, a on sam bio daleko odavde. Možda je računao da će ga tako držati u uverenju da je na pravom tragu...

No, s druge strane, moglo je da bude i sasvim suprotno; ovaj grad bio je pun sumnjivih ljudi od kojih je svako mogao biti Bodljaš. Prvi „na listi" je bio major Semi; jeste da je taj bogati rančer bio previše istaknut, ali možda je to bio Bodljašev način igre. Odmah posle njega bio je Džordan Paris koji je imao sumnjivu prošlost i na njegovim pantalonama je video trag nisko pripasane revolverske futrole; zatim Tagert koji je imao dosta novca i planirao proširenje saluna, odnosno, otvaranje velike kockarnice i javne kuće. I on i Semi imali su lične revolveraše i telohranitelje... Na kraju, tu je bio i šerif Den Voren, čovek koji je tačno odgovarao opisu, bar što se tiče građe, oštrine reagovanja i sveopšteg držanja. Iako ga nije video u akciji, bio je isto toliko sumnjiv kao i ostali.

Posle izvesnog vremena, Holidej je privukao stolicu iz ugla, uzeo nekoliko papira i stavio ih na sto. Neko vreme je razmišljao, a onda počeo da piše. Posle nešto više od pola sata, posao je bio gotov. Napisao je četiri pisma sa malim razlikama u sadržini, stavio svako u poseban koverat i adresirao ih

na Parisa, Tagerta, majora Semija i šerifa Dena Vorena. Čuo je čistače kako rade u hodniku, otvorio vrata i ugledao starijeg Meksikanca i mladića koji mu je očigledno mogao biti sin. Pozvao ih je da priđu i upitao mladića hoće li da pošalje neka pisma, a da mu on za to dobro plati.

– Naravno da hoću – odvratio je ovaj i pogledao u oca koji mu je na španskom dobacio da, čim izađe, pisma negde baci ili spali, sačeka nekoliko časova na skrovitom mestu, a zatim se vrati i pokupi zaradu.

Naravno, debeli brkajlija sa sombrerom nije ni slutio da Holidej razume španski.

– Ako to uradiš – dobaci mu Dok – tvom ocu ću odrezati uši, a onda i nešto drugo. Prema tome, vodi računa da li ćeš predati pisma ili ne. Ako budeš postupio onako kako treba, čeka te dobra nagrada.

Obojica prebledeše, ali se mladić, koji je očigledno bio pametniji, brzo snašao.

– Si, sinjor, idem odmah. Pisma će biti isporučena, ne brinite. Ova tri, oh... pa to nije problem, odmah ću ih predati. A za četvrto...

– Traži od majora da se ovde potpiše da je pismo primio – prekide ga Dok, dajući mu jedan komadić papira. – Kada se vratiš, dobro ću te nagraditi.

– U redu, senjor.

– I ne zaboravi da je tvoj otac pod mojim nadzorom. Desi li se bilo šta nepredviđeno...

Momak je samo klimnuo glavom, a onda žurno otišao. Dok je izračunao da bi trebalo da se vrati sutradan, nešto pre podneva. Zatim je proverio u kojoj sobi u prizemlju je smešten njegov otac i za svaki slučaj mu ponovo pripretio. Zadovoljan onim što je uradio, najzad se mirno vratio u sobu.

Bilo je krajnje vreme da se naspava.

Ujutro je zatražio da mu doručak donesu u sobu. Poslužen je brzo i obilato, a tek što je završio sa jelom, na vratima je začuo kucanje.

Naravno, kolt mu se odmah našao u ruci. Oprezno je prišao vratima i lagano sklonio rezu u stranu.

– Otvoreno je – dobacio je kratko.

Vrata su se lagano otvorila i na njima se pojavila plavokosa Endži. No, ugledavši iza nje figuru Džordana Parisa, Dok podiže kolt i uperi ga tačno u njega.

– Nenaoružan sam – povikao je ovaj i za svaki slučaj digao ruke uvis.

Dao im je znak da uđu, ali je odmah hladno upitao – Šta želite od mene?

Devojka pogleda u svog oca, a ovaj klimnu glavom i obrati se Holideju.

– Mislim da je vreme da saznate neke stvari – kazao je.

– Ja se ne slažem sa tatom – kazala je devojka žurno – ali... to je njegova odluka – dodala je i pogledala kolt sa drškom od slonovače u Dokovoj ruci. – Slobodno odložite oružje, mister. Nenaoružani smo.

Ali, Dok namerno preču njenu primedbu.

– Šta imate da mi kažete, Parise? – upitao je hladno.

Ovaj je duboko uzdahnuo.

– Jeste li vi policajac?

Holidej ga je pogledao, no nije rekao ništa.

– Imam osećaj – nastavio je Paris – da niste revolveraš kako se predstavljate, ali da niste ni ono što sam ja u početku mislio. Vidite, ona dvocevka me je navela da se odlučim; naime, shvatio sam da ste pomislili kako sam ja poslao onog čoveka da vas ubije.

– Da, prepoznao sam dvocevku... – potvrdio je Dok iskreno.

Paris klimnu glavom.

– Dvocevka je juče prodata, ali... nije je kupio čovek koga ste ubili.

Holidej iznenađeno nabra obrve.

– A ko ju je kupio? – upitao je zainteresovano.

– Neki nepoznat čovek koji hramlje. Puška je ista, u to nema sumnje.

– Tako dakle... A gde je sada taj čovek koji hramlje?

– Ne znam, verujte mi. Video sam ga svega dva puta...

– U redu – odvrati Dok i ponovo odmeri oboje – Nego... na vašim starim pantalonama vidi se trag opasača i futrole. Moram reći da mi to nešto govori...

– Ali, to je bio davno, Hiberte. Endži vam je rekla da me je njena majka napustila... da, da. Posle toga vodio sam svakakav život. Sigurno ste čuli za Bili Leonarda? E, pa to sam bio ja.

– Mislio sam da je taj odavno mrtav.

– Na neki način, da. Dakle, biću kratak. Kada me je žena napustila, ja sam se pridružio jednoj bandi. Glupost, zar ne? U svakom slučaju, potera nas je jednom uhvatila i tom prilikom je poginuo član bande koji je ličio na mene. Rekao sam im da je on Bili Leonard, a ja sam osuđen na deset godina zatvora koje sam i odslužio. U stvari – dodao je oklevajući – izašao sam nešto ranije... A reći ću vam i kako. Prijavio sam upravniku zatvora grupu koja je htela da pobegne i dobio sam pomilovanje. Ne stidim se toga, jer me je zatvor ubijao. Želeo sam da izađem što pre i poslednje godine života provedem pored svoje kćerke.

Dok spusti revolver u futrolu.– A za koga ste me smatrali?

– Za jednog od njih – odvratio je Paris brzo.– Naime, zakleli su se da će mi se osvetiti. Naravno, niko nije znao za Endži, ali sam pomislio da su me na neki način otkrili i poslali vas da me ubijete.

– Budite spokojni – odvratio je Holidej mirno. – Nisam zato ovde – dodao je i u istom trenutku zapazio kako je devojka čvrsto stisnula pesnice. Odmah zatim susreo je njen gnevan pogled.

– A kuda ste odlazili iz grada?

– Išao sam da zametnem trag. U nekoliko gradova naručio sam nadgrobnu ploču i uredio da ona bude postavljena na groblju. Hteo sam da moji neprijatelji poveruju da sam mrtav.

Dok klimnu glavom. Priča mu je izgledala logična, a Paris iskren i uverljiv.

– Da... i ne shvatam zašto se poslali ono pismo – dobaci Paris – i zašto ste hteli da se oko jedanaest nađemo kod Pič Roka.

– To više nije važno – odvratio je Holidej, uzeo od njega pismo i iscepao ga u komadiće. – Pretpostavljam da vam i ostalo ništa ne znači?

– Da... Stvarno sam se pitao šta ste hteli da kažete...

Iz čiste radoznalosti Dok ga upita – Da li biste došli?

– Ne znam ni sam, ali... mislim da ne bih.

– Hoćete li ga sada ostaviti na miru? – dobaci devojka prekorno.

Holidej se osmehnu.

– Ja ga nikad nisam ni uznemiravao, niti sam bio neuljudan, misis. On nije čovek koga tražim...

– To mi liči na jezik policajca – dobaci Paris provokativno. – Inače... onaj čovek koji hramlje... možda je još u gradu.

– Potražiću ga – odvrati Dok i pođe za njima da ih isprati, jer je devojka već bila na izlazu. Kada je zatvorio vrata, za trenutak je odahnuo. Slobodno je mogao eliminisati Parisa sa liste osumnjičenih. Ali, jedan od ostale trojice svakako je bio Bodljaš.

* * *

Dole, u salunu, Tejt je sedeo iza šanka. Lice mu je bilo u zavojima, nos slomljen, a levo oko modro i gotovo potpuno zatvoreno. Kada je spazio Holideja, desno oko mu je zasjalo mržnjom.

– Još ne služimo – promumlao je, vrativši pogled na račune koje je zbrajao i upisivao u knjigu. Pošto nije bilo Larija, Tagert mu je naredio da uradi njegov posao i bio je ljut zbog toga.

– Nisam došao zbog pića – odvratio je Dok i stavio na šank koverat sa Tagertovim imenom. Naime, to pismo je ostavio kod sebe, jer je želeo lično da ga preda. Pre toga, debeli Meksikanac ga je obavestio da je pismo za šerifa njegov sin gurnuo ispod vrata kancelarije koja je sinoć bila zatvorena. – Postaraj se da tvoj gazda ovo dobije – dobacio je Tejtu i okrenuo se da pođe.

– Predaću mu taj papir – obrecnuo se ovaj besno – ali ne bi trebalo da dolazite ovamo sa bilo kakvim naredbama, Hiberte! I sada bih vam najradije prosvirao kuršum kroz glavu!

Dok se ironično nasmeši.

– Pa, možda će ti se za tako nešto i pružiti prilika – odvratio je. – Samo budi strpljiv, drugar – dodao je i pošao prema vratima, spreman da se okrene i potegne kolt i na najmanji šum.

Ali, to se nije desilo. Tejt je progunđao neku psovku sebi u bradu i vratio se poslu. Bio je skoro gotov kada je ušao Tagert gladeći se rukom po glatko izbrijanom licu.

– Kako ide računica, Tejte? – upitao je, a onda ugledao koverat. – A šta je ovo?

– Hibert je to ostavio za vas.

– Hibert? Šta on ima da mi piše? Ha, pre nego što ode iz grada, izgleda da ću ja njemu nešto napisati! Treba da plati štetu u onoj sobi koja je skroz uništena – dobacio je, uzeo koverat i nestrpljivo pocepao omot. Počeo je lagano da čita, a kada je završio, na čelu mu se pojavila duboka bora.

– Da li je sve u redu, gazda? – upitao je Tejt.

– Hmm... – progunđao je nerazgovetno. – Znači, ovo ti je Hibert dao? Hajde, ostavi sada to, imam jedan posao za tebe.

– A šta ćemo sa računima? Treba stići...

– Ostavi to kad ti kažem! Ostavi i pođi za mnom!

Rekavši to, besno je stavio papir u džep i otvorio vrata koja su vodila u kancelariju iza šanka.

* * *

Prostorije šerifske kancelarije bile su još uvek zatvorene. Ali, to je Holideju baš odgovaralo. Popeo se na trem i kroz prozor zavirio u unutrašnjost. Kada je video pismo ispod vrata, zaključio je da Voren još nije ulazio unutra, niti pročitao njegovu poruku. Nekoliko trenutaka je stajao na tremu, a zatim niz drvene stepenice sišao na ulicu.

U tom času, iz saluna preko puta izašao je šerif i stavljajući šešir na glavu, žurnim korakom krenuo prema kancelariji. Na ulici je bilo dosta prolaznika i Dok je zapazio da je Voren svakog od njih pozdravio, bilo klimanjem glave, bilo dodirivanjem oboda šešira. Mada nije bio siguran, Holideju se učinilo da je šerif napet i da hoda nekako ukrućeno. Desnu ruku držao je blizu drške revolvera i besno ga osmotrio.

– Šta želite, Hiberte? – zapitao je oštro.

– Ništa posebno – odvrati Dok, trudeći se da mu glas zvuči što mirnije.

– Kako ništa? Zbog čega ste se muvali oko moje kancelarije? Video sam vas iz saluna, ali vas nisam odmah prepoznao!

Holidej slegnu ramenima.

– Bez posebnog razloga, šerife. To jest, bar za sada.

Čuvar zakona se namršti.

– Vi nešto smerate i ja hoću da znam o čemu se radi! No, bilo šta da je u pitanju, nastojte da to završite do podneva. Taj rok i dalje važi.

– Da, do podneva – odvrati Dok uz osmeh. – Inače ću imati posla sa vama...

Vorenovo lice se zacrvenelo od ljutine.

– Možda vam to neće biti tako lako, Hiberte!

– To je vaše mišljenje. U svakom slučaju, čeka me još dosta posla. Videćemo se u podne.

– I tada ćete otići odavde! – doviknu šerif za njim. – Na konju ili u mrtvačkom sanduku!

Holidej se podrugljivo osmehnuo i nastavio niz ulicu, prema gradskoj štali. Voren je izustio neku psovku, otključao vrata i odmah ugledao pismo na podu. Uzeo je koverat, a oči su mu poprimile hladan, ubilački sjaj.

– Hibert se igra poštara, je li? – čuo je glas iza sebe i munjevito se mašio za revolver. No, kada je na ulazu ugledao vlasnika saluna, ljutito se obrecnuo – Za vas bi bilo bolje da glasno koračate, nego da se šunjate kao mačka, Tagerte! Ovako vam se može desiti da dobijete metak!

Vlasnik saluna pokaza na papir u šerifovoj ruci.

– Da li vam to pismo nešto znači? – upitao je bez okolišenja.

Šerif nije odmah odgovorio. Prvo je prisilio sebe da se koliko–toliko smiri, a onda rekao – Verovatno ne više nego

vama. Da li ste to hteli da me pitate? Jeste li i vi dobili pismo?

– Jesam.

– I da li ste shvatili šta hoće?

– Nisam i ne nameravam. Uostalom, taj tip mi se uopšte ne dopada! Štaviše, miriše mi na nekog policajca.

– Nešto jeste – progunđao je Voren. – I šta ćete učiniti?

Tagert se osmehnu.

– Ja sam već uradio ono što sam hteo. Nego, ostavimo sada Hiberta, šerife! Kako bi bilo da porazgovaramo o poslu sa kockom. Vreme je da napravimo konačan dogovor.

* * *

Čovek u konjušnici rekao je Holideju da se ne oseća dobro i da mora sam da osedla svoga konja. Dok ga je za trenutak odmerio i stvarno mu se učinilo da mu je lice preterano bledo.

– U redu – odvratio je kratko i pošao prema boksu gde se nalazio konj. Lagano je uzeo sa ograde izbledelo ćebe i prebacio ga preko konjskih leđa. Onda je pružio ruke ka sedlu, lepo ga namestio i za tren se sagnuo da dohvati kolan. I baš u tom trenutku sa tavana je grunula puška i metak je okrznuo kožni samar sedla. Dok je kleknuo, a nategnut kolt mu se odmah našao u ruci.

Usledio je drugi pucanj i metak je u drvenom zidu pregrade napravio rupu veličine manje pesnice. Holidej je uzmakao, ali mu je jedna iverka probila jaknu i zarila se u podlakticu. Treći hitac okrznuo je konja po sapima, pa je životinja njisnula i počela se ritati. Dok se brzo otkotrljao dalje od konjskih nogu i okrenuo: u međuvremenu, ždrebac je prekinuo veze i istrčao iz pregrade.

U tom času ugledao je ubicu ili bar njegovu pušku koja je izvirivala iza bala slame poređanih na tavanu. Jedan za drugim, iz puške je planulo još nekoliko hitaca i bilo je očigledno kako ubica zna da je Holidej još uvek u boksu. Onda je Dok nanišanio i opalio i cev se odjednom trgla unazad.

Shvativši da je u malom prostoru kao u zamci, Holidej pokuša da uzmakne iz pregrade. Osim toga, odmah mu je bilo jasno da bi sa drugog kraja štale imao bolji pogled na tavan. Zgrčio se što god je više mogao i jurnuo, a onda, nadomak cilja, gotovo glavačke se bacio u zaklon. Još dok je leteo kroz vazduh, sa kraja prolaza je grunuo revolver i on ugleda konjušara koji je skriven u svojoj sobici, nišanio tačno u njega.

Sva sreća, promašio ga je, pa je, dočekavši se na rame, Holidej pao u pregradu. Tek što se našao u zaklonu, nanišanio je niz prolaz i opalio. Video je kako je konjušar posrnuo, a onda pao na stranu kao trupac. Da, pomislio je Dok gorko, nije ni čudo što je bio „bolestan": neko ga je kupio da puca na njega bez oklevanja.

Puneći kolt, ugledao je senku koja se lagano šunjala tavanom. Pleva i komadići slame padali su kroz pukotine između dasaka i na osnovu toga, Holidej je zaključio da se napadač krije iza bala sena. Lagano je uperio kolt prema poslednjoj bali u nizu i čekao. U štali je vladala tišina povremeno prekidana tihim šuškanjem.

Onda je ugledao nejasnu senku nepoznatog, a iza „kocaka od slame" počela se promaljati puščana cev. Pažljivo je nanišanio i opalio. Već sledećeg trenutka, komadi slame poleteli su svuda unaokolo kao da ih je zahvatio iznenadan nalet snažnog vetra. Onda se začulo muklo stenjanje pomešano sa zvekettom i Dok spazi ubičinu senku koja se borila sama sa sobom ne bi li održala ravnotežu. Još jednom je povukao oroz, tako da se napadač okrenuo u krug kao čigra, prešao još nekoliko koraka, a zatim se uz strahovit tresak srušio sa tavana i pao pravo na pod štale.

Nije se čuo više nikakav šum niti trzaj, što je bio znak da je čovek sa tavana mrtav.

Ipak, Dok je oprezno izašao iz zaklona i palcem pridržavajući zapeti obarač, lagano prišao telu ispod kojeg se širila crvena mrlja. Kundak puške bio je sasvim blizu napadačeve ruke i Holidej ga je odgurnuo udarcem noge, lagano kleknuo i prislonio čoveku cev na potiljak. Ovaj je još uvek i isprekidano disao, a onda se strašno zakašljao. Pažljivim pokretom Dok ga je okrenuo na leđa i odmah mu na usnama uočio kapljice krvi: bilo je jasno da je na samrti i da su mu trenuci izbrojani.

A onda je Dok pogledao njegovo lice i tiho zviznuo – Majk Hanter... – rekao je tiho. – Znači... ti stojiš iza svega ovoga..? Ti si platio Grejdiju i Makarniju i.. Bodljašu.

Hanter je pokušao da mu pljune u lice, ali nije imao dovoljno snage. Holidej je čuo bojažljivo približavanje ljudi sa ulice, ali izgleda da niko nije smeo da uđe u zamračenu štalu i vidi šta je razlog tolike pucnjave. Takođe je pretpostavio da su Tagert i Den Voren negde u blizini...

Prodrmao je rukom čoveka čije su se oči sklapale.

– Đođavola, Hantere, jesi li ti platio sve one ljude koji su pokušavali da me ubiju?

Ovaj ga odmeri s mržnjom. Očigledno nije mogao da zaboravi činjenicu da je Holidej izmenio njegovu sudbinu i da je, u krajnjoj liniji, zbog njega postao invalid radeći na tucanju kamena u zatvoru.

– Nijedan... – procedio je Hanter jedva čujno – nijedan... nije uspeo. Morao sam... došao sam da lično pokušam – dodao je, a onda se zagrcnuo.

Holidej izusti kletvu. Stalno je računao da je na tragu pljačkašima i da se bliži Bodljašu, a sve zbog mnogobrojnih napada na sebe. A šta ako je sve vreme bio tako daleko... Ljudi koji su pokušali da ga ubiju bili su Hanterovi plaćenici. Ali, možda ipak ne svi...

– Majk, koliko si puta pokušao da me ubiješ? – dobacio je brzo.

Hanterove usne poprskane krvlju su se čudno izvile i on je zavukao ruku ispod košulje. Otvorio je širom oči, mučen strašnim bolom.

– Nikada... nikada nećeš znati – zakrčao je. – Nikada... Holideje...

Pogledao je bolnim, zamućenim očima i počeo izvlačiti ruku iz košulje. U tom trenutku, Dok je začuo otvaranje vrata iza sebe. Munjevito se okrenuo i bacio u stranu, jer je Den Voren hitro potegao oružje. Revolver je grmnuo

pre nego što je Holidej uspeo da izvuče svoj kolt i palcem zategne obarač. Ali, istovremeno se začulo stenjanje i Hanterovo telo je napravilo poslednji trzaj. Zaprepašćen, Dok je posmatrao njegove nepomične, sada staklaste oči.

Voren je prišao, još uvek držeći u ruci revolver koji se pušio.

– Izgleda da je hteo da izvuče skriveni revolver.

Holidej ga hladno odmeri, a onda kleknu pored Hanterovog nepomičnog tela i polako mu izvuče ruku iz košulje. Veoma se iznenadio kada je ugledao njegove zgrčene prste koji su stezali minijaturan dvocevni pištolj malog kalibra.

Lagano je ustao, pogledao u Vorena i jedva primetno klimnuo glavom.

– Vaš sam dužnik, šerife – kazao je mirno. – Samo, mislim da je bio suviše slab da potegne okidač. Ili bi ga možda ispustio, jer mu prsti nisu bili dovoljno snažni. No, priznajem da imate oštro oko.

Voren ošinu Holideja prodornim pogledom, još uvek držeći revolver u ruci.

– Uvek sam imao oštro oko – kazao je. – Hm... izgleda da je ovo još jedan čova koji je hteo da vas ubije, je li?

Dok klimnu glavom i rukom pokaza na konjušarevo telo.

– I ovaj je bio umešan – dobacio je kratko.

– Neko vas mrzi iz dna duše – dobacio je čuvar zakona podsmešljivo. – Izgleda da zaista imate mnogo neprijatelja, mister. Tačnije rečeno, previše za ovaj mali grad. Zato vam skraćujem rok vezan za odlazak. Idite odmah i nemojte se vraćati ovamo!

Holidej se osmehnu krajem usana.

– Slažem se što se tiče odlaska, mister. A povratak? E, pa o tome ćemo još razmisliti.

Voren okrete revolver prema njemu i zategnu obarač do kraja.

– Ne, nemamo više šta da vidimo. Kažem vam, Hiberte, idite odmah i ostanite što dalje od Dodža. U stvari, što dalje od ove doline!

– Pretpostavljam da to znači kako nismo postigli sporazum o mom boravku ovde?

– Nema sporazuma. Ne želim da ostanete u blizini, Hiberte.

Holidej ga je nekoliko časaka netremice posmatrao, a onda, videvši Tagerta kako žuri prema ulazu u štalu, odsečno klimnuo glavom.

– Vi ste zaista brzi na revolveru, šerife. No, uvek se nađe neko ko je brži.

Vorenov izraz lica nije se promenio, ali su mu oči kratko blesnule.

– Niko nije brži od mene sada kada držim ovako uperen revolver... Niko, mister, pa ni vi. A sadašnji trenutak je veoma važan. Kao što rekoh, odlazite iz grada.

– Meni to odgovara – prihvatio je Holidej. – Evo, ja ću prvi da vratim svoj kolt u futrolu – dodao je lagano, odmakao ruke od kukova i ovlaš se osmehnuo. – Ipak ćemo naš susret ostaviti za kasnije, šerife.

Vorenu se oči suziše u dve linije. I on je vratio kolt u futrolu i progunđao – Sada bi bilo najbolje da uzmete svoga konja i odjašete odavde, Hiberte.

Posle desetak minuta, Dok je sedeo na svom ždrepcu, mirno se uputivši

ka izlazu iz grada. Usput je, na tremu ispred prodavnice, ugledao Endži Paris i njenog oca. Podigao je ruku i mahnuo im, ali mu oni nisu uzvratili pozdrav. Kada je stigao do poslednjih kuća, još jednom se okrenuo pitajući se da li će se bilo ko od ljudi kojima je zakazao sastanak pojaviti kod Pič Roka...

Naime, izgledalo je da su svi oni koji su do sada pokušali da ga likvidiraju činili to zbog starih računa. Brinula ga je mogućnost da nije možda uzalud gubio vreme u ovoj dolini... Ali, nasrtaji na njegov život učvrstili su ga u uverenju da je na pravom tragu. Sada, kada je konačno uklonio Hantera, čoveka koji je iza svega toga stajao, nije više bio uveren da je sledio dobar put. Možda bi o svemu saznao više da Voren nije ubio Hantera... Uostalom, ko zna? Hanter je i ovako bio na samrti.

Naravno, znao je da ga je taj čovek dugo vremena žestoko mrzeo i da je želeo da mu se osveti. A onda mu je pala na pamet iznenadna pomisao: da li je Voren bio dovoljno daleko i nije čuo kada je Hanter izgovorio njegovo pravo ime?

Bila je to još jedna neizvesnost o kojoj je razmišljao dok je jahao prema Pič Roku. Što se šerifa tiče, on je izbegao da pomene pismo: pitao se da li je to imalo neko skriveno značenje ili je čuvar zakona jednostavno zaboravio na to zbog svega što se dogodilo u štali.

Pič Rok se nalazio na polovini puta između Dodža i Semijevog ranča. Dok ga je izabrao zbog toga što se nadao da će Semi imati dovoljno vremena da stigne tamo, ako ga je uopšte zainteresovalo ono što je napisao u pismu. Ako to nije bio slučaj i ako se pokaže da ni Tagert ni Voren nisu zainteresovani za celu stvar, onda će ceo njegov plan propasti. Setio se svog druga koji se u Hjustonu još uvek borio za život i uzdahnuo.

U stvari, sve dok nije naleteo na Hantera, Holidej je bio siguran da će se bar jedan od te trojice pojaviti na mestu sastanka. Što se Parisa tiče, verovao je u ono što mu je ispričao, mada on te svoje tvrdnje nikada nije potkrepio dokazima.

Bogati rančer, odnosno major Semi, bio je nešto sasvim drugo. U prošlosti je jedno vreme bio u armiji i čak je za žig ranča koristio dva ukrštena noža. Osim toga, bio je veoma bogat, mada niko nije znao odakle mu novac. No, najviše od svega Doka su interesovala njegova zagonetna povremena putovanja, a sve zajedno činilo ga je najsumnjivijom osobom. Zbog toga je Holidej želeo dobro da ga pritisne i natera da kaže pravu istinu. Što se tiče njegove vojničke karijere, o njoj se znalo samo onoliko koliko je on sam rekao. Njegovo hvalisanje danima provedenim u vojsci moglo je biti samo maska, jer se lako moglo desiti da nikada i nije kročio u vojsku.

Isti slučaj bio je i sa Tagertom. Taj čovek je došao u Dodž sa dosta novca ne samo da kupi salun, angažuje telohranitelja, već je imao i dovoljno kapitala za proširenje poslova i još mnogo veće planove. Odakle je taj novac dolazio, niko nije umeo da kaže. U stvari, o njegovom životu pre dolaska u Dodž niko nije znao ni reč.

Konačno, tu je bio i Voren, za Holideja jedna od najvećih zagonetki. U gradu se nalazio tek oko šest meseci i povremeno je bivao odsutan, pa čak i u vreme kada je pljačka izvršena. Nije ga bilo lako izazvati, ali po onome što se desilo u štali, mogao je da zaključi koliko je Voren brz na revolveru. Iskreno rečeno, sada nije bio tako siguran da bi ga pobedio u direktnom obračunu.

Svaki od te trojice mogao je biti Bodljaš. Podvala sa pismom bila je jedino što je mogao da smisli kako bi otkrio koji od te trojice je njegov čovek. Nadao se da je u pismu zvučao dosta zagonetno i da će ono što je tamo napisao izazvati Bodljaša da „izađe" iz svoje ljušture.

Oprezno se približavao mestu sastanka, neprestano držeći ruku blizu drške kolta, češljajući pogledom kako stene, tako i udubljenja u pukotinama. Put kojim je išao bio je pogodan za zasedu, a to je i bio razlog zbog koga ga je odabrao. Bio je spreman da rizikuje sve kako bi namamio Bodljaša. Naravno, da nije bio zadržan događajima u gradskoj štali, na mesto sastanka bi stigao znatno ranije, mnogo pre nego što je bilo koji od trojice pozvanih mogao da se odazove pozivu.

Bio je na pola puta obilaska oko velike stene kada se pucanj iz puške prolomio kroz vrelu tišinu i zario u stenu, samo nepun metar daleko od njega. Instinktivno je pritegao uzde u nameri da konja skrene u stranu, ali se iznenađeno zaustavio kada je iz jedne pukotine izašao čovek držeći u ruci pušku koja se još uvek pušila.

– Nemojte bežati, Hiberte! – povikao je glas. – Ostanite tu gde ste! Sada smo nas dvojica sami. To ste želeli, je li tako?

Dok se nije pomerio pokušavajući da savlada iznenađenje: naime, bez obzira što je čovek još uvek stajao u senci pukotine, na njegovom licu jasno se raznavalo belasanje nekoliko flastera.

* * *

Naravno, znao je da Tejt nije čovek koga traži; bio je suviše mlad i ničim nije odgovarao nejasnim obrisima Bodljaševog opisa. Osim toga, bio je mešanac, što je isključivalo svaku, pa i najmanju mogućnost. Ali, činjenica da se nalazio blizu mesta sastanka ipak ga je na neki način uvlačila u kombinaciju. Možda je Tagert bio Bodljaš i sada ga poslao da se pobrine za Holideja. Ako je tako, ovaj je to jedva dočekao, jer je i sam želeo da se osveti Doku za sve što mu je učinio.

Lagano silazeći niz pukotinu, Tejt se u jednom trenutku sapleo, tako da je Holidej mogao iskoristiti taj momenat i ustreliti ga. Pritom je ljutito opsovao i brzo podigao cev puške prema Holideju. Ubrzano dišući, oštro je dobacio – A sada sjaši, Hiberte!

Dok je bez reči sjahao i snažno pljesnuo konja po sapima, a ovaj je poslušno otkasao ustranu. Zatim se okrenuo i mirno upitao – Da li je ovo zbog naše svađe ili te je Tagert poslao?

– I jedno i drugo, Hiberte, ako se uopšte tako zoveš. Ali, znaj da nisam imao ništa protiv da dođem, pošto ti i ja treba da raščistimo neke račune.

Holidej je lagano podigao ruku želeći da pokaže kako nema ništa protiv, ali Tejt se ipak trgao.

– Malo si nervozan, drugar? – upitao je sa osmehom. – Bojiš se?

– Nisi me uplašio! – odbrusio je Tejt crveneći.

– Zaista? Onda sam onim pismom uplašio Tagerta, zar ne?

– Možda... ne znam. Samo mi je rekao da dođem na Pič Rok i čekam, ako želim da raščistim račune sa tobom. I bio je u pravu. Brzo si se pojavio.

– Je li ti Tagert rekao da me središ?

– Nije bilo potrebe da mi tako nešto kaže.

– Ali, baš to je želeo. Koliko dugo ga poznaješ?

Tejt se namršti.

– Prestani sa brbljanjem, Hiberte! Mislim da ja i ti nemamo o čemu da razgovaramo! – dodao je, odbacio pušku i lagano spustio ruku blizu drške revolvera. – Ti i ja možemo razgovarati samo oružjem!

– Čekaj, Tejte. Ima nešto što bi prethodno hteo da saznam i...

– Nosi se i potegni! – prekinuo ga je ovaj ljutito.

Holidej nije imao drugog izbora, nego da se i on maši oružja. Kolt je grmnuo u njegovoj ruci pre nego je cev Tejtovog revolvera izašla iz futrole. Udar kuršuma odbacio je meleza unazad tako da se s mukom zateturao tražeći oslonac. Na licu mu se ogledala zapanjenost, dok je crvena mrlja na grudima brzo postajala sve šira. Onda je pao na kolena, jednom rukom pokušavajući da pritisne ranu; nekoliko puta je bezglasno pomerio usne, a zatim se potrbuške prućio po zemlji.

Dok je tiho izustio kletvu i još uvek držeći revolver u ruci, prišao Tejtu i vrhom čizme ga okrenuo na leđa. Bilo je to u trenutku kada je pogođeni još jednom tiho zakrkljao i opustivši glavu, gotovo bezglasno izdahnuo.

Holidej je neko vreme nepomično stajao pored tela, a onda palcem zabacio šešir na potiljak, ponovo napunio svoj kolt i vratio ga u futrolu. Želeo je da sazna nešto više o Tagertu, ali nesrećni Tejt je toliko žarko želeo obračun da za tako nešto nije bilo vremena. Ovako još uvek nije bio siguran zbog čega je Tejt poslat da ga dočeka u zasedi. Tagert mu je još uvek bio najsumnjiviji, ali ipak... Dao bi sve da sazna šta se stvarno nalazilo iza ovog poslednjeg napada na njega. Da Tejt nije smatrao da treba sa njim lično da se obračuna, jednostavno ga je mogao skinuti jednim hicem dok je dolazio i time bi sve bilo završeno.

– Nikada nisam video da neko tako brzo poteže – začuo se neki glas i Dok se okrenuo, munjevito izvukavši kolt iz futrole i zatežući obarač. Stao je kao ukopan kada je ugledao konjanika pored jajolike stene preko puta: naravno, odmah je primetio da su jahačeve ruke prazne, pa je i sam spustio oružje.

– Poranili ste, majore – kazao je mirno.

Semi je lagano poterao konja prema njemu, pazeći da drži ruke što dalje od revolvera.

– Drago mi je što sam stigao ranije, mister – odvratio je. – U protivnom, propustio bih ovaj interesantan duel.

Znate, stvarno mislim ono što sam rekao, mister Hiberte. Nikada nisam video da neko tako brzo poteže revolver.

– Znači, vi ste neka vrsta eksperta za ocenjivanje brzine? – dobacio je Holidej, istovremeno primećujući da Semi nosi pištolj „remington" sa drškom od sedefa u finoj, rukom rađenoj futroli čiji je kraj bio pričvršćen za butinu tankim kožnim kaišem.

Major se bezlično osmehnuo.

– Ne baš sasvim, ali u toku svih ovih godina, video sam mnogo toga. Priznajem da sam zadivljen. Mogu vam reći da sam odmah doneo odluku da vas angažujem kao svog revolveraša. Henderson je bio daleko ispod vaše klase, nije ni čudo što ste ga se tako lako rešili.

Holidej ga je pažljivo posmatrao pitajući se da li je sve samo dobra gluma ili major zaista govori istinu.

– Ne mogu da ostanem u dolini, mister – kazao je. – Voren mi je naredio da je napustim.

Semi se osmehnu.

– Ne vidim da bi takva sitnica mogla smetati čoveku kao što ste vi. Uveren sam da mogu uticati na to da šerif promeni mišljenje.

– Šta ste pomislili kada ste dobili moje pismo, majore? – upita Dok iznenada.

– Pomislio sam da ste vrlo drski kada me pozivate da se sastanemo. Jer, ako ste se već ponudili da radite za mene, najmanje što ste mogli učiniti bilo je da dođete na ranč i proverite šta sam odlučio.

– Ali ste ipak došli! I to ranije nego što sam vam napisao; s druge strane, Tejt je došao ranije nego što sam zakazao Tagertu.

Semi se trgao. Sjahao sa konja i lagano pošao prema Holideju. Nije uklonio kraj sakoa sa futrole revolvera, što je bio znak da ne namerava da potegne oružje.

– Nije mi jasno kakvu to igru igrate, Hiberte? Iskreno da kažem, ne verujem da će mi se dopasti, ma šta da je u pitanju.

– Možda će vam se dopasti još mnogo manje kada vam kažem ko sam – odvratio je Dok i zastao za trenutak – Moje ime je Džon Holidej, a ljudi me poznaju kao Doka Holideja. Slobodan sam čovek, radim ono što mi se sviđa, ali sam u ovoj stvari takoreći po službenoj dužnosti. U stvari, tragam za pljačkašima banke u Hjustonu.

Semijevo lice odavalo je zaprepašćenje. Nekoliko dugih trenutaka je odmeravao Doka, a onda sa nevericom upitao – Vi ste Dok Holidej, čuveni kockar i „najbrži kolt" na Zapadu? A za koga radite?

– Ni za koga posebno, ali imam ovlašćenja od direkcije banke i vlasti u Hjustonu. Moji lični motivi su želja da nađem izvršioce zločina i... ali to drugo vas se ne tiče.

– Vi ste, onda, prijatelj Prestona Klensija? – rekao je Semi lagano. – Koliko znam, Klensiju je bolje. Dobio sam novine iz Hjustona koje su stare samo dva dana. Neki doktor Bigs kaže da...

– Gibs – ispravio ga je Holidej mahinalno, a onda shvatio da ga Semi proverava. – Šta je još pisalo u novinama, majore?

– Ništa posebno, sem da se o svemu vodi istraga i da rendžeri traže počinioce. Pretpostavljam da je to razlog što ste vi ovde, mister Holideje?

– Mislio sam da to znate.

Semi odmahnu glavom.

– Ne, do ovog trenutka nisam znao. Prihvatio sam vas onako kako ste se predstavili i poverovao sam u priču o vašoj revolveraškoj prošlosti. Došao sam do zaključka da bi bilo zgodno imati pored sebe takvog čoveka... – odjednom je ućutao i vidno prebledao. – Gospode bože, da li sam ja osumnjičen? Da li je u tome suština svega ovoga? Vi mislite da ja imam neke veze sa tom pljačkom?

Holidej ga je bez reči posmatrao, zapažajući da je veoma potresen.

– Ali, zašto ja, mister? Pa, čovek poput mene za tako nešto uopšte nema potrebe! Neću da kažem da novac čoveku nije važan, ali nikada mi ni na pamet ne bi palo da opljačkam neku banku! Možda bih u slučaju nužde otišao da se kockam, tražim zlato ili nešto slično, ali... pa ovo je zaista smešno. Sada shvatam na šta se odnosilo vaše pismo. U početku mi je sve bilo nerazumljivo, ali sada mi je jasno da bi pljačkaš banke shvatio na šta mislite kada ste predložili da podelimo plen. Verovatno ste mislili da će čovek kome to bude jasno doći ovamo i sastati se sa vama?

Dok klimnu glavom.

– I vi ste došli, majore.

Semi za tren pocrvene.

– Kao što sam rekao, bio sam radoznao... Osim toga, doneo sam odluku da vas angažujem. Nameravao sam da dođem u grad i u Parisovoj prodavnici poručim specijalne stone lampe i pomislio sam da bih mogao ovde da vas sačekam, dogovorimo se o poslu i odmah krenete sa mnom. Kunem se da je ovo tačno, mister Holideje! Ja zaista nisam vaš čovek!

– Još uvek nisam odlučio da li je tako...

– Ali... zašto ste uopšte posumnjali na mene?

– Vi ste približnih godina kao i čovek koga gonim. On je ubica već više od dvadeset godina i svoje usluge iznajmljuje onome ko mu najbolje plati. U prošlosti je bio vojnik u konjici i po nekim pretpostavkama i tragovima uputio se u Dodž, odnosno dolinu Piano Lejk. Dakle, odgovarate ne samo po godinama, već i vojnom karijerom, a sem toga, povremeno ste odlazili na neka misteriozna putovanja. Poslednji put ste mogli otići u Hjuston, izvršiti pljačku i vratiti se ovamo da mirno nastavite život kao major i bogati rančer.

Dok je Holidej govorio, Semi je lagano klimao glavom.

– Da, sada vidim kako je došlo do vaše zablude. Ali, moja vojna karijera je stvarnost i nju lako možete proveriti.

– I proveriću. No, za penzionisanog vojnika, vi sigurno imate previše novca.

Major se bledo osmehnu.

– U pitanju je porodično bogatstvo, mister. Jedan brat koji se obogatio u vreme „zlatne groznice" stradao je nesrećnim slučajem i sve je ostalo meni. Stvar je vrlo prosta, zar ne? Osim toga,

sve ove činjenice možete lako proveriti. U stvari, banka koja je vodila njegove poslove može vam dati sve podatke.

Dok klimnu glavom.

– Daćete mi ime i adresu. No, još uvek treba da objasnite mnogo toga, majore. Šta je sa vašim zagonetnim putovanjima? Ona itekako mogu biti u vezi sa vašim revolveraškim zadacima.

Semijevo lice se zgrči.

– Ja nisam čovek koga tražite. I odbijam da dam informacije o mojim povremenim putovanjima.

Odjednom je Holidejev kolt sa drškom od slonovače bio uperen u Semijeve grudi.

– Majore, još se niste oslobodili sumnje – kazao je ledeno. – Ako budem morao, silom ću iščupati iz vas sve o tim tajanstvenim izletima. Ili još bolje, revolverom ću vas naterati da propevate. Cilj mi je da nađem ljude koji su teško ranili mog prijatelja i izvršili pljačku banke. I to ću učiniti po bilo koju cenu – dodao je, iznenada zapazivši da major u licu izgleda nekako nezdravo žućkast.– Zato vas poslednji put lepo pitam da mi kažete kuda ste išli kada ste napuštali dolinu?

Semi čvrsto uzdahnu i skupi šake u pesnice. Izgledao je prilično uznemiren.

– U redu – kazao je promuklo. – Reći ću vam.

– To vam je pametno. Dakle, kuda ste išli, majore?

On nabra čelo i odvrati nekako stidljivo – U Dalas. Išao sam kod... jednog lekara, vrlo dobrog lekara po imenu Dijego Martinez.

Za trenutak je zastao kao da se snebiva, a onda nastavio – Vidite, mister Holideje, ja... Ovaj... bio sam neoprezan. Hm... bilo je to sa prijateljicom ranijeg vlasnika saluna u Dodžu. Na nesreću... kada je otišla sa svojim čovekom, ostavila mi je... jedno zaveštanje...

Dok začuđeno nabra čelo, a Semi se kiselo osmehnu.

– Verujem da je malo finiji izraz za to specijalna bolest, mister Holideje. No, da bih bio sasvim precizan reći ću vam da bolujem od sifilisa. U Dalas sam išao na redovne kure lečenja i to iz dva razloga: prvo, što je to dovoljno daleko odavde, jer u dolini moram da sačuvam ugled koji imam; drugo, čvrsto verujem da je Dijego Martinez najbolji lekar u ovoj državi kada je u pitanju lečenje te bolesti. Studirao je u Beču i imao dosta uspeha. Nije jeftin, ali je diskretan i efikasan.

Holidej ga je po završetku priče uporno posmatrao, no... Semi je izdržao njegov pogled. Videlo se da mu je sada lakše, jer je „pregrmeo" svoju ispovest. Na licu mu se video izraz olakšanja, možda čak i radosti.

Dok klimnu glavom i prihvati ruku koju mu je major pružio. Sada je bio siguran da on nije Bodljaš i sve misli morao je da usredsredi na preostalu dvojicu: Tagerta i Vorena.

* * *

Pošto je major Semi odjahao za Dodž, Holidej se popeo na Pič Rok i sa puškom u ruci zauzeo položaj na jednom stenovitom ispustu. Nije ni pokušavao specijalno da se sakrije; zaklonio

se samo da bi mogao da motri prilaze steni i zaštitio se od vrelog podnevnog sunca.

Duboko zamišljen i rešen da čeka, lagano je zavio cigaretu. Voren je bio nepoznanica, ali šta ako je sa njim bio preterano strog? A Tagert? Možda je poslao Tejta iz čiste osvete ili je pak na pravi način razumeo njegovo pismo...? Ako je pogrešio sa nekima od njih, moglo se desiti da sve što je uradio padne u vodu; šta ako su ga prevarili, a onda, dok je on ovde, napustili grad da se više nikada ne vrate? U tom slučaju, bio bi opet na početku. No, ako bi se desilo da samo jedan od njih ode iz grada, opet bi znao za kim treba tragati.

Ipak, nije verovao da je sa bilo kojim od njih napravio grešku. Instinkt ga obično nije varao i to je bila činjenica koja ga je bodrila da istraje; konačno, čovek je ponekad mogao pokloniti veru i svojim predosećanjima.

Zato je i jednom i drugom u pismu naznačio da želi sastanak kod Pič Roka, s tim što je svakome za sastanak označio drugo vreme. Ostatak teksta bio je identičan:

Mislim da treba da porazgovaramo o jednom važnom poslu. Mada ste vešto zametnuli trag, ja sam vas otkrio i mira radi, predlažem raspodelu plena. Iznose ćemo odrediti dogovorom.

Bio je to pucanj nasumice, ali sa dosta šanse da pogodi cilj. Za onoga ko nije imao ništa na duši, „zametnut trag" i „preraspodela plena" nisu imali nikakvo značenje. No, za učesnike pljačke u Hjustonu te reči su itekako imale smisao. Samo Bodljaš je mogao da shvati na šta se te reči odnose i zato je bilo vrlo verovatno da će se pojaviti, bilo da sklopi sporazum sa ucenjivačem ili pokuša da ga zauvek ućutka.

Minuti su prolazili i vreme za sastanak sa Tagertom je prošlo. Dok se zapitao neće li vlasnik saluna otperjati iz grada i iskoristiti „prazan prostor". Naravno, na to pitanje sada nije znao odgovor. Ako su njegove pretpostavke bile tačne, broj osumnjičenih izgleda da se sveo samo na jednog.

Naravno, mogao je samo da čeka.

I čekanje se na kraju isplatilo, jer se osumnjičeni ipak pojavio.

Naime, oko dva posle podne, Holidej na putu koji je vodio iz grada ugleda oblak prašine. Kada se malo bolje zagledao, video je da se radi o jednom jahaču koji se nije naročito žurio, ali koji se nije ni trudio da prikrije svoj dolazak.

Kada se malo napregao, zažmurio je i kroz treptavu izmaglicu jare prepoznao šerifa Dena Vorena. Sačekao je da se konjanik još malo približi, a onda ugasio opušak cigarete i sa puškom u ruci mu pošao u susret. Naravno, šerif ga je ugledao i pozdravio ga prilično mlako. I on je sjahao i pošao mu u susret. Zaustavio se na udaljenosti od otprilike desetak metara i zabacivši šešir na teme, hladno ga odmerio, neprestano žmirkajući zbog sunca.

– Udesio si da ti sija u leđa – dobacio je prezrivo.

– Ja vodim igru i ne vidim zbog čega ne bih iskoristio poneku prednost – od-

vratio je Dok. – Hm... nagađao sam da si ti to, Vorene. Nije bilo baš najjasnije, ali sam mogao da naslutim.

– Da, da, čovek kao ti mogao je da nasluti. Inače niko ništa nije posumnjao. Vidiš, ponekad je nesreća biti suviše pametan – dobacio je Voren uz zloban osmeh.

Holideju je bilo jasno da je došao do kraja puta. No, pre nego što se igra završi, morao je da sazna mnogo toga, a naročito ono najvažnije: šta je sa novcem? Naravno, sumnjao je da će mu Voren, odnosno Bodljaš, to tek tako reći. Trebalo je ići zaobilaznim putem.

– Ko te je platio, Vorene? Lindon?

– Potcenjuješ me, a to je razlog više da te ubijem – odbrusio je ovaj uvređeno. – Niko me nije platio, jer sam lično organizovao i izveo ceo poduhvat. Naravno, ne kažem da drugi nisu dali početnu ideju i finansirali stvar, ali... bio sam sa njima na ravnoj nozi.

– Znači, ipak sam pogodio. Lindon je finansijer?

– Čuo sam da je novac dolazio od njega, ali meni ga je neposredno davao Hanter – odvratio je „šerif", neprestano budno motreći na Holideja.

– Pa zašto si ga, onda, ubio tamo u štali?

– To je moja stvar. Uostalom, mogu ti i reći, jer sada nemam razloga da krijem istinu. Mi smo bili ortaci... Hanter, Lindon i ja. Onda mi se učinilo da njih dvojica žele da me se otarase i prigrabe moj deo...

– A šta ako je obrnuto? Ako si ti želeo da prigrabiš ono što je njihovo?

– To sad više i nije važno. Hanter je mrtav i ta priča je završena. Nego, šta je sa tobom? Jesi li ti zaista neki policajac kao što sumnjam? Hoćeš li pokušati da me uhapsiš posle svih onih priča kako si brz na revolveru?

Dok lagano odbaci pušku.

– Namerno sam te provocirao, jer sam sumnjao da si Bodljaš i da ćeš se kadtad otkriti.

Voren se zlobno isceri.

– Možda bih i ostao u tajnosti da si brže otišao iz grada. Onda je sve počelo da me nervira. Nego, kako se stvarno zoveš?

– Džon Holidej. Možda će ti Dok Holidej zvučati poznatije?

– Dok Holidej? – ponovi on iznenađeno. – Čuo sam za tebe i moram priznati da si stvarno brz na revolveru. No, to ti ništa neće značiti, jer ćeš kroz nekoliko minuta biti mrtav.

– A gde ti je novac? – upita Dok hladno.

Njegov protivnik zastade i lukavo se osmehnu.

– Za svaki slučaj, to ostaje moja tajna – kazao je i nastavio lagano da se penje.

– Samo, jedno mi ipak smeta – nastavio je držeći zgrčenu ruku blizu drške revolvera. – Znaš, voleo bih da su tu građani Dodža i vide kako ću srediti slavnog Holideja, a onda ga mrtav hladan ostaviti lešinarima.

Govorio je ozbiljno i polako, potpuno koncentrisan na reči koje je izgovarao, tako da zamalo nije iznenadio Holideja. Još dok je pričao, ruka mu se trgla una-

zad, a onda opet napred i iz uperenog revolvera planuo je žućkast crveni plamičak obavijen oblakom dima.

Dok je potegao delić sekunde kasnije i odmah osetio peckanje kuršuma po ramenu. Zato je munjevito kleknuo i opalio. Voren je povukao oroz još jednom, ali je metak odleteo preko Holidejeve glave. Više nije imao priliku da puca, jer ga je Holidej pogodio još dva puta.

Čovek poznat pod imenom Bodljaš izvio se na prste, glava mu je poletela unazad, a lice se zgrčilo od bola. Pokušao je da se ispravi, ali je drugi kuršum učinio svoje: njegovo telo se kao vreća srušilo na stenu i otkotrljalo nekoliko metara nadole.

I taman kada je izgledalo da je sve završeno, Holidej začu neki šum među stenama. Brzo se okrenuo zapinjući obarač, spreman da zapuca istog trenutka.

– Za ime božije, ne pucajte! – kriknuo je Tagert i odbacivši pušku, digao ruke uvis. Tresući se kao prut izašao je iz zaklona i Dok je tek tada shvatio da je Bodljaš nameravao da ga uhvati u unakrsnu vatru.

– Hajde, dolazi ovamo! – ljutito je povikao. – Tako, dakle, ti i Voren ste igrali na sigurno, je li? Hteo si da me ubiješ s leđa?

Tagert je nervozno zagrizao usne. Nije bilo potrebno da prizna ili kaže bilo šta: krivica mu se videla na licu.

– Ako si već bio u zasedi, zašto me nisi ubio? – dobacio je Dok ne krijući svoje čuđenje.

– Nisam... nikako da pritisnem obarač... – promucao je Tagert preznojavajući se. – Bio sam slab...

– Bolje priznaj da si bio kukavica! – prekide ga Holidej hladno. – Nego, jesi li znao ko je stvarno Voren?

Ovaj odlučno odmahnu glavom.

– Ne, časna reč. On se nikome nije otkrivao. A ja... imao sam razloga da mislim kako me neko goni...

– Zar? Mogu li da čujem te razloge?

– Pa... kao član jedne... organizacije u Hantsvilu sam jednom dobio zadatak da prikupljam novac iz kockarnica. To sam i uradio, a onda... pa...

– Kidnuo si sa „zelembaćima" – završio je Holidej umesto njega. – Znači, mislio si da tvoji pajtaši hoće da te likvidiraju. To objašnjava otkud ti novac za buduću kockarnicu i javnu kuću. Zato...

– A ne! – prekinuo ga je Tagert. – Kockarnicu i javnu kuću trebalo je da finansira Voren! Ja sam bio samo fasada.

Holidej ga nije slušao. Zadovoljno je odahnuo shvativši da sav njegov trud i rizik nisu bili uzaludni. Osim toga, novac je bio tu negde, jer kako bi se inače Voren spremao na veliki posao sa Tagertom. Samo, da li je Tagert govorio istinu...

Kratko ga je odmerio i pre nego što je uspeo bilo šta da mu kaže, vlasnik saluna je dobacio.

– Sve je živa istina što sam vam rekao, mister Holideje, kunem vam se! Lako možete proveriti koliko sam proneverio u Hantsvilu i odmah ćete videti da se s

tim novcem ne započinje ovakav posao. Voren je bio čovek s „zelembaćima"!

* * *

Sedeći za stolom u šerifovoj kancelariji, Holidej se pitao gde bi čovek kao Bodljaš mogao sakriti ukradeni novac. Kada je „pretresao" sve činjenice, konstatovao je da postoje dva najsigurnija mesta za tako nešto: Vorenov stan i šerifova kancelarija. Jer, sumnjao je da će čovek kao što je bio Bodljaš izlagati sebe riziku i sakrivati plen na mesto gde ga, kad–tad, može neko videti.

Pretpostavljam da je tako, zaključio je zavalivši se u stolicu i digavši noge na sto. Izvadio je cigaru i potražio palidrvce u džepu. Polako je otvorio fioku pisaćeg stola i istog trenutka nešto ga je zainteresovalo. Naime, šerifov sto je bio ogroman, izrazito masivan i težak komad nameštaja, sa jednim zatvorenim delom koji je pokrivao pod. I... šta bi bilo logičnije nego novac ostaviti tu, ispod poda, na uvek dostupnom i sigurnom mestu?

Zato je ustao, osmotrio sto sa svih strana, a onda pokušao da ga pomeri. To mu je pošlo za rukom tek iz drugog pokušaja; istoga trenutka kada je osnova stola kliznula po podu, shvatio je da je njegov trud nagrađen. Naime, odmah je ugledao izrezani komad daske poda ispod koga se nalazilo skrovište. Dok se sagnuo, izvadio umetak iz ležišta i iz rupe izvadio četiri vreće od nepromočivog platna koje su bile pune novca.

Zaključavši vrata za sobom, izašao je iz šerifske kancelarije i pošao prema telegrafskom birou. Želeo je da javi direktoru banke da je novac nađen i preda im ga što je pre moguće. Kada to bude uradio, biće slobodan da ide kuda hoće.

Onda je na drugoj strani ulice ugledao Endži Paris koja je razgovarala sa nekom ženom. Pošto je pogledala u njegovom pravcu učtivo ju je pozdravio dizanjem šešira. Ona mu je otpozdravila blagim osmejkom, ali Doku se učinilo da je na tom lepom licu pročitao i nešto više.

Zbog toga mu je bilo veoma drago.

Ko zna, možda će odlučiti da ostane u Dodžu još neki dan. Konačno, zaslužio je da se dobro odmori.

KRAJ

Edukativna interaktivna SLIKOVNICA
iz koje učiš, sa kojom se igraš, uz koju uživaš...

SOVINO JATO

ПРОЛЕТНО РАЗГИБАВАЊЕ

POTRAŽITE NAKLOSCIMA!

MARKETPRINT

ISSN 0353-0000
00493
9 770353 000002